

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΤΟΣ ΣΤ' — ΑΡΙΘ. 277

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΝ

ΣΕΛΙΔΕΣ 44

“Οικονομίες...” καὶ δὲν συμμαζεύεται

Αυθόρμητος θεατρική επιδεώρησις μετ' νούμερα... ανοικονόμητα!

Κατόπιν τῆς ληφθείσης ὑπὸ τῆς «Εβδομάδος» αποφάσεως, ὅπως παρέχει θ' ἄτρον δωρεάν ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς χάριν οἰκονομίας ἀφ' ἑνὸς εἰς τὰ βαλάντια τῶν ἀναγνωστῶν τῆς ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ μὴν ἐκτίθενται οἱ ταλαιπώροι εἰς τοὺς κινδύνους διπλῆς περιπνευμονίας, ἥτοι μιάς ποῦ θ' ἀρπάξουν στὸ δρόμο, νύχτα ὥρα μ' αὐτὸ τὸ κρῦο, καὶ ἐτέρας ποῦ θ' ἀρπάξουν στὸ θέατρο ἀπὸ τὸν παγετῶνα τοῦ πνεύματος (!!) ποῦ θὰ σκορπιέται ἀπὸ τὴν σκηνή, χωρὶς οἰκονομία αὐτὸς, ὁ διευθυντὴς κ. Νίκβας λαμβάνει ἕνα ἐντόνωσις κωδωνίζον τηλεφώνημα εἰς τὸ γραφεῖον του. Ἀρπάζει ἀμέσως τὸ ἀκουστικὸ στὸ χέρι.

— Ἀλλό... ἀλλό... τί; Ἡ ἐπιθεώρησις εἶνε ἔτοιμη, ἡ σάλα γεμάτη ἀπὸ θεατὰς καὶ περιμένετε τὴν ἀφίξή μου;... Ἐρχομαι... ἔρχομαι ἀμέσως... ἔ, τ' εἶνε πάλι;... νὰ σπεύσω πάραυτα γιὰτὶ σὰς λείπει τὸ νούμερο τῆς ἐνάρξεως... μὰ γιὰτὶ δὲν τὸ φτιάχνετε;... ἀδύνατον γιὰτὶ ἐκοκκαλιάσατε καὶ ψῆχος δριμυ ἐνέσκηψε εἰς τὴν αἴθουσαν;... Ἀνάψτε τῆς σόμπες... πῶς;... τῆς ἀνάψτε καὶ σβύνουν... μὰ γιὰ ποῖο λόγο σβύνουν;... ἔ, ἔ. τῆς αἰθούσης;... Ἐχετε δικήν, αὐτοὶ μποροῦν νὰ παγώσουν καὶ τὸν ἥλιο μὲ τὰ καλαμπούρια τους, σπεύδω ἀμέσως...

Σὲ λίγο ὁ κ. Νίκβας, συνοδευόμενος ἀπὸ τοὺς δύο ἐπιθεωρησιογράφους τῆς «Εβδομάδος», τὸν Γιάνν, καὶ τὸν Ὁκάρ, τοὺς ὁποῖους συνήντησε στὴν εἰσοδόν, εἰσέρχεται εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ θεάτρου. Ραγδαῖα χειροκροτήματα τὸν ὑποδέχονται. Ὁ διευθυντὴς τῆς ὀρχήστρας ἐμψυχωθεὶς ἀπὸ τὴν παρουσίαν του δίδει τὸ σύνθημα τῆς ἐνάρξεως. Ἀρχίζει ἡ μουσικὴ ouverture καὶ εὐθὺς ἀμέσως

ΑΝΟΙΓΕΙ Η ΑΥΛΙΑ

Ἄλλ' εἰς τὴν σκηνὴν οὐδεὶς ἐμφανίζεται!...
— Τί σημαίνει αὐτὰ;... λέγει ὁ κ. Νίκβας πρὸς τοὺς δύο συγγραφεῖς, βγάζοντας τὰ γάντια του.
— Μὰ δὲν σὰς εἶπαμε ὅτι λείπει τὸ νούμερο τῆς ἐνάρξεως;
— Καὶ τώρα;
— ! ! ! !

(Τὸ πλῆθος ποδοκροτεῖ μὲ ἀνυπομονήσαν. Ἐξαφνα ἀπὸ τὴ δεξιὰ κουίττα βγαίνει ἕνα ξευγὸς νεαρῶν συζύγων. Εἶνε ἀφογα ντυμένοι, μόνον ποῦ ὁ κύριος ἔχει... ἕνα μόνον παπούτσι. Ἡ κυρία φορεῖ ἐπανωφόρι. Κρατιοῦνται ἀπὸ τὸ μπράτσο).

Κύριος.—Πρόσεχε Φιφή μου, μὲ ξενυχάσεις πάλι... (Σηκώνει τὸ καλτσόφορμ ἐνὸς ποδὶ του καὶ τὸ τρίβει ἐνῶ τὸ πρόσωπό του συσπάζεται ἀπὸ μιὰ γκριμάτσα πόνου).

Κυρία.—Δὲν τῷθελα χρυσέ μου...

Κύριος.—(Ἀφίνει τὸ ποδὶ του τρομοκρατημένος καὶ τῆς βουλώνει τὸ στόμα:) Μή, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, αὐτὴν τὴ λέξη! Θέλει νὰ μᾶς πᾶνε στὸ αὐτόφωρο ἐπὶ κατανάλωσει... χρυσοῦ; Δὲν ἐδιάβασες τὴν Νόμο περὶ Χρηματιστηρίου;

(Οἱ θεαταὶ σηκώνουν τὰ παλά τους μέχρι ὧτων ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τοῦ καλαμπουριῦ. Ἀπὸ τὴν ἀριστερὴν κουίττα ἐμφανίζεται ἕνας φίλος τοῦ ζεύγους).

Φίλος.—Τί ἐπάθατε;... Γιατὶ ἕνα παπούτσι; Τί χάλια εἶν' αὐτὰ;

Κύριος.—(Στὴ γυναῖκα του): Δὲν πήρε πρέφας ἀκόμα. (Στὸν φίλο) Ἀμ' ποῦ ζῆς, κακομοίρη! Ἐσὺ γιὰτὶ φορᾷς δύο;

Φίλος.—Ἀμ' πόσα νὰ φορᾷς;
Κύριος.—Βρέ, Κυριακή εἶνε σήμερα;... Διάβασε, κακομοίρη, νὰ φωτιστῇ. (Βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη μιὰ ἐφημερίδα καὶ τοῦ τὴν δίνει.)

Φίλος.—(Διαβάζει μεγαλοφώνως τὴν ἐφημερίδα.) Δι' ἀστυνομικῆς διαταγῆς ὀρίζομεν ἀπὸ σήμερον ὅτι ὅλοι οἱ ἄρρενες πολῖται θὰ βάζουν Δευτέρα, Τε-

τάρτην καὶ Παρασκευὴν μόνον τὸ δεξιὸν ποῦ παπούτσι. Τρίτην, Πέμπτην καὶ Σάββατον τὸ ἀριστερὸν καὶ τὴν Κυριακὴν καὶ τὰ δύο. Τὸ μέτρον τοῦτο λαμβάνεται διὰ λόγους οἰκονομῶν καὶ πρὸς παρεμπόδιον ἐξαγωγῆς συναλλάγματος διὰ μετξεσόλης. Ὅσον ἀφορᾷ τὰς γυναῖκας, αὗται τοῦ λοιποῦ θὰ ἐνδύονται μόνον κατὰ τὸ ἥμισυ (διπλώνει τὴν ἐφημερίδα καὶ τοῦ τὴν δίνει). Μωρ' δίκη ἔχεις. Ἐγὼ νόμιζα μόνον τ' αὐτοκίνητα κυκλοφοροῦν μισά-μισά... Καὶ ἄρχισε ἀπὸ σήμερον ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ μέτρου;

Κύριος.—Ἀπὸ σήμερον, βέβαια...

Φίλος.—Καὶ ἡ κυρία;

Κυρία.—Κι ἐγὼ μισὸ φόρεμα (βγάζει τὸ ἐπανωφόρι τῆς καὶ ἐμφανίζεται ντυμένη μόνον κατὰ τὸ... δεξιὸν ἥμισυ!)

Φίλος.—(Σταυροκοπεῖται) Μέγας εἶσαι, Κύριε! (Μπαίνει ἕνας πόλις καὶ τὸν γραπώνει.)

Πόλις μαν.—Μέσα!

Φίλος.—Γιατί;

Πόλις μαν.—Γιατὶ φορᾷς δύο παπούτσια...

Φίλος.—Μὰ...

Πόλις μαν.—Δὲν ἔχει μὰ καὶ ξεμά... Μὲσα εἶπα...

(Πάνει ἀπὸ τὸν γιὰτὸ τὸν Φίλο κι' ἐξαφανίζονται ἀριστερά.)

ΝΤΟΥΕΤΤΟ:

Κύριος.—Γιὰ νὰ σωθοῦμε
Ἀπὸ τὴν πεῖνα
Δὲν θὰ νὰ τρώμε πιά οὔτε ψωμί.
Θὰ περπατοῦμε
Μ' ἕνα παπούτσι
Κι' ἔτσι θὰ σώσουμε καὶ τὴν δραχμή.

Κυρία.—Καὶ θὰ φοροῦμε
Μισὰ τὰ ρούχα
Σὰν τοὺς προγόνους μας—δόξα, τιμὴ!
Καὶ θὰ γενοῦμε
Κι' ἐμεῖς ἀρχαῖοι
Καὶ τὸ συναλλάγμα θ' ἀβγατισθῇ.

ΡΕΦΡΑΙΝ:

Οἰκονομίες
Οἰκονομίες
Θὰ κάνοιμ' ὅλοι μας εἰς τὸ ἐξῆς
Καὶ με νηστεῖες
Καὶ ἀμασίες

Θὲ νὰ σωθῇ κι' ἡ δόλια μας Πατρίς...
(Μεθ' ὃ χορεύουν τὸν χορὸ τῆς... καὶ λίγας καὶ ἀπέρχονται.)

ΦΙΝΑΛΕ

Ἀκούγονται στὰ παρασκήνια φωνές, θόρυβος, ζητωκραυγὲς καὶ μπουκάρει ἐπὶ σκηνῆς κόσμος πολὺς. Κρατοῦν στὰ χέρια ἕνα καλοθερμωμένο ροδοκόκκινο κύριο μὲ ξεσθὰ μπαρμπετόνια, ἡμίψηλο καὶ μπονζοῦράκι. Τὸν ἀκολουθοῦν 4 αἰδήμονες δεσποινίδες, ἀκούουσαι εἰς τὰ ὀνόματα Πάουερ, Οὔλεν, Φαουντέσιον καὶ Ζίμενς.

Κόσμος.—Ζήτω... ἔσθ' ὅλοι μᾶς σώσης.
Πόλις μαν.—(Μπαίνει βιαστικά). Τί φωνές εἶνε αὐτές; τί γίνεται ἐδῶ;

Ἐνας.—Ἀπὸ δῶ κύριε πόλις μαν εἶνε ὁ ξένος διοργανωτὴς ποῦ ἦλθε νὰ μᾶς σώσῃ ἀπὸ τὴν οἰκονομικὴ κρίσι.
Πόλις μαν.—Πῶς λέγεται; (Βγάζει τὸ σημειωματῆριό του νὰ σημειώσῃ.)

Ἄλλος.—Μίστερ Μπράουν!

Πόλις μαν.—(Θορυβεῖται, χώνει τὸ σημειωματῆριό τὴν τσέπη του καὶ δίνει μὲ σεβασμὸ τὸ χέρι του

στὸν διοργανωτὴ): Χάου ντοῦ γιοῦ ντοῦ, μίστερ Μπράουν!

Μίστερ Μπράουν.—Θένη γιοῦ βέρου μάτς!

Ἐνας.—Λόγο, λόγο... θέλουμε πρόγραμμα.

(Ὁ Μίστερ Μπράουν ὑποκλίνεται, μειδῶ ἐπιχαρίτως καὶ ἀναπτύσσει τὸ νούμα του.)

Μίστερ Μπράουν.—Κυρίες καὶ Κύριοι. Διὰ νὰ σωθῇ ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς καὶ νὰ παρέλθῃ ἡ οἰκονομικὴ κρίσις σὰς συνιστῶ νὰ ὑποστηρίξετε μετὰ φανατισμὸν τὰς τέσσαρας αὐτὰς δεσποινίδας, Πάουερ, Οὔλεν, Φαουντέσιον καὶ Ζίμενς, τῶν ὁποίων τυγχάνω ὑψηλὸς προστάτης (αἱ δεσποινίδες μειδιοῦν... ἀσυστόλως) καὶ αἱ ὁποῖαι νὰ εἰσθε βέβαιοι διὰ τὰ σὰς κάνουν νὰ ἰδῆτε ἡμέρας παλαιὰς δόξης νὰ γίνετε δηλαδὴ ὄνομα καὶ πράγμα ἀρχαῖοι...

Κόσμος.—(Ἐρῶνται ἐνθουσιασμένως.)—Ζήτω...!

Μίστερ Μπράουν (συνεχίζων).—Ἀλλὰ τί νὰ σὰς κάνουν μόνες τους ἡ κακομοίρες σὲ τέτοια χάλια οἰκονομικά ποῦ βρίσκεστε; Ἀπεφάσισα λοιπὸν νὰ τῆς ἐνιασχόσω κουβαλώντας εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ πέμπτην ξένην Ἑταίριαν, ἀνατέραν τῶν προηγουμένων, τὴν Ἑταίριαν τοῦ «Εμφιαλωμένου Ἀέρος».

Σκοπὸς τῆς Ἑταίριας εἶνε νὰ μποτιλιάρῃ τὸν ἀέρα καὶ νὰ σὰς τὸν δίδῃ νὰ ἀναπνεύετε ἀντὶ μικρὰς ἀμοιβῆς, ἐννοεῖται, κατὰ φιλήν. Εἶνε περιττὸν νὰ σὰς ἐξηγήσω πόσον ἔχετε νὰ ὠφεληθῆτε ἀπὸ τὴν νέαν αὐτὴν Ἑταίριαν. Διότι ἀφ' ἑνὸς μὲν θὰ ἀναπνεύετε μποτιλλιариμένο ἀέρα καθαρὸ, ὑγιεινὸ καὶ τσιγαρικό, ἀφ' ἑτέρου δὲ δὲν θὰ κάνετε εἰς τὸ ἐξῆς σπατάλην... ἀέρος. Τουναντίον θὰ σὰς περισσεύει καὶ πολὺς «φρέσκος ἀέρας» διὰ νὰ... ἐξαγάγετε εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ἀφοῦ δὲν σὰς περισσεύει ἄλλως τε τίποτε ἄλλο. Ὑγιεινὰ λοιπὸν, οἰκονομία, καὶ τόνωσις τοῦ ἐξαγωγικοῦ ἐμπορίου...

Κόσμος.—(Ἐνθουσιασμένως). Ζήτω... νὰ μᾶς ζήσης... Ἐσὺ μᾶς ἐλπίεις!...

(Ἄλλ' ὠρῶνται ἐξ ἐνθουσιασμοῦ καὶ οἱ θεαταὶ, μεταξὺ δὲ αὐτῶν ἐκλέγεται τριμελὴς ἐπιτροπὴ οἰκονομῶν ἔκ τῶν κ. κ. Οἰκονομίδη, ἀρχισυντάκτου τοῦ «Ἐθνους», Α. Οἰκονομοπούλου, ὀρθολογιστοῦ, καὶ Π. Οἰκονομοῦ, θιασάρχου, ἵνα ὑποβληθῇ σὺν τῷ Μίστερ Μπράουν, ὁλοὶ δὲ μαζί, ἐξαλλοὶ ἐκ χαρᾶς ἄδουν ἐν χορῷ ἐπάνω στὸν γνωστὸν ἦχον τῆς μουσικῆς τοῦ «Χάου ντοῦ γιοῦ ντοῦ, Μίστερ Μπράουν»).

= ΚΟΡΟ =

Οἰκονομίες
Οἰκονομίες

Θὰ κάνοιμ' ὅλοι μας εἰς τὸ ἐξῆς
Καὶ με νηστεῖες
Καὶ ἀμασίες

Θὲ νὰ σωθῇ κι' ἡ δόλια μας Πατρίς.

Ἡ ὀρχήστρα ἐπαναλαμβάνει θριαμβευτικῶς τὸ ρεφραῖν ἐνῶ ὁ κόσμος ἀπέρχεται ἱκανοποιημένος, μετ' αὐτοῦ δὲ καὶ ὁ ὑποφανόμενος

ΑΓΓ. Δ...

Μιά περίεργη φυσιογνωμία

Πιανίστας-κλάουν

Μὲ τὸν θάνατον τοῦ Βλαδιμήρου φὸν Πάχμαν, ποῦ μὲς ἀνήγγειλαν πορνοδόμος ἡ ἐφημερίδες, ἐκλείπει ἕνας μεγάλος πιανίστας, ὁ ὁποῖος ὁμῶς ὤφειλε τὰ 50 οἱ 50 τῆς φημῆς του στῆς... παλατιοποιεῖς, μὲ τῆς ὁποῖες συνόδευε τῆς μουσικῆς του ἐκτελέσεις — ἰδίως δὲ τῶν εὐρισκτοῦ στὴν Ἀγγλία.

Τὸ φῶρτε του, κυρίως, ἦτο μόνον εἰς τὰ ἔργα τοῦ Σοπέν. Ἄλλ' ἐκεῖνο ποῦ διεκίνησε τῆς συναυλίας του ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως οὐδὲν ἄλλο ἢ τὸν ἑαυτοῦ, ἦσαν τὰ σκεῆτσα καὶ τὰ τερετίπια του, ποῦ προσεδίδαν χαρὰ καὶ τὴν ἀρχὴν τῆς συναυλίας, στὸ σκαμνὶ καὶ τοῦ πιάνου, νὰ δείχνῃ ὅτι τοῦ ἐφαίνετο κάπως χαμηλὸ καὶ νὰ βγάξῃ ἀπὸ τὸ πορτοφόλι του ἕνα ἐπισκεπτήριο διὰ νὰ τοῦ προσθέσῃ ὡς στήριγμα κάτω ἀπὸ τὸ ἕνα πόδι τοῦ καθίσματος. Μετ' ὃ ἀρχίζε νὰ παίζῃ, Ἀλλὰ καὶ πάλιν εἰδειχνε καταφανὴ σημεῖα στενοχωρίας καὶ ἀφνης διέκοπτε πάλιν, διὰ νὰ σκύψῃ καὶ νὰ βγάλῃ τὸ ἐπισκεπτήριον ἀπὸ τὸ σκαμνί — διότι προφανῶς εἶχε... ψηλώσει τὸ κάθισμα τοῦ ὑπὲρ τὸ δέον!

Ἀλλὰ καὶ ἔξω τῆς Ἀγγλίας — ἴσως ἀπὸ συνήθειαν πλέον — ὁ Πάχμαν δὲν ἐννοοῦσε ν' ἀφίστῃ τ' ἀστέια του. Ἐὰν λ. χ. ἔπαυε, μὲ τὴν ἀπαράμιλλη πραγματικῶς δεξιότητά του τὴν γνωστὴν σπουδὴν τοῦ Χένζελ « Ἀν ἡμουνα πούλακα », ἔκαμνε, μετὰ τὸ τελευταῖον παγισμό, ἕνα κομμάκι φτερογύμνασμα εἰς τὸ κενόν, φωνάζων συγχρόνως στοὺς ἀκουστές: — Τώρα πέταξε... τὸ καϊμένο!

Ἐν γένει δὲ εὐρίσκειτο εἰς συνεχὴ κουβένταν — μονόλογον μᾶλλον — μὲ τὸ κοινόν. Πότε ἐγύριζε, κατ' ἥν ὥραν ἐξηκολοῦθε νὰ παίζῃ καὶ τοὺς ἔλεγε νὰ προσέξουν τὴν ὥρην ποῦ θὰ παίζῃ τώρα τὴν μελωδίαν εἰς τὰ μπᾶσσα, πότε ἀνέφερε τί τοῦ ἐνθῆμιζε καὶ πότε — ἂν ἔκαμνε κανένα σταρδαλάττημα — ἐξεδίλανε τὴν αὐτοκρατορικὴν του, δέχνων μὲ δυο-τρία κτυπήματα τοῦ ἐνὸς χειροῦ τὸ δάκτυλο τοῦ ἄλλου, ποῦ εἶχε διαπράξει τὸ φάλασσο!

Κάποτε στὸ Λονδίνο, μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἐνὸς ἔργου τοῦ Σοπέν, τὸν ἐστενωχώσαν τὰ χειροκροτήματα τῶν ἀκουστῶν του. Ἐπεινε ἱκετευτικῶς τὰ χέρια του πρὸς τὸ κοινόν καὶ ἐφώνησε:

— Ὁχι, ὁχι λ. χ. Μὴ με χειροκροτῆτε! Αὐτὸ τὸ κομμάτι ἐπαίχθηκε φοιντὰ — ἦσαν ἀνάξιο ἐνὸς μεγάλου καλλιτέχου. Θὰ μοῦ ἐπιδέξασθε νὰ τὸ ξαναπαίζω καὶ τότε, ὅλας ποῦ... Θὰ σὰς πᾶν μόνος μου, ἂν γὰρ νὰ με χειροκροτῆτε καὶ νὰ μοῦ φωνάξετε μπᾶσο!

Πράγματι ἐξανάπαυε τὸ κομμάτι καὶ πρὶν ἀκόμη δόσῃ τὴν τελευταία συγχροδία, ἀρχισε νὰ χειροκροτῇ ἑξῆς:

— Magnifique! Magnifique! Ἡμου...

Ἄνδρες ἦσαν ὁ Πάχμαν: κορμὸς μεγαλοφυΐας καὶ ἀνισορροπίας, ἀνδρωπῆς, ὁ ὁποῖος ἐκώρισε τὴν πρῶτην τὴν γυναῖκα, ἐπειδὴ ἔπαυε τὸ «Ναυοῦσια» τοῦ Σοπέν... καλύτερα ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἴδιον. Οἱ μεγάλοι διανοῦχοι ἔχασαν ἕνα ἐκτενέστερον συναγωνιστὴν καὶ οἱ κοινῶς τοῦ μουσικοῦ κόσμου ἄλλον ἕνα.

Πρόσκλησις πρὸς τὴν σκληρὰν

Ἑρωτικὴ ἐξομολόγησις

Ἀγαπητὴ δεσποινίς, λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σὰς ἐκθέσω τοὺς πόνους τῆς καρδιάς μου τῆς φτωγῆς ποῦ — ἴσως ἐπειδὴ δὲν σὰς ἄρεσω — δὲν ἔχει τύχει ἀκόμη προσοχῆς...

Τὰ μάτια σας, λοιπὸν, μὲ ἔχουν χάψει — κοντεύω τώρα νὰ τὰ χρειαστώ — ἀπ' τὴ δουλειὰ τὸν δόλο μ' ἔχουν πᾶψει γιὰτὶ δὲν μ' ἄρνεο ὁ ἔρωσ νὰ ἐργαστώ.

Βεβαιωθῆτε, δεσποινίς, ἐκ τῶν προτέρων ὅτι πολλὰ σὰς ἀγαπᾶω, ἐπειδὴ εἴθε ἀληθινὰ ἐκ τῶν ὠρασιτέρων θηλέων ποῦ στὸν κόσμον ἔχω ἰδῆ.

Τὸ σπίτι μου γιὰ σὰς ἔχω ξεχάσει, ἀπ' τὸ παρόντος σας κάτω ξενοῦτῶ κι' ἂν μούσθη κατὶ τοιοῦτό, μὲ δίσση τὸ ἐκτελῶ ἐπὶ τοῦ τοίχου σας κι' αὐτό.

Καὶ τώρα ἀπὸ ὑμᾶς ζητῶ τοῦ οἴκτου τὸ αἶσθημα νὰ δείξετε σ' ἐμὲ μετ' ἑωυτοῦ ὀλίγον ἀναμικτοῦ καὶ σημειώστε πῶς ἐπείγουσιν αἱ στιγμαὶ

Διότι ἀντελήφθην, φεῖ! ὁ τάλας πῶς δείχνετε συμπάθειαν ἄλλοι καὶ κατακτῆσεις ἔχετε μεγάλας γιὰτὶ εἴθε μιὰ κοπέλλα μερακλιοῦ.

Ἄγ! σπεύσατε γιὰτὶ ὁ αὐτοκτονήσων μὲ θάνατον τὸν πλέον ἀγριώτερον ἢ θυγατὸν καὶ νὰ παραφρονήσων καὶ νὰ σὰς πάντρευτῶ, ὁπερ... γελοῦστερον!

Μετ' ἐξαιρέτου τιμῆς ἀνιμῶν συνάντησιν καὶ γραμματόσημον μῆς θαυμάσιον γὰρ τὴν ἀπάντησιν:

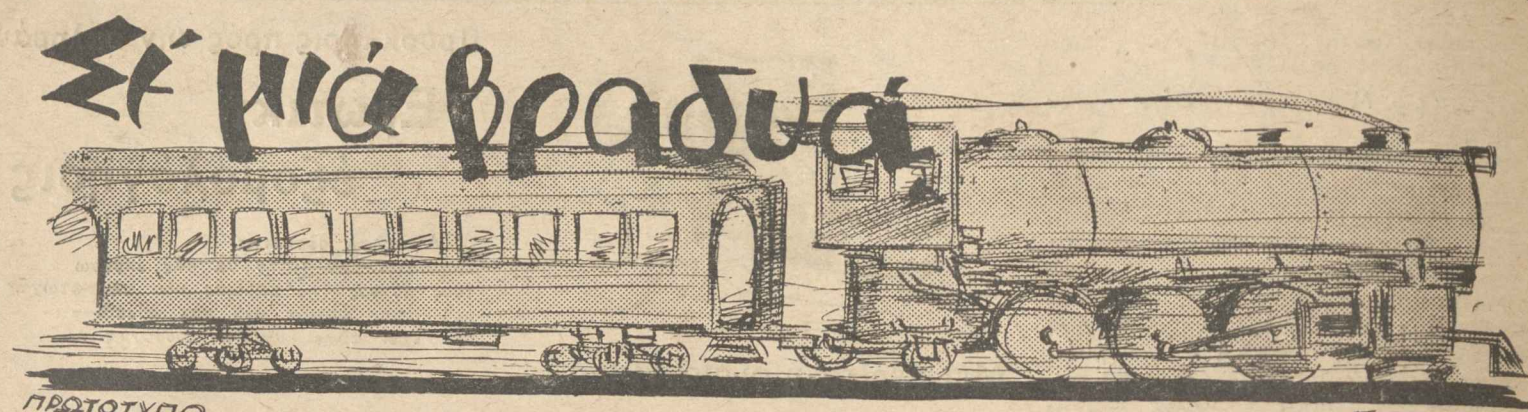
ΕΡΩΤΟΠΑΘΗΣ

νὰ θαυμάσιος! Τῶπαξα στὴν ἐντίμειαν!... Τώρα εἶμαι πάλιν ὁ μεγάλος καλλιτέχνης! Τώρα χειροκροτῆστε ὅσον μπορεῖτε πᾶς δυνατὰ!...

Εἰς ἄλλας, ἀνάλογους περιστάσεις, ἔσονται μόνος του τὴν δεξιάν του — μὲ τὸ ἄλλο του χέρι — ἡ ἐστελεν φιλάδα πρὸς τὸ πᾶν, γιὰ νὰ ἐκφράσῃ καὶ πρὸς αὐτὸ τὴν εὐαρέσκειά του. Καὶ ἐν γένει δὲν ὑπάρχει τρεῖς τὴν ὁποία νὰ μὴν κάμῃ ἐπ' αὐτῇ καὶ οἱ Γερμανοὶ κοινῶς τὸν εἶχαν ἀποκαλέσει «Κλάουν τῶν Συναυλιῶν».

Αὐτὸς ἦταν ὁ Πάχμαν: κορμὸς μεγαλοφυΐας καὶ ἀνισορροπίας, ἀνδρωπῆς, ὁ ὁποῖος ἐκώρισε τὴν πρῶτην τὴν γυναῖκα, ἐπειδὴ ἔπαυε τὸ «Ναυοῦσια» τοῦ Σοπέν... καλύτερα ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἴδιον. Οἱ μεγάλοι διανοῦχοι ἔχασαν ἕνα ἐκτενέστερον συναγωνιστὴν καὶ οἱ κοινῶς τοῦ μουσικοῦ κόσμου ἄλλον ἕνα.

Ἑλλείψει χώρου, ὁ ΝΕΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΑΣ
στὸ προσεχὲς ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟ φύλλο μας

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ
ΕΛΛΗΝΙΚΟ
ΤΟΥΡΚ.
Β. ΗΛΙΑΔΗ

Ο Στέφανος α-
σθανόντα γ
κάποιο άλλο
κοτο αίσθημα. Κα-
θώς προχωρούσε τὸ
στο σταθμό, έννοι-
σε τὴν καρδιά του νὰ χτυπᾷ δυνατά. Σύν-
νεφα μέσα στὸ κεφάλι του. Καὶ διακρίνοντας
ἀπὸ τὸ παράθυρό τὰ πρῶτα σπῆτια, ὥσάν ν'
ἀντίκριζε νὰ περνᾷ μέσα ἀπὸ τὴς ὁμίχλης τοῦ
κεφαλοῦ του ἡ παλιὰ του ζωὴ πὺν νόμιζε
πὺς τὴν εἶχε ξεχάσει ἀπὸ τὰ ὕστερα ἀπὸ
πέντε χρόνια. Ἡ δοὴ τὴς πρωτεύουσας κα-
θὼς ἔφθανε τώρα ἐντονότερη στ' αὐτὰ τοῦ
ἐδνᾶμονε περισσότερο τὴν ἐσωτερικὴ του
τοικίμια. Γιὰ μιὰ στιγμή, ἀγκαλιάζοντας μὲ
τὰ μάτια του μέγαλα, λόφους, κολώνες—δὴ
τὴν φανομορφικὴ εἰκόνα τὴς Ἀθῆνας— προ-
σπῆδρε νὰ διώξῃ τὴς μαύρες του σκέψεις
καὶ νὰ ξαναβρῇ τὴν γαλήνη τὴς ψυχῆς του.
Ἀδύνατο! Τὸ κάθε τι τὴν ὥρα τοῦ φανόταν
τυλιγμένο μέσα στ', συννεφα πὺν ἄβυσσος ὁ-
λοένα ἡ ἀναιμότης τὴς παλιᾶς του ζωῆς.
Πρόσωπα συγκεχυμένα. Καὶ μορφὲς πὺν περ-
νοῦσαν μπροστὰ ἀπὸ τὰ μάτια του σάν φευ-
γαλῆες σκιὲς σὺ γρήγορο πέρασμα τοῦ τραί-
νου ἀπὸ τὰ πρῶτα σπῆτια. Ἡ χαρὰ πὺν ἔδο-
κίμαζε ἀφίνοντας πῶς του τὴν μακρινὴ χώρα
δοῦν ἔμεινε χρόνια ἔξνος μέσα σὲ ἔξνοες, με-
τατρέπονταν τώρα σὲ μιὰ θεοειδὴ ἀνέκφρα-
στη δόνηση.

—Μὰ γιατί τάχα νὰ ξεαναγγίσω ;

Αὐτὸ τὸ ἐρώτημα, σάν μιὰ ἐπιπλοή, στὸν
ἐαυτὸ του, ἔφερε μπροστὰ του διττὴ τὴν τρα-
γικὴ σκηνὴ τὴς ζωῆς του πὺν τὸν εἶχε κίψει
ν' ἀφίστη τὴν προτείνουσα καὶ νὰ φύγῃ σὲ τὸ
πὺς μακρινούς, ζήτηντας τὴν λησμοσύνην...
Ἐκλεῖσε γιὰ μιὰ στιγμή τὰ μάτια του καὶ ἔ-
γνεσε ἀπὸ τὴς ὁμίχλης πὺν ἐκείλιναν ὁλο-
ένα τὴν σκέψη του ἀντίκρισε φευγαλέα μιὰ
γυναικεία μορφή: Ἦταν ἡ μορφή τὴς Ρουμ-
πίνιας. Ὡραία πάντοτε, καθὼς τὴν εἶχε προ-
τογονοίση. Καὶ μὲ τὸ βιαστικὸ ὄραμα τὴς
μορφῆς τὴς ἐπέσπεσε καὶ τὸ ὄραμα μιᾶς ζωῆς
πὺν ἔζησε κοντὰ τῆς, μὲ ψυχὴ πλημμυρισμένη
ἀπὸ χαρὲς καὶ ἀνείπωτες εὐτυχίες. Καὶ ἔ-
φερε τώρα στὴν μνήμη του τὸ ὁράδι ἐκείνου
τοῦ σπαρτακτοῦ χωρισμοῦ τὸν... Ἐπᾶνω σ'
ἔνα μεθῖσι ἀπὸ αὐτὰ καὶ ἀπὸ δάκρυα, ἡ Ρουμ-
πίνια εἶχε κρεμασθῇ στὸν λαμπρὸ του παρκα-
λόντας τὸν :

—Ὀχι, μὴ φύγῃς! Μὴ φύγῃς! Χωρὶς ἐ-
σένα αἰσθάνομαι τὸν ἐαυτὸ μου νεκρό. Μὴ
φύγῃς, Στέφο, γιατί ὁ χωρισμός μας αὐτὸς εἶ-
ναι ὁ θάνατός μου...

Ἐκείνος τὴς ἐχάιδεσε τότες τὰ μαλλιά
καὶ ἀγκάλιασε κατὰ τὸ κεφάλι τὴς μέ-
σα στὸ πλογιμένο του στήθος...

—Πρέπει νὰ φύγω, Ρουμπίνια. Νὰ φύγω
μακριά, γιὰ νὰ γαστρέψω κάποια πληγὴ τό-
σο θαθεῖα πὺν ἔνοιζε στὴν καρδιά μου ἡ ἀ-
γάπη σου...

—Μὰ γιατί ;

Τὴν ἐκίπτασε παρᾶξενά μέσα στὰ μάτια

καὶ μὲ φωνὴ ραγισμένη τῆς εἶπε :

—Γιατί εἶσαι πολὺ νέα, Ρουμπίνια. Καὶ

φοδοῖται τὰ νειάτα σου αὐτὰ...

—Κι' ἐσὺ ;

—Ἐγὼ αἰσθάνομαι νὰ γερωῖ. Τὰ μαλ-
λιά μου ἄρχισαν ν' ἀσπρίζουν. Καὶ νοιώθω

γρήγορα τὴν δυνατὴ μπόρα πὺν μὲ ἀντικεῖ.
Ἀρσέ μὲ νὰ φύγω...

—Τι νὰ ξεαναγγίσῃς γρήγορα, δὲν εἶναι
ἔτσι ;

—Ἀ, ὄχι, ὄχι...

Καὶ τὸ ἄλλο ποτὶ ἔφηνε ὁ Στέφανος ζη-
τώντας μακρινὰ, ἄλλοι, μὲ κανοτόνια ζωὴ
καὶ τὴν λησμοσύνη τὴς ζωῆς πὺν ἔδοκίμασε
κοντὰ στὴν ὁμορφὴ Ρουμπίνια...

Τὸ τραῖνο εἶχε τώρα φθάσει στὸν μεγάλο
σταθμό. Μὲ σαλεμένο ἀκόμη τὸ κεφάλι ἀπὸ
τὴν ἀνάμνησιν τὴς τελευταίας σκηνῆς τοῦ χω-
ρισμοῦ, ὁ Στέφανος προσπαθοῦσε νὰ ξεχωρίσῃ
πρόσωπα καὶ πράγματα. Ἀνέμεσα στὸν κό-
μο πὺν εἶχε ὁρατὴ στὴς πόρτες τῶν βαγο-
νίων, ἀναζητοῦσε καὶ αὐτὸς πρόσωπα τοῦ γνῶ-
στου.

Κανένας! Βιαστικὸς ἐμπῆκε στὸ πρῶτο
αὐτοκίνητο καὶ ἔδωσε τὴν πρώτη γνώμη
του διεύθυνσι. Ἡ Ἀθῆνα—ὥρα τοῦ φανόταν
νε διαφορετικὴ. Τὸ βραδινὸ ἀέρας ἄρχισε νὰ
διαλύῃ τὰ σύννεφα τοῦ κεφαλοῦ του. Καὶ
δὲν ἄρχισε, ἀναγκάζοντας δὲ εἶχε ἀρσίει
ἔδω καὶ πέντε χρόνια, νὰ ξεαναβρίσκη τὸν ἐ-
αυτὸ του. Καὶ ἐδοκίμαζε τώρα ἐνδοιασμό
γιὰ τὸν γυρισμό του. Παλαιοὶ τοῦ φίλου τὸν
ἐδέχθηκαν πανηγυρικά.

Ἐσὺ ξαναβρίσκεις, δὲ ἀδελφέ !
Ἐκείνος γέλοσε μὲ τὴν καρδιά του. Ἡ
εὐθυμία ἐγέμισε τὴν ψυχὴ του. Τίποτε δὲν ἐ-
δωκενὲς πᾶ τὴν σκέψη, καὶ τὸν ἐσωτερικὸ
του κόσμο. Τῆς λίγης μέρας πὺν θὰ ἔμεινε
στὴν Ἀθῆνα θὰ τῆς γίνετο καὶ καθὼς στὰ
παλιὰ του χρόνια. Ζήτω ἡ ζωὴ! Χά! Χά!

Κάποιος ἀπὸ τοὺς στενότερους φίλους του,
πὺν τὸν ξαναβρίσκει πάλι καθὼς τὸν εἶχε ἀφί-
σει, εὐθυμῶ, ἐρωτευμένο διαρκῶς, τρελλῶ
πάντοτε γιὰ διὰ ὁρατὰ μάτια, τὸν ἐρώτησε :

—Θυμᾶσαι, Στέφο, τοὺς ἔρωτάς σου μὲ
τὴν Ρουμπίνια ;

Ὁ Στέφανος πὺν αἰσθάνθηκε πάλι γιὰ μιὰ
στιγμὴ τὸν πόνο τὴς ψυχῆς του νὰ ξεαναφου-
τόνη, προσπαθῶντας νὰ συγκατέστη τὸν ἐαυτὸ
του.

—Τὴν Ρουμπίνια... ἔλαμ, τάχα σάν νὰ μὴ
θυμότανε.

—Πόσο γρήγορα ξεχνᾷς, καίμηνε !

—Ἀ! ἔχεις δίκιο, παρετήρησε μὲ ραγι-
σμένη φωνὴ ὁ Στέφανος. Τί νὰ ἔγινε ἄραγε ἡ
Ρουμπίνια...

—Ἀπὸ τότες πὺν ἔφυγες δὲν τὴν ξαναβί-
δε κανεὶς αὖτε. Θάγινε ἴσως κάλογρη... Χά! Χά!

—Εἶσαι ἀδιόφοτος, φιλαράκο μου. Καλό-
γορα ἡ Ρουμπίνια! Χά! Χά!

Τὸ γέλιο τοῦ Στέφανου ἔκλεινε μέσα του τό-
σο τραγικὸ πόνο, πὺν παρ' ὀλίγου νὰ ξεσπά-
σῃ σ' ἓνα δυνατὸ κλάμα. Τὴν ἀγαποῦσε τρελ-
λὰ τὴν Ρουμπίνια ἀκόμη! Καὶ ὁ πόνος πὺν αἰ-
σθάνθηκε πάλι στὴν ἀνάμνησιν τὴς, γέμισε
τὴν ψυχὴ του ἀπὸ θλίψη καὶ δυστυχία...

—Μὰ γιατί νὰ θυμώσωμαι πάλιν ἱστο-
ρίες, εἶπε ὁ φίλος...

Ὁ Στέφανος βυθισμένος σὲ σκέψεις δὲν ἀ-
πάντησε. Ὁ ἄλλος συνέχισε :

—...Ἀπὸψε λοιπὸν θὰ διασκεδάσουμε, Στέ-
φο, δὲν εἶσαι ἔτσι; Ὁ ξαναβρίσκουμε τὴν πα-
λιὰ ζωὴ μας...

—Ἐγώ σκεπάζω χωρὶς ν' ἀλλάξῃς διόλου φί-
λε μου.

—Δὲν γερᾷ κανεὶς ποτὲ ὅταν ἔχει μιὰν
ἀγάτη, ὅταν κινηθῇ μιὰ κανοτόνια εὐτυχία.

Ὁ Στέφανος ἐκίνησε θλιβερὰ τὸ κεφάλι του.

—Ἐχες δίκιο...

—Συμφωνοῦ λοιπὸν ;

—Ναί...

Καὶ ἀποχωροῦσθηκαν.

Τὸ βράδι ὅταν ἡ παρέα τῶν φίλων συναν-
τήθηκε, ὁ Στέφανος ἐδέχθηκε νὰ τὴν ἀκολου-
θῇ μὲ ἓναν ὄρο : Ὁ πᾶναιαν ἐκεῖ πὺν
θὰ τοὺς ὀδηγοῦσε αὐτός. Σ' ἓνα ἐξοχικὸ κέν-
τρο ἔξω ἀπὸ τὴν Ἀθῆνα... Ὁ Στέφανος ἤθελε
νὰ ξεαναβρίσῃ τὸ μεθῖσι ἐνὸς βραδίου, καθὼς
τὸ εἶχε ἔζησε κάποτε κοντὰ στὴν Ρουμπίνια
ἔνα χερματικό βράδι πὺν ἔπερτε ἓνα ἐλα-
φρὸ χιόνι καὶ ὅλα τὰ γύρω βουνὰ ἦσαν λευκὰ
σάν ποτῆμα. Ἦθελε νὰ ξεαναβρίσῃ τὴν βραδυὰ
πὺν γιὰ πρῶτη φορὰ, κάτω ἀπὸ τὰ φῶτα καὶ

ἐπάνω στὸ ὄργιο τοῦ κρασιοῦ, εἶχε ἀντιλ-
φθῇ ὅλο τὸ θέλητρο τὴς Ρουμπίνιας. Ἦταν
τόσο ὥραια ἐκεῖνο τὸ βράδι ἡ Ρουμπίνια! Ἐ-
πάνω στὰ σγουρὰ κασὰνὰ τῆς μαλλιά τὸ ἐ-
λαφρὸ χιόνι εἶχε μεταστρεφθῇ σὲ κρυστάλλινες
στολαιοματιὰς πὺν ἐφάνταζαν σάν μικρὲς δια-
μαντόπερες. Καὶ μέσα στὰ βυσσινιά τῆς, καὶ
μὲ τὴν κόκκινη ἐσάρτα στὸν κατὰ τὸν λαιμό,
ἔδινε τὴν ἐντύπωση μιᾶς Ἀγδαλοῦζας
Κόρινθου...

—Ρουμπίνια—τῆς εἶχε πῇ ἐκεῖνο τὸ βράδι
—εἶσαι τόσο ὥραια ἀπὸψε !...

—Ἀπὸψε! Μονάχα ἀπὸψε ;

Μισομπεθυμένη ἀπὸ τὸ κρασί πὺν εἶχε πυ-
ρόση τὰ μάγουλά τῆς—δὴν κόκκινα τριαντά-
φυλλα τοῦ Ἀπριλίου—ἐγγέλουσε νεύμα καὶ
παράδοξα. Ὁ Στέφανος ρομφόσε ἐκεῖνο τὸ
βράδι τὸ γέλιο καὶ τὴν ὁμορφίαν τῆς, καὶ με-
θοῖσε περισσότερο μὲ τὸ κρασί τῆς, καὶ με-
θοῖσε περισσότερο μὲ τὸ κρασί πὺν κερνοῦσε διαρκῶς
τῆς ἀπὸ τὸ κρασί πὺν κερνοῦσε διαρκῶς μὲ
τὰ κερνολέικα χέρια τῆς ἐκείνη. Ὑστερὰ ἐ-
πάνω στὸ ὄργιο τοῦ κρασιοῦ, ἡ Ρουμπίνια
ἄρχισε νὰ τραγουδοῖ. Χίλιες γλυκὲς νύκτες
τὸ τραγοῦδι τῆς ἐκείνου... Καὶ ἔξω ἐκίονε ὁλο-
ένα, ὁλόένα...

Ἐτοῖ ἐκίονε καὶ τὸ βράδι αὐτὸ καὶ ἡ
ψυχὴ του πετοῦσε γιὰ τὸ ξεαναβρίσκοντα
βραδυὰς ἐκείνης. Κανεὶς ὥστόσο δὲν εἶχε
μαντῆναι τὴν σκέψη του, γιατί δὲν μποροῦσε
νὰ θυμῇθῃ πρόσωπα καὶ ἔρωτες παλιὰς πὺν
σβήνουν μὲ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου. Μπαίνον-
τας μέσα στὸ ἐξοχικὸ αὐτὸ κέντρο, ὁ Στέφανος
αἰσθάνθηκε ἓνα δυνατὸ ὄργιο. Ὡσάν νὰ κλο-
νίστηκε ὁλόκληρος ὁ ἐσωτερικὸς του κόσμος.
Σάν νᾶτανε τὸ βράδι ἐκεῖνο τὸ ἀλησμόνητο!
Ὁλα τὰ ἴδια, καὶ ἡ χονδρὴ θεριάστρα, ὡς
καὶ ὁ χονδρὸς γάτος πὺν ἦταν καὶ αὐτὸς ἐπ-
πλωμένος, ρομφόνας μὲ κλεισμένα μάτια τὴν
ἰδὴν τῆς φλόγας. Ἐνὰς φωνογράφος ἔπαιζε
σκοπούς διάφορους. Μέσα σ' ἓνα διαμέρισμα
τοῦ κέντρου ἀντήχουσαν γέλια καὶ φωνές. Σ'
αὐτὸ τὸ διαμέρισμα εἶχαν περάσει τὸ βράδι
ἐκεῖνο τὸ ἀλησμόνητο μὲ τὴν Ρουμπίνια... Ὁ
φονογράφος ἐξουλοθοῦσε νὰ παῖξη. Ὁ
Στέφανος μὲ τὴν ἐλθὺν παρέα του ἄρχισε νὰ
πῖν. Κάποια πεταχτὴ συντροφίσα τῆς δια-
σκεδάσεως τῶν, φιλεναδοῦσα ἐνὸς ἀπὸ τοὺς
φίλους του, ἄρνεε κάποτε μερικὰ φωνές—ἀ-
πόπειρες ἀποτυχισμένου τραγοῦδιου. Ὁ εὐθυ-
μῶς φίλος μὲ τοὺς ἔρωτάς τῶν ὥραϊον μα-
τιῶν φιλοσοῦσε, φλυαροῦσε. Καὶ ὅλη ἡ
παρέα γέλοσε. Ὑστὸν τὰ ποτῆρια ἐσπού-
κισαν. Καὶ μερικὰ ξεγύμνια ἄρχισαν νὰ χο-
ρεῖν τρελλὰ καὶ μεθυμένα μὲ τοὺς σκο-
ποὺς τοῦ ξεχορδομένου φονογράφου. Ὁ
Στέφανος ἔπινε καὶ αὐτός, ἀμήλητος. Προσπα-
θοῦσε νὰ ζήσῃ τὴν χαρὰ τῆς βραδυὰς ἐκεῖ-
νης, ὡς λημονώντας ὅλα

ὅσα εἶχαν μεσολαβήσει ἀ-
πὸ τότε. Μέσα σὲ κε-
φάλι του χοροπηδοῦσε ἡ
μορφή τῆς, ἄλλοτε νέα,
ὅπως τὴν εἶχε γνωρίσει,
καὶ ἄλλοτε διαφορετικὴ,
μὲ ἀλλαγμένα τὰ χαρ-
ακτηριστικὰ τοῦ προσώπου
τῆς, μὲ σβυσμένη τὴν ἀ-
σύνχητη ὁμορφίαν τῆς καὶ
μὲ κεφαλὰ πὺν ἄρχισαν ν' ἀν-
θίζουν ἐπάνω του ἡ πρῶ-
τες γρυλῖες τοῖχες... Ἀπὸ
τὸ διαμέρισμα πὺν ἀκού-
ονταν τὰ γέλια καὶ ἡ
τρελλὴ φωνὴ ἀκούσθη-
καν ἑαυρικά κάποια χει-
ρονομίατα πὺν τὰ συνώ-
δευε ἓνα τραγοῦδι βραχνὸ
καὶ παράδοξα.

Φέρετε μου κρασί νὰ πῶ...

φέρετε μου νὰ γλεντήσω...

—Χά! χά! παρατήρησε ὁ εὐθυμῶς φίλος
μὲ τοὺς αἰώνιους ἔρωτάς. Παραγγέλιες κρα-
σιὸ μὲ τραγοῦδι. Δὲν ἔχουν τὸ θεὸ τους αὐ-
τοί...

Ἡ παρέα ὅλη ἔσπεσε σ' ἓνα δυνατὸ γέ-
λιο. Ὁ Στέφανος ἀρρομφόσθηκε μὲ συγκα-
τεμένη τὴν ἀναιμὴν τὸ βραχνὸ ἐκείνο τρα-
γοῦδι τοῦ διαλατοῦ διαμερίσματος. Ὡσάν νὰ
ἐπνοῦσε ἔγας ὁλόκληρος κόσμος μέσα του...
Κάτω ἀπὸ τὸ βραχνὸ καὶ μισομπεθυμένον τρα-
γοῦδι ἀνεγνώριζε τὴν φωνὴν! Ἦταν σίγουρα
ἡ Ρουμπίνια!

Προσπαθῶν νὰ πείσῃ τὸν ἐαυτὸ του γιὰ
μιὰ στιγμή ὅτι τὸν ἀπατοῦσε ἡ μνήμη. Προ-
σπαθῶν νὰ συγκατέστη τοὺς παλιούς του
καὶ νὰ μὴν πορδοῖ τὴν ἐσωτερικὴν του ταρ-
αχή : Ἡ Ρουμπίνια λοιπὸν γλεντοῦσε καὶ αὐ-
τὴ μὲ ἄλλους, καὶ στὸ ἴδιο διαμέρισμα πὺν
εἶχαν περάσει μαζί ἐκεῖνο τὸ ἀλησμόνητο βρά-
δι! Καὶ τὸ τραγοῦδι, πότε βραχνὸ, πότε ἐπ-
πλωμένο σὲ γέλιο καὶ πότε μισομπεθυμένο, ἐξα-
κολοθοῦσε.

Ἄς μπουκοῦσε νὰ φύγῃ ὁ Στέφανος! Αἰσθα-
νόταν ὅσοι τὰ γόνάτα του δεμένα καὶ παρὰ-
λύτα. Ἡ ἀπελπισία τὸν κυρίεψε. Γιατὶ νὰ θέ-
λῃ τὸ ξεαναβρίσκοντα τῆς βραδυὰς ἐκεῖ-
νης ; Ἐγας σύγχρονος ἰδρύτας περνοῦσε ὁ
λόκληρος τὸ κομῆ τοῦ. Ἡ παρέα του ἔπινε,
εὐθυμῶσε καὶ γλεντοῦσε : Ὁ εὐθυμῶς φίλος
ἔπινε στὰ ὥραια μάτια τῆς φιλεναδοῦσας πὺν
εἶχε μεθύσει. Καὶ ὕστερα ἀδειάζοντας πάλι
τὸ ποτῆρι, ἦρθε στὴν ἰδέα μιᾶς ἀγγωνιστῆς
καλόγηρας. Ὁ Στέφανος πὺν ἀντελήφθηκε τὸ

Μὰ γυναῖκα
μὲ πρόσωπο
πὺν τὸ ὄργιο
εἶχε ἀρσίει ἀ-
πὸ τὰ ἔργα
του...

νόημα αὐτὸ, ἔσπεψε τὸ κεφάλι του ἀδιάφο-
ρος. Ἡ σκέψη του ἦταν καρφωμένη τώρα
στὸ μικρὸ διαμέρισμα ὅπου οἱ ἀγγωνιστοὶ διε-
σκεδάσαν πίνοντας καὶ τραγοῦδοῦντας.

Γιὰ μιὰ στιγμή ἐβγῆκαν τρεῖς ἄντρες καὶ
μιὰ γυναῖκα. Ἡ γυναῖκα πὺν τραγοῦδοῦ-
σε. Μὲ γυναῖκα μὲ πρόσωπο πὺν τὸ ὄργιο
εἶχε ἀρσίει ἀπὸ τὰ ἔργα του. Τὰ μάτια τῆς
θεωποῦσαν καὶ τὰ χεῖλη τῆς κατακόκκινα
ἀπὸ τὸ κοκκινάδι. Ὁ Στέφανος τὴν ἀνεγνώρισε.
Ἦταν ἡ Ρουμπίνια! Ἐπέσπεσε μὲ τοὺς τρεῖς
ἄντρες μπροστὰ ἀπὸ τὸ τραπέζι τοῦς καὶ ἡ
Ρουμπίνια ἔρωξε ἄδεια μιὰ ματιά στὸν Στέ-
φο. Ἐκείνος τὴν ἐκίπτασε κατὰ τὸν λαιμό. Ἡ
Ρουμπίνια ἐξουλοθῆκε τὸν δρόμο τῆς γε-
λῶντας καὶ ἀπογοργοῦντας. Ἡ ψυχὴ τοῦ
Στέφανου ἐμῆλθε.

—Αὐτὴ εἶναι ἡ γυναῖκα! ἐμῆλθε καὶ ἐ-
γέμισε νεύμα τὸ ποτῆρι του.

Κανεὶς ὅμως δὲν ἀντελήφθηκε τὴν στιγμή
ἐκείνη πὺν ὁ Στέφανος μαζί μὲ τὸ κρασί ἔπινε
καὶ τὰ δάκρυα του. Ἐκείνη τὸ βράδι ἔλαμπε
ὁ Στέφανος ἐπάνω στὸ ποτῆρι του ὅχι γιὰ τὴν
ἀγάτη του : Γιὰ τὴν γυναῖκα πὺν εἶχε κλη-
σθῇ σὲ μιὰ τέτοια κατάπτωση, ποδοπατόν-

Μικρές ιστορίες

Λουλούδια καὶ νειάτα...!

Τὸ μπουκέτο μὲ τὰ—σάν τεχνητὸ θε-
λοῦδο—κατακόκκινα τριαντάφυλλα ἦ-
ταν πολὺ ἀκριβό. Κόστιζε περισσότε-
ρο ἀπ' ἄτι ἐκέρδιζε ὁ πωλοχοντινός αὐτός
ψηλὸς νέος σὲ μιὰν ὁλόκληρη ἑβδομάδα...
Τὸ λεπτὸ του πρόσωπο ὠχραίνει λίγες στιγ-
μὲς καὶ ἑαυτὰ κοκκινίζει ὁλόκληρο—ἀκρι-
βῶς τὸ ἴδιο χροῖμα μὲ τὰ βελουδῖνα τριαντά-
φυλλα!—δταν ἡ πολήτρια τοῦ ἀποφοιτοῦ
τοῦ λείει τὴν τιμὴ. Καὶ τὸ ἐκνευρισμένο του
χερὶ μετράει κρινὰ, τὰ λίγα ἀγροῦα νομί-
σματα πὺν οἰκοκοινοῦνται προδοτικὰ στὴν
τσέπη τοῦ πανταλονιοῦ του.

—Ὀχι!—νεαρό μου... μὴν τὸ κάνεις αὐ-
τό!... σκέπτεται ἔγας γερασμένος σκαυτός
κῆρος πὺν μπῆκε τὴν ἴδια στιγμή μὲ τὸν
πωλοχοντινὸν νέον, στὸ ἀνθοπωλεῖο. —Ὀχι!
μὴν ἀγοράσῃς αὐτὰ τὰ τριαντάφυλλα... μὴ!
σκέπτεται τόσο ἐγκατὰ, πὺν ἔχει τὴν πεποι-
θησὶ πὺν ὁ ἄλλος θὰ τὸν αἰσθάνῃ καλύτερα
— ἀπὸ τὸ γὰ τὸν εἶχε καὶ ἀκούσει ἀκόμα.

—Ὀχι!... μὴν τ'
ἀγοράσῃς!...θὰ μπο-
ροῦσα νὰ σοῦ διη-
γηθῶ τὸς πολλὰς
ἱστορίες γιὰ νέες
ὁλόξανθες, καὶ ὁ-
μορφες μελαχρινὲς
κοπέλλες, πὺν ἂν
καὶ τοὺς ἀγόρασαν
μὲ τῆς πὺν μεγάλες
θυσίες ὁμορφᾶς μν-
ωμένα λουλούδια καὶ
ἂν καὶ τοὺς δώρισαν
ὅτι μποροῦσε νὰ φαν-
τασθῇ μὲ τὰ στερ-
νά χροῖματα—ἔτσι
καὶ κατακόκκινα τρι-
αντάφυλλα... Ἄν
καὶ τῆς ἀγάτησαν—
ἂν καὶ τῆς λάτρε-
ψαν περισσότερον ὅπὸ
τὴν ἴδια ζωὴ! Ἄν
καὶ...—ἂν εἶναι τό-
σο πολλὰ, ἂν ἀρξί-
σω γιὰ σοῦ διηγη-
σθαι γιὰ τὴν γυναι-
κεία καρδιά...

—ἴσως θὰ σὰς
ἄρεσε ἓνα μπουκε-
τάκι γαρύφαλλα! ὡτὰ ἡ πολήτρια τὸν ἠρώ-
νε. Τὰ γαρύφαλλα εἶναι φθηνότερα...

—Ὀχι! δὲν μοῦ κάνουν τὰ γαρύφαλλα...
ἀπατᾷ ἐκείνος. Ποῦτε νὰ εἶναι τριαντάφυλ-
λα! Κι' ὁρισμένο εἶδος ἀπὸ τὰ τριαντάφυλ-
λα! Κόκκινα μὲ βελουδῖνα ἀνθοπέταλα...
νὰ! ἔτσι ὅπως αὐτὰ—κατακόκκινα!...

—Ὡραία! Ὡστε αὐτὸ τὸ χροῖμα σὰς ἄ-
ρεσει;... Καὶ πόσα θέλεις; εἰκοσι ; Εἶναι ἔξ-
ρεσε μὲ μεγάλο κοτσάκι καὶ κρατοῦσε ἄκρη
βότρεα ἀπὸ τὰ μικρά... Ὡς στέκονταν ὁμοῦ
καλύτερα στὸ ἀνθοπωλεῖο... Καὶ... ἡ δεσποι-
νὴς θὰ τὰ προτιμοῦσε ἔτσι !...

Ὁ ψηλὸς κακοντινός νέος κοκκίνισε πᾶ-
λι στὸ ἄκουσμα τῆς λέξεως καὶ ὁρῶντας
νῆς. Ναί, βέβαια!... Εἶναι βραδυὰ ἀπὸ
τὰ μικρά. Κοστίζουν ὅμως ἀκριβὰ, εἰκοσι κομ-
μάτια! ἂς πάρουμε λοιπὸν—δεκαπέντε! ὅχι
...δεκά! Καλύτερα δώδεκα—ναί, δώδεκα!

—Ὡραία! Ὡστε αὐτὸ τὸ χροῖμα σὰς ἄ-
ρεσει;... Καὶ πόσα θέλεις; εἰκοσι ; Εἶναι ἔξ-
ρεσε μὲ μεγάλο κοτσάκι καὶ κρατοῦσε ἄκρη
βότρεα ἀπὸ τὰ μικρά... Ὡς στέκονταν ὁμοῦ
καλύτερα στὸ ἀνθοπωλεῖο... Καὶ... ἡ δεσποι-
νὴς θὰ τὰ προτιμοῦσε ἔ

Μιά έπανάστασις στο βασίλειο τῆς... Μόδας

Υπεράνω όλων το σέξ - άππὴλ

ΚΑΝΕΙΣ θέαμα δὲν πιστεύει σήμερα ὅτι οἱ μεγάλοι ραπτικοὶ Οἰκοὶ τοῦ Λονδίνου ἢ τοῦ Παρισιῦ ἐξακολουθοῦν ἀκόμη νὰ καθοδηγοῦν τὴν Μόδα καὶ νὰ ἐπιμυροῦν τοὺς τύπους τῶν ἐξωτερικῶν ἐμφανίσεων τῶν λεοντιδῶν καὶ δεσποινίδων ποὺ θέλουν νὰ εἶνε «ὡς ντερινέ-κρί». Αὐτὴ ἡ τιμὴ παρ' ἀνδρὶ ἐξ ἀλογίῃ στὴς βεντέτες καὶ στοὺς βεντέτους τοῦ κινηματογράφου...

Ποὺ ὀλίγο ἐνδιαφέρεται ὁ σύγχρονος ὁπαδὸς τῆς παύσης Μόδας, ἂν ὁ μεγαλύτερος «φωταγὸς» τῶν Παρισίων συγγραφεὺς τῶν φιλιδισμῶν τοῦ μουστακιῦ στὰ ἄκρα κατὰ λόξιν φορᾷ πρὸς τὴς γυναικὲς τοῦ στόματος. Οὔτε συγκρίνεται πλέον, ὅπως ἄλλοτε, ὁ νεαρός ἄγγλος «σάνιτ» ἀπὸ τὸν τρόπο ποὺ χτενίζει τὰ μαλλιά του ὁ Πρίγκιπ τῆς Οὐαλλίας. Πρότιπο σήμερα γιὰ τοὺς «ἔξτρα-σὶν» καὶ «ἀπ-τὸν-νέτ» νεανίσκους εἶνε ἕνας ἄλλος Πρίγκιπ—Πρίγκιπ τοῦ Σινεμά : ὁ Ραμόν Νοβάρο.

Καὶ πὸ πολὺ ἀπὸ τῆς τουαλέττες ποὺ φοροῦν ἡ ἐστειμένη καλλονὴ, ἐνδιαφερόντων τὸν θηλυκόκοσμο ὁλόκληρου τῆς ὑψηλῆς ἢ τοιαυτέρας τῆς Μόδας Ντίρηρ στὴν «Ξανθὴ Ἀφροδίτη» ἢ τῆς Τζέαν Κρόουφορντ στὴν «Βορζή»...

Παί ! Ἐπέραςε ἀνεπιτρέπτῃ ἡ ἐποχὴ τῆς βασιλείας καὶ τῆς δόξης τῶν «Οἰκῶν Μόδας». Δὲν εἶνε πιά παρὰ «Οἰκοὶ ἀντιγραφῆς». Οὐδεμία δημιουργία τοὺς ἐπιτρέπεται ἂν δὲν εἶνε ἐμπνευσμένη ἀπὸ σχετικὸν προαίτιον γνῶσης γοήσεως τῆς δόξης. Καὶ ποῖα δόξα, ποῖος θρηνησμός, πόσος ἱπποπότος φθόρος σκολιῶν, ἂν κατορθώσῃ μὴ ἀριστοκρατὶς κυρία νὰ ἐμφανισθῇ στὸ κινηματοθέατρον, μέσα σ' ἕνα περιβλεπτόν θεορεῖον, μὲ τὸ ἴδιο σχέδιον τουαλέττας ποὺ φορεῖ ἐπάνω στὴν ὁδὸν ἡ πρωταγωνίστρια τῆς βραδιάς ! Θραύσιμος ! Τὴν ἐπομένην θὰ εἶνε τὸ θέμα τῶν σαλονιῶν !...

Διὰ ἔχουν καὶ αὐτὴν τὴν ἀποστολὴν οἱ ἀστέρες τοῦ κινηματογράφου. Ἀποστολὴν ποὺ δὲν τὴν ἀνταμιβάνομεθα ἴσως ἐμεῖς οἱ στενοκέφαλοι ἄνδρες, μὰ ποὺ δὲν εἶνε καθόλου ἄσχετος πρὸς τὴν ἐπαρά-μῃν τους στὴν ὁδόν : νὰ καθοδηγοῦν τὸν θηλυκόκοσμο καὶ τοὺς λεοντιδῆς ὅχι μόνον στὰ ἄδυνα τοῦ Ναοῦ τῆς Μόδας...

Καὶ τώρα ἂς εἰδῶμε ἐπὶ ἐρώτημα : Ἐχουν ὅραμα ἡ γυναῖκες ν' ἀκολουθοῦν στὴν μά-

δα τῆς βεντέτες τοῦ Κινηματογράφου ; Ὑπάρχουν ἄραγε γι' αὐτὸ λόγοι αἰσθητικῆς ἢ ἀνάγκης ἢ μήπως τὸ κάγουν ἀπλῶς καὶ μόνον ἀπὸ τὴν μαγίαν τῆς μιμήσεως;

Λοιπόν, ὅχι. Ἐξ μὴν ὑποτιμῶμεν τὴν ἀξίαν τοῦ γυναικεῖου αἰσθητικοῦ κριτηρίου. Ἡ γυναῖκα δὲν μιμεῖται ποτέ τιποτὴ ποὺ νὰ ἐξημερῇ τὸ σεξουαλικὸν τῆς γόητρο. Μπορεῖ νὰ μιμηθῇ συνήθειες καλῆς ἢ κακῆς, ἔξισ πὺ κατὰστρέφουν ἢ ἐκφυλίζουν τὴν ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα, μὰ ποτὲ δὲν θὰ μιμηθῇ κατὰ ποὺ μειώνει τὴν ἐλευθεριότητά της, ποὺ κάνει τὰ θέλημά της νὰ φανῶνται ὀλιγότερον ἰσχυρὰ καὶ ἀκαταμάχητα. Ἡ ὅλη δὲ καὶ ἀποκλειστικὴ φροντίς τῶν ἀστέρων τοῦ Κινηματογράφου στὴν δημιουργίαν νέων τουαλέττων εἶνε πῶς νὰ φανῶνται ἐλκυστικότερες... Καὶ γι' αὐτὸ ἡ γυναῖκα μὲ τὸ ἐνστικτὸν ἢ μᾶλλον τὸ δαιμόνιον τῆς παρατηρητικότητος βόσκει ἀμέσως στὴν μίμησιν τῆς κινηματογραφικῆς βεντέτας τὸ μέσον νὰ βελτιώσῃ καὶ ἐπανέξῃ-σὴ τὸ «σέξ-άππὴλ» τῆς.

Ποιὸς εἶναι ὁ «τυπὸς» σας, κυρία μου ;

Ῥωστε, νὰ ποῖ εἶναι τὸ μυστικὸν ἐλατήριον ποὺ κινεῖ ὅλες τῆς γυναικῆς τῶν «πεπολιτισμένων» χωρὶν εἰς μίμησιν τῶν ἀστέρων. Καὶ γὰρ ἔκαμε τὴν Μόδα νὰ γυροῖ τῆς ἐμπνεύσεως τῆς ἀπὸ τὰ σχεδιαστήρια τῶν κινηματογραφικῶν «στούτιν», ὅπου στρατεύματα αἰσθητικῶν καὶ καλλιτεχνῶν ἀσχολοῦνται νὰ παρουσιάσουν σὲ πλήρη ἀποθέωσιν γυναικῶν καὶ καμπῶν τὰ σωματικὰ θέλημα τῆς μᾶς ἢ τῆς ἄλλης βεντέτας... Καὶ γι' αὐτὸ, χωρὶς ἴσως καὶ νὰ ἔχουν πλήρη συνειδήσιν τῆς ὑποδουλώσεώς των, ὅλοι οἱ μεγάλοι Οἰκοὶ Μόδας τοῦ κόσμου ὑφίστανται τὴν τυραννικὴν ἐπίδρασιν τοῦ Κινηματογράφου καὶ τῶν ἀστέρων του.

Καθεὺν ἐξῆν ὑποδύει φροντίζει, ὅπως κἀνουν ἡ παρτίαν καὶ νεοφρονέει, νὰ κατατάσσῃ σὲ τύπους τὰ σώματά της πέλονται τῆς. Τύπος Νόρμας Σήρερ. Τύπος Γαρνέτας Γκάριμπο. Τύπος Ντίρηρ. Τύπος Μπράνκο Χέιμ... κλπ. Ἐποὶ μποροῦν εὐκολότερα νὰ διαλέγουν γιὰ καθὲν μὰ τῆς τουαλέττες ποὺ ἐξάφρον ὡροσύναν αἰσθητικὰ σημεῖα ἀνάλογα μὲ ἐκεῖνα τὸ τάδε ἀστέρες...

Τώρα τελευταία στὰ μεγαλύτανα σαλόνια τοῦ παλαυτοῦ καὶ νέον κόσμου καὶ στὰ σαλόνια τῶν μεγάλων ὑπερκαταναλωτῶν ποὺ εἶναι τώρα τὸν χειμῶνα ἰδίως, τὰ κομμάτια κέντρα τῆς πὺ πολυτέλειας ἐπιδείξεως τῶν ἀγοστῶν κοινωνικῶν κινήσεων—τὸ ζήτημα τῆς ἡμέ-

«Τὰ πάντα ρεῖ...»

ρας εἶνε ἡ τουαλέττες τῆς Μάρλεν Ντήρηρ, σὴν γὰρ «Ἡ Ξανθὴ Ἀφροδίτη». Ἐκεῖ ἡ γοήσεως βεντέτα, μέσα σὲ ὁρισμένους σκηνές, ὅπου ἐπιδεικνύει θαύματα αἰσθητικῆς καὶ γούστου, κερδίζει ὁριστικὰ τὸν τίτλον τῆς βασιλείας τοῦ «σέξ-άππὴλ».

Ὁ ἀδάμας Ὁρλωφ ὡχρίᾳ μπρὸς σ' ἕνα κολλιέ ἀπὸ... φελό !

Ἐποὶ, ἀπὸ ὅλα τὰ παραπάνω θγάνει τὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ Κινηματογράφος ἐξασπεί μεγάλη ἐπίδρασιν στὴν ἐξέλιξιν τῆς γυναικῆς μόδας.

Καὶ ὅχι μόνον τῆς μόδας τῶν τουαλέττων. Ἀλλὰ καὶ τῆς μόδας τῶν μυζοῦ, μὰς μὰς, ποὺ ἐνστικτωποιοῦνται τώρα τελευταίον, κυρίως χάρις στῆς προσπαθειῶν τῶν σκηνοθετῶν νὰ διαλέγουν καθεὺν κόσμημα ποὺ ἀρμονιζέται μὲ τὸν τύπον τῆς ὁμορφίας. Ἀλλὰ ἐδίδωσαν τῆς γυναικῆς ὅτι δὲν πρέπει νὰ φοροῦν οὐδὲν ὅπου κόσμημα μὴ μόνον τὸν λόγο ὅτι εἶνε ἀκριβὲς ἢ ἔχει ἱστορίαν, ἀλλὰ νὰ φοροῦν μονάχα τὸ κόσμημα ποὺ ταιριάζει στὸν τύπον τοῦ καὶ μάλιστα ἐκεῖνο ποὺ ταιριάζει καλύτερα σὲ κἀθε τουαλέτα τους, ἀδιαφόρως ἂν εἴξῃ πολὺ χρήματα ἢ ὀλίγα.

Δὲν θάλεπε ποτὲ στὴν Νόρμα, ἔλεγεν ὁ σκηνοθέτης Σήρερ, νὰ ἐμφανισθῇ σὲ μὴ ταυρία, στολισμένη μὲ τὸν ἀδάμας Ὁρλωφ. ἂν τὸν εἶχε, γιὰτὶ δὲν θὰ τράβηξε οὔτε μὴ τὸν τύπον τῆς γενικά, οὔτε μὲ τῆς τουαλέττες τῆς. Προτιμῶ τὰ σκουλαρίκια ἐκεῖνα καὶ τὸ περιδέραιο ποὺ κάνουν χίλιες φορὲς πὺ χροῖα καὶ σαγηνευτικὴν τὴν ὁμορφίαν της καὶ ποὺ στοιχίζουν ἐλάγιστα δολάρια, παρὰ τὸ περιδέραιον τῆς Μεγάλης Αἰκατερίνης, ποὺ στοιχίζει ἑκατομμύρια!...

Ῥωστε χωρίζεται ὁριστικὰ ἡ ἀξία τῶν κοσμημάτων ἡ χρηματικὴ ἀπὸ τὴν ἀξίαν των τὴν αἰσθητικὴν. Δὲν φοροῦν πῶς ἐκεῖνο ποὺ εἶνε ἀκριβὲς καὶ θὰ τὸ θαυμάσῃ ὁ κόσμος γιὰ τὴν ἀποκλειστικὴν του αὐτὴ ἀξία. Φοροῦν ἐκεῖνο ποὺ κάνει τὸν κόσμο νὰ θαυμάσῃ ὅχι τὸ κόσμημα, ἀλλὰ τὴν γοητεία ἐκεῖνης ποὺ τὸ φορεῖ.

Ἡ γυναῖκα ποὺ φορεῖ κοσμήματα μόνον διὰ εἶναι ἀκριβὲς καὶ ὅχι διὰ τῆς ταυρίας, δὲν εἶνε γυναῖκα, εἶνε διότινα ἀδμαντοπολεῖον! λέγει ὁ πολὺς Λούιματς.

Τὸ ἀξίωμα αὐτὸ τῆς περιφρονήσεως τῆς πραγματικῆς ἀξίας τῶν κοσμημάτων ἔκαμε τῆς βεντέτες νὰ ψάχνουν νὰ βροῦν, ὅτι πα-

Μία σελὶς ἀπὸ δι-
άφορες τουαλέτες ἐ-
ξαιρετικῆς ἐμπνεύσε-
ως σὲ χάρι καὶ ποι-
κιλία συνδυασμῶν,
τῆς ὁποῖας φορεῖ ἡ
Μάρλεν Ντήρηρ στὸ
τελευταῖόν της φιλμ
«Ξανθὴ Ἀφροδίτη».

Τὸ ἐπιστημονικὸ γού-
στο μὲ τὸ ὅποιο εἶ-
ναι φτιαγμένες ὅλες,
σὲ τρόπο ποὺ νὰ το-
νώνουν καὶ νὰ πολ-
υπλασιάζουν τὴν γο-
ησιαστὴν σαγηνευτικὴν
Ντίρηρ, ἀρκεῖται
στὸν καλλιτεχνικὸν σχε-
διασμὸν τῆς Παραμό-
νους Μάντιν.

ράδοξο εἰς σχῆμα καὶ θέαμα, ὅτι ἐλκυστικὸν καὶ ὡραῖον σὲ συνδυασμὸν μὲ τῆς διάφορες τουαλέτες τους καὶ τὸν γενικὸν τύπον τῆς καλλονῆς τους...

Ἐπὶ αὐτὸ βλέπομε τύπους μελαχροινῶν, μὲ καὶ τὸ πογγάνικο στὰ μάτια, νὰ φοροῦν θραυρία ἀπὸ πολλοὺς μὲς λεπτοὺς κρίκους. Βλέπομε κολλιέ φτιαγμένα ἀπὸ περιεργὰ ἔξω ἢ περὶ τῆς κοιλίας ἢ ἀπὸ κύβους πεποιημένους... φελού, ποὺ στοὺς πόρους του ἔχει σκουροῦν χροὶ σκόνῃ... καὶ καθὲς λογὴς κοσμημάτων, ποὺ δὲν ἀξίζουν μὲν ὅλα, μὰ ποὺ ταιριάζουν ὅλα καὶ δεῖχνουν θελκτικώ-
τερη τὴν ὁμορφίαν ἐκεῖνης ποὺ τὰ φορεῖ.

Αὐτὴ τὴν τάσιν, ἡ ὁποία τείνει νὰ ἐκμηδε-
νίσῃ τὴν πραγματικὴν ἀξίαν τῶν κοσμημάτων καὶ νὰ τὴν ἀντικαταστήσῃ μὲ μὴν ἄλλη : τὴν ἀξίαν τῆς ἐναρμονίσεως, ἀρχίσουν νὰ κα-
ταλαμβάνουν καὶ οἱ ἱερατοὶ τώρα τελευταίον, οἱ ὅποιοι κατεφύγαν στὸ ἔξῃς ἐξιστότατο
στρατήγημα γιὰ νὰ κερδίσουν πάντοτε ἀπὸ
τὴν ἱκανοποίησιν τῆς γυναικῆς φιλαρεσκεί-
ας : Ὅταν προσφέρουν σὲ βεντέτες τοῦ κιν-
ηματογράφου ἢ σὲ ἄλλες κοσμικῆς κυρίες
κοσμήματα, δὲν ὀρίζουν ποτὲ τιμὴν προτοῦ τὰ
δοκίμασιν μὲ ὁρισμένους τουαλέτες τους.
Κατὰ τὴν δοκιμὴν καὶ ἀναλόγως τοῦ τρό-
που ποὺ ταιριάζουν τὰ κοσμήματα μὲ τῆς
τουαλέτες τῶν κυριῶν, ὀρίζουν τὴν τιμὴν...

Ἀλλὰ, μὲ ἄλλα λόγια, τὰ κοσμήματα σή-
μερα πῶς δὲν εἶνε ἀνεξάρτητα στολίδια, ἀλλὰ
ἐξαρτήματα τῆς τουαλέττας, ποὺ πρέ-
πει νὰ εἶνε σὲ ἀσθητικὴν ἀσθητικὴν ἀναλογία
σὺμφωνα μὲ τῆς γραμμῆς καὶ τὸ χρῶμα τοῦ
προσώπου, τοῦ λαμοῦ, τῶν χειρῶν, τοῦ στή-
θους ἢ τῆς μέσης.

Ἀν προσέξῃ κανεὶς τὰ βραχιόλια, τὰ σκου-
λαρίκια καὶ τὸ κολλιέ τῆς Λούπης Βελῆς ἢ
τῆς Ἀνίτα Παίητς, θὰ πισθῇ ὅτι ἡ ὁμορφία
τῶν γυναικῶν αὐτῶν θὰ ἔχουν πολὺ ἂν δὲν
ἐφοροῦσαν αὐτὰ τὰ κοσμήματα.

Ἡ νέα αὐτὴ θεωρία τῶν κοσμημάτων εἶνε
ἴσως ἡ ἐννεργεικότερη μὸδα ἀπὸ ὅσας ἐπε-
κράτησαν ὡς τώρα. Ἀλλοτε τὸ ὄνειρόν μᾶς
μικροῦλας ἢ μᾶς κυρίας τῆς μεσοκίτης τάξεως
ἦσαν τὰ διαμάντια καὶ τὰ μαργαρίτια τῶν
δακτυλιδίων τῶν πλουσίων καὶ τὰ μαργα-
ρίτια τῶν κολλιέ. Ὁνειρόν ποὺ ἐμενε τῆς πε-
ρισσότερας φορὲς ἀπραγματοποιήσιμον. Ἐνῶ σή-
μερα φάνει νὰ ἔχῃ τὸ ἀπαιτούμενον γούστο
μὴ γυναῖκα γιὰ νὰ διαλέξῃ, ὅτι τῆς ταιρι-
άζει καὶ εἶνε ἀπὸ τὴν πέτρα ἢ μεταλλο, τὸ
πὺ φθιρὸ καὶ τὸ πὺ περιφρονήσιμον ὡς χθὲς
κόσμημα. Θὰ τὸ φορέσῃ μὲ περηφάνεια καὶ
θὰ τὸ δέχῃ χωρὶς νὰ τὸ ντρέσεται γιὰ τὴν
μικρὴν του ἀξίαν. Εἶνε τῆς μόδας βλέπετε. Καὶ
ἐγὼ ὅσον τὸ ἀπαιτεῖ ἡ Μόδα...

Οἱ πλαστογράφοι τοῦ
Ραμόν Νοβάρο

Καὶ αὐτὰ μὲν ὅλα εἶνε καλὰ ὅσον ἀφορᾷ τὸ
ὡραῖον φιλόν.

Ἀλλὰ οἱ ἄνδρες; Δὲν ὑπεστήσαν τὴν ἐπί-
δρασιν τῶν ἀστέρων τοῦ κινηματογράφου στὸ
νέαν καὶ στὴν γενικὴν ἐμφάνισιν τους;

Ἀναμφιβόλως! Καὶ μάλιστα—ἀπὸ τὸ πούμε
μεταῦν μᾶς—περισσότερο ἀπὸ τῆς γυναικῆς!
Ἡ γυναικὴ ἐπιδιδῶνται ἀπλῶς νὰ πλησι-
σουν τῆς βεντέτες καὶ τῆς μιμνήσκονται μὲ τὸ
σοφὸ μέτρον τῆς γυναικῆς παρατηρητικότη-
τος, ὅπως εἶπαμε, τὸ ὁποῖον τῆς προφυλάσ-
σει ἀπὸ ὑπερβολῆς καὶ παρεκτροπῆς. Ἐνῶ οἱ
ἄνδρες ἀπεδείχθη πῶς δὲν εἶνε τὸσον σοφοὶ
εἰς παρατηρητικότητα καὶ ἔχουν ἀποχαλινω-
θῇ ὅχι πλέον εἰς προσπάθειαν μιμήσεως ἀλλ'
εἰς προσπάθειαν... πλαστογραφίσεως τῶν μορ-
φῶν τῶν ἀσθενικῶν «ἀστέρων».

Προσέξτε μὰ παρὰ ἀπὸ λεοντιδῆς στὴν
εἰσοδὸν ἡ σὸ φουγάτῃ κάποιον μεγάλον κιν-
ηματογράφου, ὅπου κατὰ προτίμησιν περνοῦν
τῆς ὥρας τους. Θὰ εἴτετε ὅτι ὅχι μόνον μι-
μῶνται τὸν Νοβάρο, τὸν Μανζοῦ, τὸν Βίλλυ
Φόρτς καὶ τοὺς ἄλλους ἀστέρας στὸ κόνημα
τοῦ μουστακιῦ, στὸ χτενίσμα τῶν μαλλιών,
στὸ γούστο, μὰ καὶ ἐννοοῦν... νὰ τοὺς παρι-
στάνωσι! Παίρνουν πόδες σὺν τὸν Βίλλυ Φόρτς
ἢ σὺν τοὺς ἄλλους καὶ γενικά μιλοῦν, κινῶν-
ται, κωτάζονται, θηματίζονται ὅχι μὲ τὴν φυσικὴν
αὐτοῦ ἀλλὰ... παίζοντας τὸν ὁρλὸ
κάποιου ἀστέρος. Ὅταν δὲ βλέπομε θηλυκὰ
νὰ μιμῶνται σὲν Κινηματογράφον τὰ κωτά-
ζονται μὲ ὅλη τὴν ἡδονατικὴν τῶν βλέψεων
τῶν στάθ, σὺν γὰρ... συναγωνίζονται τῆς φω-
τογραφίας τῶν ἀστέρων ποὺ εἶνε σὸ φου-
γάτῃ καὶ σὺν νὰ διαδιδῶνται μὲ τὸ βλέμμα

Ἄνω, ἀριστε-
ρά : Ἡ λεπτὴ
Κάθριν Ντέιλ Ὁ-
βεν, ἡ στὰρ μὲ
τὰ κομμιότερα δα-
κτυλίδια. Κάτω,
ἀριστερά : Στὴν
Ἀνίτα Παίητς ται-
ριάζουν τὰ βαρεῖα
καὶ ἐκκεντρικὰ
μυζοῦ.

Ἄνω, μέσον : Ἡ Λούπη Βελῆς ἐπιδείκνυται ὁμορφίαν, μέσα σὲ ἑξωτερικὸν μυζοῦ τῆς. Κάτω, μέ-
σον : Ἡ Λολίτα Μπεναβέντε, ποὺ γὰρ μοναδικὰ στολίδι τῆς ἀναγνωρίσει τὰ τοιγμάτια βραχιόλια.

τους τὴν ἀπάτησιν νὰ θεωρηθοῦν... γνησιώτε-
ροι ἀπὸ τὰ πρωτότυπα !
Εὐτυχῶς ὅτι αὐτοὶ εἶνε ἡ ἐλάχιστη μειονό-
της τῶν ἀνδρῶν. Καὶ εἶται σφίξεται τὸ ἀνδρι-
κὸν φῦλον ἀπὸ τὴν φοιτικὴν μομφὴν ποὺ, σ' ἐ-
ναντία περὶ τῆς, θὰ τοῦ ἀπεδίδετο, ὅτι ἐξε-
πέρασε καὶ τῆς γυναικῆς ἄξια σὴν... θηλυ-
πρέπεια τῆς μιμήσεως τῶν ἀστέρων.

Οἱ περισσότεροι ἀντιπρόσωποι τοῦ ἀσχημο-
φύλου παρακολουθοῦν τοὺς κινηματογραφικοὺς
ἀστέρας ὡς ἡθοποιοὺς καὶ ὅχι ὡς μανικὴν
μόδας...

Τὸ συνταρακτικὸν φιλμ
τῆς ὁδόνος

Καὶ τώρα ἐρχομεθα σ' ἕνα σημεῖον ποὺ
ἴσως ἀποτελεῖ τὴν ψυχολογικὴν βάση τῆς ἐρεῖ-
νης μας. Γιατὶ ὁ Κινηματογράφος ἀσπεί τὴν
ισχυρὴν ἐπίδρασιν ἐπ' αὐτὸν τὴν μὸδα; Καὶ γιὰ-
τὴν αὐτὴν ἐπίδρασιν νὰ μὴν τὴν ἀσπῶν καὶ οἱ
ἡθοποιοὶ τοῦ ζωντανοῦ θεάτρου;

Δὲν εἶνε δύσκολον νὰ δοθῇ ἡ ἀπάντησις :
Οἱ ἡθοποιοὶ τοῦ θεάτρου δὲν ἔχουν τὸ μὲ-
σον νὰ εἰδῶν σὲ ἄμεση ἐπαφῇ μὲ τὸ πᾶν
κοινὸν ἢ μᾶλλον τὸ ἐξ ὀλίγον κοινόν. Ἐποὶ, ἀγ-
τὴν ἐξασκοῦν αὐτοὶ ἐπίδρασιν στὸν περιορισμέ-
νον κοινόν ποὺ τοὺς παρακολουθεῖ, ἀναγκάζον-
ται αὐτοὶ οἱ ἱδιοὶ ν' ἀκολουθοῦν τὴν μὸδα τοῦ
περιβάλλοντος, ποὺ εἶνε ἰσχυρότερον. Ἐπειτα,

ὁ ἡθοποιὸς τοῦ θεάτρου δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ
χρησιμοποιοῦν τὸ σεξουαλικὸν του γούστο,
ποὺ εἶνε ἕνα στοιχεῖον ἐπιβολῆς σὺν κοινόν,
γιατὶ τοῦ λείπει τὸ «γκυρὸ-πλάγ»,—ἡ μεγέθυν-
σις—τὸ ὁποῖον φέρνει μπροστὰ καὶ σὺν τε-
λευτῶν θεατῆ τῆς σάλας τοῦ κινηματογρά-
φου τῆς ἀνατομικῆς ἐνός ἐρωτικοῦ ζεύγους
ποὺ φιλεῖται ἢ ποὺ ἀγκαλιάζεται, καὶ ποὺ κά-
ναι τὸν θεατὴν νὰ παρακαλοῦνται ἀνεπὶ τῆς
νῆς ἀνταμιβάνεται πὺ εἶνε ἐκεῖνο ποὺ αὐτῶ-
ναι ἡ μὴ μὴν τὸ σεξουαλικὸν γούστο καθεὺν ἡ-
θοποιοῦ. Καὶ, τρίτον, ὁ ἡθοποιὸς τοῦ θεάτρου
δὲν μπορεῖ καὶ δὲν τοῦ ἐπιτρέπεται ἀπὸ τὸ
εἶδος τῆς Τέχνης του νὰ ἐπιδεικνύῃ ἐπὶ σκηνῆς
ἄλλο τιποτὴ ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Τέχνην του
καὶ μόνον αὐτήν...

Ῥωστε βλέπομε ὅτι ὁ ἡθοποιὸς τῆς σκηνῆς
βοήσεται σὲ φυσικὴν μειονετικὴν θέαν ἀπὸ
τὸν ἡθοποιὸν τοῦ κινηματογράφου, τοῦ
ὁποῖου ἡ μορφὴ καὶ τὸ σῶμα καὶ τὰ φορέμα-
τα καὶ τὰ κοσμήματα φανῶνται πάντοτε
ὁρῶσα καὶ σαγηνευτικὰ χάρις στῆς εἰδικῆς
συνθήκης ποὺ τοῦ δημιουργεῖ ὁ φάρος, τὰ
φῶτα, ἡ χαρακτηριστικὴ φωτογραφία καθεὺν τιμή-
ματος σκηνῆς κλπ. Τὴν «μειονετικὴν» θέαν τὴν
ἐννοοῦμε ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ «σέξ-
άππὴλ» καὶ τῶν πλάσμων του : τῶν τουαλέ-
των καὶ τῶν κοσμημάτων.

Ἐπειτα ὑπάρχει καὶ κάποιος γενικότερος
λόγος, ποὺ ἡ βεντέτες τοῦ κινηματογράφου
πρωτοστατοῦν στὴν δημιουργίαν τῶν νέων μορ-

Ο Πιέρ Τρε-μιτόρ στην Λυσιλ ντ' Ερμπλαί

Φτωγιά μου αγαπούλα,

Σήμερα καθήμενος μπροστά στο μικρό μου γραφείο, σκέφτομαι τα σουτάκια και διόρθωνα τα σκόρπια μου χαρτιά. Ξαφνικά πρόβλημα μπροστά μου ένα μάτσο από φακέλους,

που ήταν δεμένοι με μια γαλάζια κορδέλλα. Με συγκίνησε άπλωσα το τρεμάμενο χέρι μου, πήρα το μάτσο, το κύτταξα πολλή ώρα, γαμάνος σε σκέψεις, κι ύστερα έβλεπα το όμορφο σιογκάκι. Οι φακέλλοι σκορπίστηκαν ανάμεσα στα χέρια μου, αναδύοντας μια περίεργη μυρωδιά μούχλας και αναμνήσεων... Καί δόθηκαν τότες δολοφόροι, αγαπημένη μου, στην αναπόληση του παλτού, ώραιο καρού που, αλλοίμονο, δεν μπορεί να ξαναγυρίσει!

Διάβαζα ένα — ένα τα γράμματά σου, έβλεπα τα σημεία που είχαν άφισε, στο χαρτί τα ρόζ νυκτιά σου και μπροστά μου περνούσαν εικόνες παλιές, εικόνες γαμμένες στο σιμόφως του χρόνου, θαμμένες μαζί κι' ολοζώντανες. Έποτιζα την ψυχή μου με την κάθε σου λέξη, έβρισκα μέσα σε μια στιγμή ζωής δολοφόνους των και ξεκούκιζα έναν — έναν τους κόκκους του κομπολογιού των αναμνήσεων...

Μια στιγμή, ανάμεσα στα δυό φύλλα μιάς επιστολής, ένοιωσα κάτι τι να προεξέχεται, κάτι το πολύ λεπτό, το πολύ εύθραστο... Ήταν ένας μενεξές, στενωμένος τώρα, ίσως, πεθωμένος... Κι' όμως, όταν με τόπο τον ξεκόλλησα από το μέρος στο οποίο τον είχε καθλώσει η πολυκαίρια, κι' έφρα τον τό χαρτί στο πρόσωπό μου, μια λεπτή διάχυτη ευωδιά αναδόθηκε... ο μενεξές αυτός ήταν το μ' ο γ ο που μου είχαν απομείνει από τον έρωτά μας...

Και τότε, λατρευτή μου κρατώντας με προφύλαξη ανάμεσα στα δάχτυλά μου το μικρό, μαλακό, ανθιά, αναθυμίστηκα μια στιγμή που λίγο-λίγο προβάλλει στο και πού έντονη από την σκιά του παρελθόντος...

Βρισκόμασταν, έ γ ω και σ' ο γ χαμένοι ανάμεσα στους άγρους, όπου μιάς είχαν δηγήσει άσυναίσθητα τα θήματα μας, στην επιθυμία τους να μιάς απομακρύνουν

φών της Μόδας: Τά στούντια διαθέτουν άσυναίσθητα μεγαλύτερα κεφάλαια από τους θιάσους και είνε εις θέαν να κάνουν περισσότερα έξοδα, διότι πραγματοποιούν και μεγαλύτερα κέρδη. Κατά συνέπεια μπορούν να έχουν στην διάθεσή τους τους καλύτερους σχεδιαστές και αισθητικούς, τα τελευταία εργαστήρια, τα πλουσιότερα μέσα. Έπειτα έχουν και το κολοσσιαίο πρσόν δι' άποτέλεσμα σε εκατοντάδες κόσμον και όχι σε μερικές χιλιάδες θεατών.

Έξ άλλων δεν βλέπουμε πουνθενά σε τί μιάς βλέπεται ν' ακολουθούμε τον Κινηματογράφο στην μόδα, αφού σε τόσα άλλα ζητήματα μιάς ώφελήσει, και γιατί να μη χειροκροτούμε την Μάρλεν Ντρεϊχ, που, στην εποχή της δημοκρατικοποιήσεως των πάντων, άνοιξε να σφαιρίσει στέμματα βασιλείας επάνω στο κεφάλι της — βασιλείας του Σέξ-Λαπλ, βασιλείας της νηματογομακτικής Τέχνης, βασιλείας της Μόδας.

Άς την χειροκροτήσουμε την ξανθή γόσσα απόρα που ήλθεν εν τη βασιλεία της; Είτε άλλωστε τόσον έξημέρος αυτές η βασιλείες!...

ΟΡΦ. ΚΑΡΑΒΙΑΣ

Αισθηματικά άριστουργήματα 'Η ωραιότερες έρωτικές έπιστολές

από τον κόσμο... Γύρω μας ώρτίζαν ή φύσις. Ήταν άνοιξες. Μιά περίεργη θλάστρος μιάς τριγύριζε. Άγρια ρόδα και νάρκισσοι, ζουμπούλια και κρίνα, γέμιζαν την γλυκειά άμφοσφαιρα με μεθυστικές αναθυμιάσεις. Η άνθισμένες άμωδαλές άπλωναν τα κλαριά των, που θαρείς ότι ήσαν σκεπασμένα με μια λεπτή, λαμπρή σκόνη γιονιού. Κάπου-κάπου ακουγόταν το χαροπό τιτίβισμα της καρδρίνας ή ή χαριτωμένη φλυαρία των κοστουριών. Κι' ακόμα ξεχώριζε το ύπεροχο σφύριγμα του άπιδονιού, που τραγουδούσε όλη την γαρά της γύρω φύσεως.

Κρατιώμασταν από το χέρι και σιωπούσαμε, συνεπαρμένοι από το άπώστο μεγαλείο εκείνης της στιγμής. Νοιώσαμε την ψυχή μας πλημμυρισμένη από μια τέτοια άφατη ευτυχία που απολαμβάνουμε την έξαισία εκείνη στιγμή σαν κάτι το ύπεροκοσμο. Η φύσις σκόρπιζε πλούσια γύρω μας τα αγαθά της. Είχε φούσει τα ωραιότερα της στολίσια, και έμοιαζε σαν μια πλάνα έρωμένη που στολίστηκε όσο μπορούσε καλύτερα για να περιμένη την αγαπημένο της...

Σιωπούσαμε. Δεν μπορούσαμε να προσφέρουμε καμιά λέξη, δεν μπορούσαμε να κάνουμε την παραμικρή κίνηση. Μόνο που κυταγόμεσταν στα μάτια, κι' όλος ο πόθος μας είχε συγκεντρωθεί στα βλέματά μας... Τα δικά σου τα μάτια, τα περίεργα εκείνα ματιάπου κάποτε γέμιζαν φώς και χαρά, και που άλλοτε πάλι έπαυαν την άποχρωση της θύλλας και της άπελπισίας, που κάποτε θυμίζαν το γλυκό και θλιμένο βλέμμα της ελαφίνας, κι' άμέσως ύστερα το παγωμένο σκληρό, άπαισθητό βλέμμα του φαιδιού, τα μάτια σου, τα ύπεροκά σου μάτια τραβούσαν τα δικά μου σαν μαγνήτες.

Σε κινείαζε με λατρεία. Την θεία εκείνη στιγμή με είχε συνεπάρει δολοφόνος το αίσθημά μου. Και σου ζήτησα να μ' αγαπήσεις όπως σ' αγαπούσα κι' εγώ. Με θέριμη με πάθος, με πόνο. Σου ζήτησα να είσαι παντοεινά δική μου, να άνήκουμε ό ένας στον άλλο αιώνα...

Τότες έσύ, χωρίς να πής λέξη, έσκυψες και ζήτησες κατά γής κάτι. Τα δάχτυλά σου άγγισαν ένα άγριο ρόδο, κι' ύστερα έναν νάρκισσο. Για μια στιγμή έμειναν μετέωρα, άναποφάστα. Έστερα όμως άφισες το ύπεροκα ρόδο, τον λαμπερό νάρκισσο. Ξεχώρισες μερικά πράσινα φυλλαράκια, κι' έκοψες ένα μενεξέ, ένα μικρό, ταπεινό λουλούδι... Σιωπώντας, άνορθώθηκες, πέρασες τον μενεξέ στη μπουτονιέρα μου, και κυττάζοντάς με με μόνον άπέσπαστη στοργή, έγειρας το κεφάλι σου στον ώμο μου... Την στιγμήν εκείνη κοινωνούσαμε με την ψυχή της φύσεως...

Το μενεξεδάκι αυτό το δόισκω τώρα μαλαμένο, ξερό, νερό... Και συμβολίζει τόσο καλά την άγάπη μας, που είναι κι' αυτή πιά νεκρή... Τό κυττάζω με βλέμμα θλιμένο... Και νοιώθω ένα δάκρυ να υγραίνει την άκρη του ματιού μου...

ΠΙΕΡ ΤΡΕΜΙΤΟΡ

Η Μάγκντα Λέχαρ στον Φράντζ Σούλτς

Αγαπημένε μου!

Μ' αγαπάς! Τό ξέρω τώρα, και εύλογό τον ήλιο, τη σελήνη, τα άστρα κι' έλη την οικουμένη γι' αυτή μου την θεοαδότη... Και τώρα σ' έρωτώ, καρδιά που πάλλεις για μένα, ύπνρφα ποτέ δυστυχισμένη ή άνυπόμονη, περιμένοντας την ύπεροχη εκείνη στιγμή κατά την οποία γνώρισα την άγάπη σου;

Μ' αγαπάς! άδυσφορό άν μ' αγαπάς λίγο ή πολύ. Μοψ φάνει το ότι το άτομό μου

άπασχολεί κάποτε κάποτε τον λατρευτό μου Φράντζ. Μοψ φάνει να ξέρω ότι ύπάρχει στιγμής που μπροστά στα αγαπημένα μου ματάκια σου προβάλλει μια εικόνα, ένα πρόσωπο, και ότι το πρόσωπο αυτό είναι έ γ ω...

Μ' αγαπάς! Γράφοντας αυτή την λέξη, μετρούνονται δολοφόνος, ζώ σ' είναι κινούργο κόσμο, γειάτο σός και χαρά κι' γαλλίαση κι' ευτυχία. Νοιώω μιά άατανίκητη επιθυμία να πέσω στα πόδια σου και να σε λατρεύω σαν ένα είδωλο, πν μια θεότητα, να σε λατρεύω και να σε εύχριστήσω που μου έδωσες την άρετη γαρά να μ' αγαπήσει ένας άνδρας σαν και σένα!

Γλυκέ μου Φράντζ! Άν ήταν δυνατό να φαντασθώ ότι ο ψεύτικος αυτός κόσμος μπορεί να είναι τόσο ύπεροχος, ότι μπορεί να κορβή μέσ' κι' ευτυχία. Νοιώω μιά άατανίκητη μονοτονία τέτοιες θείες στιγμές, θά ήθελα να ζήσω αιώνα! Θά ήθελα ή σκέψη σου έλο να τραγουδά γύρω σ' έμένα, να πν σε άπασχολή καμιά άλλη έγνοια, να ζή για την άγάπη μου και μόνο γι' αυτή!

Είμαι τραγική από χαρά!... Ό, σ' αγαπώ τόσο πολύ!

Σε λατρεύω, αγαπημένε μου!

ΜΑΓΚΝΤΑ

Ο Τζέιμς Ρος στην Εύα Μεύ

Λατρευτή μου,

Χθές την νύκτα δεν κοιμήθηκα. Μιά παράξενη άνησυχία είχε κυριεύσει την ψυχή μου. Ένοιωθα έναν άλλον σκοτό φέβν να με ζώνη με τους κόβους του σπλάχνου, μιά περίεργη ταραχή να με συμπαρασύρει σε κάτι ύπεροκομους τόπους.

Η γαλήνη, που είχε πλημμυρίσει την καρδιά μου ύστερα από την γθεστή μας συνάντηση, διαλύθηκε αόλις έμεινα μόνος, και στην θέση της ήσαν και με κυλούσαν τα μαύρα δαμά της άπελπισίας. Πολέμησα μ' όλη μου την δύναμη για να λυτρωθώ, αλλά στάθηκεν αδύνατο. Η καρδιά μου, γεμάτη από άόριστους σκόβους, έπαιλε σαν για να σπάσει!

Και ξαφνικά κατάρταλα! Η αλήθεια έλαμψε μπροστά μου τόσο σκληρή, και τόσο άδυσώπητη! Κατάλαβα ότι δεν ή-ταν δυνατό να μ' αγαπήσεις αληθινά, θαθεία, άποκλειστικά, όπως τό ήθελα εγώ! Κατάλαβα ότι είχα γελασθή πνι στεύοντας ότι θα μπορούσες να σπλαδύσπεις την καρδιά σου σ' έναν άντρα για πάντοτε.

Η άγάπη σου είναι σαν μια φανταστική πεταλούδα, που πετά από άνθος σε άνθος, που τραγιά έδώ κι' εκεί το υέλι, και που όταν κορέσει την λαμπαρσία της παραιτάται, απομακρύνεται, λουλούδι!

Με τρώγεις κι' έμένα, έλαφριά μου πεταλούδιτσα, και τώρα, άνάμεσα στο σκοτάδι που με ζώνει, νοιώθω καλά ότι πέταξες σ' άλλα άνθη. σ' άλλες άγάπες!

ΤΖΕΙΜΣ ΡΟΣ

ΥΜΑΣΑΙ έκείνο το άυτόκινητικό δυστύχημα, πέφτισε, όταν ο Ζάκ είχε σπασεί το χέρι του ; Έ, λοιπόν μιση μου, κανένας δεν τόμαθε πώς την ήμερα εκείνη, ήμουνα μαζί του μέσα στ' άυτόκινητο! Είσα ή πρώτη στην όποιαν το έξομολογούμα αυτό, έπειδή είσα μιά καλή φίλη και μπορεί κανείς να σου έμπιστευθί ένα μυστικό. Άλλωστε τώρα, έπειτα από τόσες μεταβολές που μεσολάησαν στην ζωή μου, αυτό πλέον δεν έχει μεγάλη σπουδαιότητα...

Τόν έγνωρισε τον Εύγένιο, τον άντρα μου; ήταν καλός κατά βάθος, άρετα γενναϊόδωρος, αλλά φαχιά έληλας. Καταλαβαίνεις; ήταν είκοσι χρόνια μεγαλύτερός μου, και έδω που τό λέμε, μιά τέτοια διαφορά ήλικίας κάνει έναν άντρα να είναι φιλοπόπος χωρίς να το θέλη... Τόν Ζάκ, τον γνωρίζεις επίσης; ήταν γιά μένα ένας καλός φίλος!... Ό! τό έλεσα καλά τί σκέπτεσαι, ναι, ήμασταν κάτι περισσότερο από δυό καλοί φίλοι: δυό έρωτευμένοι. Ο Ζάκ ήταν ένα παλιό καλό συμπόθη, είλικρινές, δεν μπορούσες όμως να τον πάσης στα σοβαρά, και μάλιστα για ένα τέτοιο ζήτημα! Ο Εύγένιος θάπρεπε να τώρη καταλάβη αυτό, άντι να μου κάνει διαρκώς σπινές, κάθε φορά που μιάς έβλεπε να κουβεντάσασε μαζί!...

Ήμουνα σχεδόν ελεύθερη όλη την ήμερα, γιατί ο Εύγένιος άργούσε έξω για τις δουλειές του. Και ο Ζάκ ήταν πάντα ελεύθερος, γιατί ποτέ του δεν έκανε καμιά δουλειά... Πότε-πότε λοιπόν, άμα τυχάνει, με προσκαλούσε να κάνομε ένα γύρο σε καμιά έξοχη με τό άυτόκίνητό του. Ήδηγοσε θανάσιμα, εγώ δε παλαβών γι' αυτό, μικρή μου, ίδιος άμα είναι κανείς μέσα σ' ένα άνοχό άμάε! Ο άέρας σου κούει την άνάσα, και σπύρεται ζάλη, από τον ήλιγο, άδύ άκούς πιά ούτε της κραγιές των άνθρώπων στον δρόμο!...

Τους βλέπεις μονάχα που χάσκουν και κάνοιν κατόπν σου, μιά άόχημη χειρονομία, γιά να σε θρίσουν. Αυτό είναι πολύ άσπείο!... Έπειτα έχεις διαρκώς ένα σκόβο, άντικρύσεις σε κάθε διασταύρωση τον θάνατο, και όταν ή καρδιά σου γίνεται τόσο δά μικρούα από τον τρώμο, εξαφανισαίνε μοναχιά και τότε νοιώθεις τον έαυτό σου τριστετυχημένο, χωρίς να ξέρεις τό γιατί!

Έκείνη την ήμερα, που ήγνε τό δυστύχημα —Και τό πρόσξες; Είχε μια γυναίκα μαζί του μέσα στ' άυτόκίνητο...— είχαμε πάει με γαλή φονα και τό παραξυλώσαμε λιγάκι περισσότερο άπ' ό,τι έπρεπε, σε σημείο που πέσαμε ή ώρα χωρίς να τό πάρομας είδησι. Έγώ έπέμεινα να γυρίσω πρην από τον Εύγένιο, στον όποιο, φυσικά, δεν είχα πη τίποτα. Ο Ζάκ προσπαθούσε να με καθισούχαση.

Μην στεναχωρείσαι, μούλεγε. Μ' ήσαν άδύνη σάν και μένα θά φτάσουμε έγκαιρώς πνι άπ' αυτόν!

Τό τί έπικολούθησε, μικρή μου, από την στιγμή εκείνη δεν λέγεται! Τ' άλλα άυτόκίνητα, τα πό γερά, τα πιά γρήγορα, τα περιούσαμε με άσπραπαίν ταχύτητα. Συνατούσαμε σωφρέ που δεν ήθελαν να άφίσουν τον Ζάκ να περάση. Μά ο Ζάκ έδιπλασίαζε την ταχύτητα.

Πώς συνέβη τό δυστύχημα, δεν ξέρω να σ' το πώ. Θι, έχεις δη ίσως στο σνεμά, εκείνα τα σπό άυτόκίνητα που τρέχουν με ήλιγιά ταχύτητα και έπειτα άναποδογυρίζουν άφού περιτρασούν τέσσερις, πέντε φορές; Κάτι τέτοιο είχε συμβή και σε μιάς. Έβόθηκα στον κόσμο, δέκα μέτρα από μακρό άπ' τό άυτόκίνητο που είχε γίνει θρύψαλα. Ο Ζάκ ήταν έξαλωμένος εκεί κοντά, πάνω στο χόμα, χωρίς να νανήναι. Θάλεγε κανείς πώς ήταν πεθαμένος, μιά ήταν μονάχα λιπόθυμος... Όσο γιά μένα, μικρή μου, δεν είχα πάει τό παραμυρό, όχι μόνον στο σόμα μου, αλλά και στο φορέματά μου άκόμη. Ήταν έ-

Μπερνάρ Ζερβαίς

Ξένα άριστουργήματα

Ένα άυτόκινητικό δυστύχημα

να σωστό θαύμα!

Ένα πράγμα που μ' έκανε ν' άπορώ, είναι τό πως βρέθηκαν κοντά —ας τόσον να μιάς βοηθήσουν. Γιά μιά στιγμή ο τόπος δολοφόνος ήταν έλος γεμάτος κόσμο. Όλοι όσοι περνούσαν από κεί, είχαν σταματήσει για να δοΐν τί συμβαίνει. Μεταξύ τους συνέπεσε να θρίσκασαι, μάλιστα, και ένας γατορός!

Ο Ζάκ φρόθηκε πολύ καθώς πρέπει, δεν μπορού να πώ τό άντίθετο. Μόλις συνήλθε, και πωρ' όλους τους πόνους που ένοιωθε στο σπασμένο του χέρι, έμένα συλλογίστηκε πρώτα

—Ποιός από σάς θάχει την καλωσύνη να συνοδεύη την κυρία στο Παρίσι όσον τό δυνατό της.

Μιά γυναίκα παντρεμένη χωρίς άλλο, τί άδηία!...

Μόλις έφυγε ο Εύγένιος έτηλεφώνησα άμέσως στην κλινική, όπου είχαν μεταφέρει τον Ζάκ. Η κατάσταση του ήταν ίκανοποιητική, «σε μερικές εβδομάδες, θά μπορέση, μου είπαν, να ξαναρχίση τα ίδια πάλλιν». Τό κάτω της γκαρής, άς μην είχαμε παράπονα, φθηνά την γλυτώσαμε και οι δύο μας!... Δεν ήξευρα άκόμη τί συμφορά με περίμενε, μικρή μου!

Τό βράδυ, ήμασταν ο Εύγένιος και εγώ στο τραπέζι, όταν ή ύπνρτέρα μιάς άνήγειλε ότι ήταν έξω κάποιος άνθρωπος που γάρενε να δη την κυρία Παλλερέν. Μοναχιά ο Εύγένιος άρχισε να σουφρώνη τα φρύδια, γιατί ή έβλεπα αυτή του φάγμε ζωός ύποπτη!

—Πήγε στον κύριον αυτόν να περάση, είπε, χωρίς να ρωτήση την γνώμη μου.

Ο άνθρωπος μπήκε στην τραπέζα. Ήταν ένα παχύ παιδί με μιά μολοδα μηχανικού, μ' ένα ύφος όχι πολύ έυπνο... Κρατούσε στα χέρια του τό πολυπαρές τσαντάκια μου! Κατάλαβα άμέσως τί έσημαινε αυτό: ο τύπος αυτός με την ματιά μολοδα δεν μπορούσε παρά να ήταν ένας από τους μηχανικούς που τους είχαν αναθέσει να μαζέψουν τ' άμάε του Ζάκ, εκεί πέρα στην άκρη του δρόμου. Είχε βοηθί τό τσαντάκι μου ανάμεσα στα κομμάτια του άυτόκινήτου, και ήθελε να μω τό έπιστρέψη, ήλιθιος, με την ιδέα πως μούκανε εύχαρίστηση!

—Κυρία, είπεν ο νέος, σάς φέρον τό τσαντάκι σας. Είχε την διεύθυνση σας μέσα, πάνω στους φακέλλους των έπιστολών...

—Σας εύχαριστώ πολύ κύριε, έκανα εγώ με ζοηρότητα, με την έλπίδα πως θι είσώποΐσε επί τέλους, στο σημείο αυτό. Άλλά δυστυχώς, ο δόκας αυτός είχε και κάτι άλλο να μω πη...

—Κυρία, επάγέλαβε, βότμα τό τσαντάκι σας...

Δεν ζούσα πιά. Ο Εύγένιος διαφρανόταν τον άέρα με ύφος γεμάτο θανάση. Σίγουρα κάτι είχε ύποπτευθί. Τί θάκανε άραγε άμα μάθαινε την αλήθεια; Ομνήθηκα τότε της φρεσίας που ποτ της είχε επαντάξει κάποιος και τόσες φορές : «Άν μ' άπατήσης χωρίς φονά, θι σε σκοτώσω!» Έγώ όμως πώς ήμουνα φροντά γλυκή, τα γόνατά μου τρέμεινε λιγάκι... Έν τούτοις ο άνθρωπος έξακολουθούσε να στέη εκεί σαν κοΐτσονο, εύχαρίστημένος από τον έαυτό του, γλεντώντας στην ένθρπωση που ζήταν, τα λόγια του και έσπινέρισε με στίμφο!

Βότμα τό τσαντάκι σας, σό...

Τέλειωσε όλα ήσαν χαμένα! Μά όχι! Την στιγμή που έφραντο γρ πετάξη την μοισά φραση, νάτος ο ήλιθιος μου, που έξακολουθούσε να μιάς απένιξη, έμένα έτοιμα να σωριασθώ κάτω λιπόθυμη, και τον Εύγένιο ένετλώς έξαγνόμενος. Και τότε τον άκούω να λέη:

—Στό δρόμο... τό βότμα στο δρόμο τό τσαντάκι σας, έδώ κοντά...

Και λέγοντας αυτά, πήρε ένα ύφος τσαχπνίκο, ένα ύφος άγριο άρεαγνιλά που ήσαν περμανος που είχε κατάλαβε επί τέλους εκείνο που γριπούσε στα μάτια όλων του κόσμου!... Τούόσα λατύν, έκατό φράγια για τον κόπο του που τό άξέκανε άλλωστε!... Αυτό είναι ύβρι!... Τά παρακάτω τζ έξέρεις: χωρίς με τον Εύγένιο τό όποιο ή έίλεια είχε κατασφίση την ζωή μου άνησυχία και τώρα παντρεμένη τον Γουσταύο, Ο Γουσταύος είναι ο νέος που φίλος που μ' έφερε στο Παρίσι την ήμερα του δυστύχηματος...

Γνωρίσθηκαε στο δρόμο... Αγαπήθηκαε και τώρα σε λίγο καιρό, θά κάνομε και τους γάμους μας!... ΜΠΕΡΝΑΡ ΖΕΡΒΑΙΣ

[ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ]

(Ένας καλόγερος πουλῃσε στὸν κάτελα Καλομανώλη ἕνα κοριτσάκι, τὴν Ἀναστασία, ποὺ τὴν εἶχε κλέψει ἀπὸ κάποιο μοναστήρι. Ἡ Ἀναστασία, παρ' ὅλη τὴν κακομυρία της, δείχνει πὼς κατὰγεται ἀπὸ ἀριστοκρατικὴ γενιά. Τὸ μυστικὸ τῆς καταγωγῆς της ὅμως παραμένει ἀγνωστο.

Στὴν Κωνσταντινούπολη ἐξορτάζονται οἱ ἀρραβῶνες τοῦ κληρονομίου τοῦ Βυζαντινοῦ θρόνου. Ῥωμαῖοὺς μὲ τὴν βασιλοπούλα τῆς Προδηγγίας, τὴν Βέρθα, πρὸς τιμὴν τῆς ὁποίας τελούνται μεγάλοι ἀγῶνες στὸν Ἱππόδρομο. Ἐκεῖ ὁ Ῥωμαῖος βλέπει γιὰ πρώτη φορὰ τὴν Ἀναστασία καὶ τὴν ἐρωτεύεται. Ἀργότερα, ὅταν αὐθαίρετα, ὅστερ' ἀπὸ ἕνα ἐπεισόδιον ποὺ σκηνοθετήσαν μυστικοὶ ἀντιπρόσωποι τῆς λαϊκῆς φροσύνης τῶν Πρασίνων, ὅτι ἡ Ἀναστασία εἶναι δῆθεν ἀπόγονη τοῦ Αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ, μεταλλάσσει ὁ Ῥωμαῖος τὸν γάμους του μὲ τὴν Βέρθα).

(Ἡ συνέχεια)

Τὸ γεγονός τῆς διαλύσεως τῶν ἀρραβῶνων πανηγυρίστηκε σὰν μὴ μεγάλη νίκη τῆς Ὀρθοδόξου ἐναντίον ἐκείνου ποὺ ὑποστήριζε τὴν ἔνωση τῶν δύο Ἐκκλησιῶν. Καὶ νὰ μὲν, οἱ πιστοὶ τῆς Ἁγίας Σοφίας σχολίασαν μὲ πολλὴν ἀπαισιοδοξία τὸ περιστατικὸ καθὼς καὶ τῆς ἐνδεχόμενης συνέπειας του, ὡστόσο οἱ κύριοι τῆς Ὑπεραγίας ἐκκλησίας θύοντα καὶ θυνοῦσε στὴν Προστάτιδα Παρθένω, γιὰ τὴ μεσολάβησιν νὰ σωθῇ ἡ Ὀρθόδοξη Δοξασία.

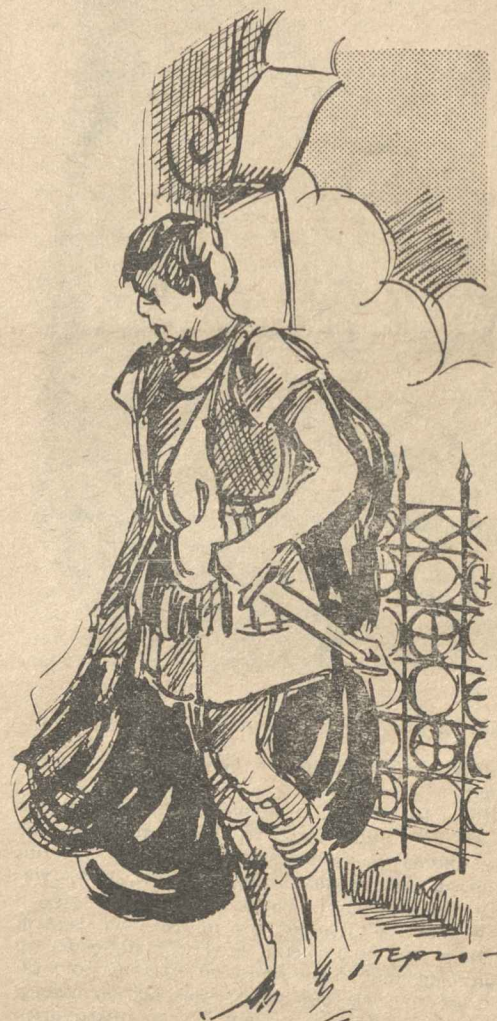
Μὲ θαυμαστὴ πολιτικὴ μαεστρία, ὁ Ἡγούμενος τῆς Ὑπεραγίας συνεδίεσε τὴν διαλύσιν τῶν ἀρραβῶνων μὲ τὴν ἀπροσδόκητὴ ἐμφάνισιν μὴς κάποιας ἀπόγονης τοῦ Ἰουστινιανοῦ. Ἱεροκήρυκες καὶ ἐφημέριοι ἐξήγησαν στὴς νοθεύσεις καὶ στὰ κληρύματά τους, τὰ μελλούμενα ἀγαθὰ ποὺ θὰ μπορούσαν νὰ προκύψουν ἔπειτα ἀπὸ τὴν νόμιμη ἔνωση τῶν δύο δυναστεϊῶν : τῆς Σκλαβονικῆς καὶ τῆς Ἑλλαδικῆς. Κατὰ πρόωτον, τὸ Ἱερὸν Παλάτιον, μὴ ἔχοντα, πᾶν νὰ φοβηθῇ συνωμοσίες ἀπὸ μέρους τῶν Ἰουστινιανιδῶν, θὰ χαλάσῃ τὰ μέτρα τῆς ἀσφαλείας, καὶ ἀπ' αὐτὸ ὁ πρῶτος ποὺ θὰ εἶχε κερδίσει θὰ ἦταν ὁ Ἰ. διος ὁ Λαός. Λιγότερους φόρους γιὰ νὰ συντηροῦνται ἡ ἀναριθμητὲς λεγεῶνες τῆς παλαιᾶς ἀσφάλειας, καὶ λιγότερες ἀνησυχίες γιὰ τὴς ἐνδεχόμενης ταραχῆς ποὺ προκαλοῦσαν ἡ ἀναπόλητος συνωμοσίες. Ὅντι καὶ ὅπως ἀπελευθερώσῃ τὴν ἐξήγησιν πὼς μὲ τὴν ἐπιμέλῃ τῶν δύο αἱμάτων, τοῦ σκλαβονικοῦ καὶ τοῦ ἑλλαδικοῦ, ἐξασφαλίζονταν ἡ διαδοχὴ τοῦ θρόνου ποὺ δὲν θὰ μπορούσε νὰ τὴν ἐξασφαλίσῃ ἡ στείρα θετὴ κόρη τοῦ Ὁσίου τῆς Προδηγγίας. Ἐπὶ ἀναγγελίαν καὶ οἱ προσκεῖτες νέοι ἀρραβῶνες τοῦ κληρονομίου μὲ τὴν ἀγνωστὴν καὶ τὴν στιγμὴν ἐκείνην Θεοφανώ, ὅπως ὀνομαζόταν ἡ ἀπόγονη τοῦ Μεγάλου Μονοκράτορος.

Ἀντιπρόσωποι καὶ πρῶτα ὁ λαός, περιμένει τὴν τελετὴ τῶν ἀρραβῶνων, καὶ κανεὶ δὲν ἤξερε τί θὰ ἔπαιθε γιὰ τὴν ἀναβολὴ τους, μὰ καὶ ὅλα ἐρχόντανε ἔτσι κατ' ἐξῆν.

Ἡ ἀπορία αὐτὴ προήγαγε ἀπὸ τὸ ὅτι δὲν μπορούσε δέβαινα νὰ ἔξερν ὁ κόσμος τοὺς λόγους τῆς ἀναβολῆς τῶν ἀρραβῶνων. Κι' οἱ λόγοι αὐτοὶ δὲν ἦσαν ἄλλοι ἀπὸ τὴν ἐπιμονή

ΤΕΡ Ζο.

ἀγνοίας τοῦ Δεσπότη, τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογέννητου. Μὲ μεγάλη λύπη ἀναγκάστηκε νὰ δεχθῇ τὴν διάλυση τῶν ἀρραβῶνων τοῦ γιου του καὶ τῆς Βέρθας, ἀφοῦ τὴν διάλυση αὐτὴν τὴν εἶχε ζητήσει ὁ ἴδιος ὁ Ὁσῖος, ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἐπιμονὴ τῆς Βέρθας. Ἡ φράγμιση βασιλοπούλα εἶχε καταλάβει πᾶν καλὰ πὼς ὅποια μέσα κι' ἂν μεταχειρίζονταν, δὲν θὰ ἦταν δυνατὸ νὰ ξανακερδίσει τὸν ἑαυτόν τοῦ Ῥωμαῖο ποὺ ἀπὸ μᾶς ἀρχῆς δὲν εἶχε δεῖξει κανένα ἐνδιαφέρον γι' αὐτήν. Κι' ὅταν ὁ νηοστῆς τῆς τῆς ἐξομολογήθηκε καθαρὰ πὼς ἀγαποῦσε μὴν ἄλλη, ἡ Βέρθα ἡ ἴδια, πληγωμένη στὴν γυναικεία τῆς ὑπερηφάνεια, ζήτησε νὰ διαλυθῇ οἱ ἀρραβῶνες. Ὡς ἐξῆς, ἦσαν ὑποχρεωμένοι ὁ Κωνσταντίνος νὰ δεχθῇ τὰ πράγματα ὅπως τοῦ παρουσιαζόνταν. Ἀκό-

Ἐνα παλληκάρι ἀμούστακο, βηματίζει σ' ἕνα θάλαμον τῶν ἀνακτόρων.

μη κι' ὅταν ἔντεχνα παρουσιάστηκε ἑξαγινὰ ἡ Ἀναστασία στὸ Παλάτι ὡς Θεοφανώ καὶ ὡς ἀπόγονη τοῦ Ἰουστινιανοῦ, ὁ Δεσπότης δέχθηκε μ' ἐνθουσιασμό τὴν λύση τῆς διαφοράς ἀνάμεσα στὴς δύο ἀντιπαλές δυναστείες. Πραγματικὰ, ἀρραβῶνες καὶ γάμοι θὰ γινόνταν πολλὰ πρὸς σύντομα ἀπ' ὅτι περιμένει ὁ κόσμος. Μεσολάβησαν ὅμως στὸ ἀναμεταξὺ ἄλλα γεγονότα ποὺ ἔκλειαν τὸν αὐτοκράτορα Κωνσταντίνον ν' ἀλλάξῃ γνώμη.

Ὅταν ἡ Ἀναστασία ἔγινε Θεοφανώ

Οἱ δεῦτεροι ἀρραβῶνες τοῦ Ῥωμαῖο μὲ τὴν Θεοφανώ, ἔγιναν αὐτὴ τὴν φορὰ χωρὶς

τὴν ἐπισιμότητα ποὺ εἶχαν πάρει οἱ πρῶτοι ἀρραβῶνες μὲ τὴν Βέρθα. Ἡ ὅλη τελετὴ περὶ ἑλπίσιν σὲ μὴ χαρομένην κοινονομοσύνη, μὴ Κυριακὴ πρῶτῃ, ὅλον τὸν ἑκκλησιῶν τῆς Ἑπταπόρου. Ταῦτοχρόνως, ἱεροκήρυκες καὶ μοναχοὶ τοῦ Παλάτιου—οἱ μόνοι... δημοσιογράφοι τῆς ἐποχῆς—ἀνῆγγελλον στὴς κεκοιμηθεὶς πλάσεις τῶν ἀρραβῶνων τοῦ Κληρονομίου μὲ τὴν ἀπόγονη τοῦ Ἰουστινιανοῦ, μὲ τὴν Θεοφανώ.

Ἐν τούτοις, μ' ὅλο ποὺ ταυτόχρονα εἶχαν ἀναγγελθῇ γιὰ πολλὴ σύντομα οἱ γάμοι, ἀπὸ τὴν θὰ γινόνταν καὶ ἡ δημόσια γιορτὴ, οἱ γάμοι αὐτοὶ ἀγορεύσαν. Κι' ὁ λόγος ἦταν πὼς, ἡ ἀντιθετὴ μερὶς τῶν παλατιανῶν, εἶχε ἐκθέσει στὸν Αὐτοκράτορα ὅτι μόνον τὴν ὑποπτικὴ καταγωγή τῆς νεαρῆς Θεοφανῶς, ἀλλὰ καὶ τὴν πραγματικὴ τῆς πολιτείας μέσα στὸ κατηλειό τοῦ Καλομανώλη.

Ἀβούλος καὶ ἀναποσιμώτος, ὁ Πορφυρογέννητος, ἀπορροφημένος περισσότερο μὲ τῆς σπουδῆς καὶ τὰ συγγράμματά του, ὅλο καὶ ἀνέβαλλε ἀπὸ μέρους σὲ μέρους νὰ διαλύσῃ καὶ τοὺς δεύτερου, αὐτοὺς ἀρραβῶνες. Στὸ διάστημα ὅμως αὐτῶ, ἡ συνωμοσία δὲν ἔμεινε μὲ στασιμότητα τὰ χεῖρα. Συστηματικὰ καὶ μεθοδικὰ ἀκολουθοῦσε τὸ διπλὸ τῆς ἐργασίας. Ἀπ' τὴ μὴ ἡ μηχανορραφίαν γιὰ νὰ ἐξουδετερωθῇ τὴν ἀντίδραση, καὶ ἀπ' τὴν ἄλλη γιὰ νὰ ἔχῃ πάντα τὸν Ῥωμαῖο κατὰ τὴν ἐπαρση τῆς. Καὶ στὴν μὴ καὶ στὴν ἄλλη περίπτωση, ὅργανο τυφλὸ καὶ ὑπόκοινον δὲν μπορούσε νὰ εἶναι ἄλλο ἀπὸ τὴν μικρὴ Ἀναστασία, ποὺ τὴν μετεβάρτισαν τὴν ὥρα σὲ Θεοφανώ. Κι' ὅπως στὰ χεῖρα τῶν Παλατιανῶν ἡ μικρὴ ἀρσενική διάρρησιν ἔγινε βασιλοπούλα, ἔτσι στὰ ἴδια ἔκλεινα χεῖρα τὸ κορίτσι ποὺ δὲν διέφερε στὴν ἀρχὴ ἀπὸ τὰ ἄλλα κορίτσια τῆς ἡλικίας του, ἔγινε ἡ διεσπασμένη γυναικί, ὥρμη ἑξαγινὰ γιὰ ὅλα τὰ ὅργανα ἀλλὰ καὶ γιὰ πολλὰ ἐγκλήματα. Μέσα στὴν γενικὴ ἐκείνη διασπορά τοῦ Παλάτιου, δὲν μπορούσε νὰ μὴ διασπαρῇ ἡ κόρη. Κι' αὐτὴ εἶναι ἡ ἀπολύτως ἐξήγησις στὴς περιστάσεις ποὺ θὰ ἐπαισυνόνησαν, διχῶς νὰ εἶναι καμμιὰ ἀνάγκη νὰ ἀνατρέξῃ κανεὶς σὲ ἐξηγήσεις μὴς δῆθεν παθολογικῆς ιδιοσυγκρασίας τῆς Μεσσαιλίνης αὐτῆς τοῦ Βυζαντινοῦ. Ἀπ' ὅ, τι δείχνουν ἡ ἱστορικὴ μαρτυρία, ὅλο τὸ πταῖνυμ τῆς Θεοφανῶς ἦταν ἡ πραγματικὴ ἐξουσία τῆς ἀπ' ἐνός, ἡ φιλογορὴ τῆς ἰδιοσυγκρασίας αὐτῆς. Ἐτέρου. Μ' αὐτὰ τὰ δύο, θὰ μπορούσε νὰ παρασχεῖται σὲ σιγή τὴν ἀπολύτως ἀντιπαλὴν τοῦ Ἰουστινιανῶν, ἡ νὰ γίνῃ μὴ σιμωμένην νοικοκυροπούλα ἡ μὴ ἀκόλαστη βασιλοπούλα. Ἡ περιστάσεις τὴν ἐσπρωξάνε στὴν τρίτη διέξοδο. Καὶ νὰ γιὰ, ἔπειτα ἀπὸ τῆς ἀναγκαῖας αὐτῆς ἐξηγήσεις, ὁ νηοστοιχογράφος χρησιμοποιώντας τὰ ἀπαράτητα ἱστορικὰ στοιχεῖα, δὲν ἔχει παρὰ νὰ ἀκολουθῇ τὴν σειρὰ τῆς ἀληθινοῦ, ποὺ ἀπρίνοτας σὲν ἀναγκάστη νὰ δεῖ μόνος του πᾶν τὴν ἐξήγησι τῶν ἀποφύσεων μεταπρόσεσαν σὲ μὴ νεαρὴ γυναικί, ποὺ ἀνιψόθηκε ἀπὸ τὴν ταπεινὴ ζωὴ ὅς τὴν ἀγλή τοῦ Βυζαντινοῦ θρόνου, μέσα σὲ μὴ ἀέλειω- τὴν σειρὰ ἐγκλημάτων καὶ δορίων.

Ἡ βασιλικὴ μνηστὴ

Ἐνα παλληκάρι ἀμούστακο ἀκόμη δημοσί- ξεῖ γενικά μέσα σ' ἕνα πολυτελὲς θάλαμον τῶν ἀνακτόρων. Τὸ βλέμμα του εἶναι διαρκῶς προσσηλωμένο σὲ ἡλιακὸ ρολοὶ τοῦ τοῦ, ποὺ ἡ σιὰ τῆς βελόνας του προχωρεῖ ἀργά-ἀργά. Ἡ σκέψιν ποὺ δέχονται τὸ μαλὸ τοῦ παλληκαρίου, δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι εὐχάριστες, ἀν κοίτη κανεὶς ἀπὸ τὴν καστο- ρισμένην δὴν του. Κι' ἂν ἴσως ἔξερν τὰ πε- ριστατικά τῆς ἀνατορικῆς, ζωῆς, μπορεῖ νὰ τῆς μετατρέψῃ ἀκόμη πρὸς συγκεκριμένα τῆς σκέψιν αὐτῆς.

Τὸ παλληκάρι αὐτὸ εἶναι τὸ ἴδιο τὸ βασ-

Ἡ ΜΕΣΣΑΛΙΝΑ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ω.

λόπουλο : ὁ Ῥωμαῖος.

Ὅσο ἔμεινε ἀκόμη στὸ κατηλιεὶ ἡ ἀγαπη- μένη του, μὲ τὰ κορδέλια τῆς, καὶ μὲ τὴν φράση τῆς, τὸ βασιλοπούλο κατόρθωνε νὰ τὴν βλέπῃ πρὸς τὸν σῆμα ἀπ' ὅ, τι μπορούσε νὰ τὴν δῇ τώρα ποὺ ἦταν κατὰ ἀπ' τὴν ἴδια στέγη μέσα στὰ ἴδια ἀνάκτορα, καὶ ποὺ ἦ- ταν ἐξ ὅλων ἐπίσημη ἀρραβωνιαστικὰ του. Ποτὲ διασημὸς ἀνθρώπος δὲν εἶχε τόσο σι- μά του τὸ ποτήρι μὲ τὸ δροσερὸ νερὸ, μὰ δι- χῶς νὰ μπορῇ ν' ἀπλώσῃ τὸ χεῖρ του γιὰ νὰ τὸ πάρῃ. Καὶ ποτὲ ἐρωτευμένος δὲν εἶχε τόσο σιμά τὴν ἐρωμένη του δίχως νὰ μπορῇ νὰ τὴν ἀπαισῇ. Ἀλλὰ ἦταν καὶ τόσο ἄπειρο τὸ παλληκάρι, ὅστε νὰ μὴν μπορῇ νὰ καταλά- βῃ, πῶς τὸ σασνικὸ αὐτὸ παιχνίδι τῶν αὐ- λικῶν—νὰ τοῦ δύνουν τὸν ἑαυτόν μὲ τὸ στα- γονιμὸν—ἦταν κατὰ μέγα μέρος σκόπιμο καὶ μελετημένο. Ἰν' αὐτὸ, ὅταν ἐπὶ τέλους, ἔνα, ἀπὸ τὸν ὑπασπιστὴν του ἦρθε νὰ τοῦ ἀ- ναγγεῖν πὼς :

—Ἡ θεοθεοστῆ βασιλικὴ μνηστὴ ἀνα- μένει στὰ διαμερίσματά της τὸν ἡμέτερό της Κίριον !..

Ὁ Ῥωμαῖος ἔτρεξε μὲ πόθο νὰ συναγῇ- σῃ τὴν ἐλπίσιν του. Ὁρμήσε στὸ περὶτερο τοῦ γυναικείου, ἀνέθηκε λαχανιστὰ τῆς μαριμάνης σκάλες, διέσχισε τοὺς διαδρό- μους, καὶ ὅταν ἐβῆσε μὲ τὸν δρόμο πα- ραστασιατικὰ ποὺ ἐφαζαν τὸν δρόμο τοῦ νηοφύτου, τότε μόνον θυμήθηκε νὰ κά- μῃ διασπῆ τὴν πρόχειρη τουαλέτα του. Κι' οὔτε περὶ τὴν κατεσκευασμένην τῆς, ν' ἀναγ- γεῖν δηλαδὴ ὁ εὐνοῦχος ἐπίσημα τὴν ἑρμεί- νην του. Τὸν παραμέρισε καὶ ὄρμησε μέσα στὸ ἀνακτορικὸν τῆς βασιλικῆς μνηστῆς. Ὁρμήσε ἡ Θεοφανώ τοῦ ἔτρεξε τὰ νύκτα. Κι' οὔτε γινώσκοντες τὸν ἡμέτερό της, πολλὰ φροντίζοντες γιὰ τὴν ἀντιθετὴ τῆς βασιλικῆς μνηστῆς προσσηλωμένοι μὲ τὸν σκόπελο σὲν εἰκονοστάσι τῆς. Ὡς τὸς— πρᾶγμα ποὺ θὰ μπορούσε νὰ ἔχῃ καὶ συνέπειες γιὰ ἕνα θεοθεοστῆ Κληρονομίον ἂν συνέβαινε ν' ἀνελθῇ τὴν σκηνὴ ἐκείνην—ὁ Ῥωμαῖος διέκρινε ἀπό τὴν προσσηλωμένη τῆς κό- ρης, Δίχως νὰ τῆς ἀφίσει καὶ νὰ συνέλθῃ ἡ ὑποθετὴ πὼς αὐτὴ δὲν εἶχε ἀντιληφθῇ τὴν παρουσία του, τὸ παλληκάρι σήκωσε τὸ γυναι- κείο ἐκεῖνο κορίττι μὲ τὰ γέρα του μὲ τὸς, καὶ τὸ μετέφερε στὸ διαπνέον δώμα γιὰ νὰ τὸ ὀψῃ σὲν φανερὸ μνηστῆρον ποὺ σκεπάζαν πανεῖα, νοητικὰ γυλῖα.

Τραγικὴν ἀκόμη ἀπὸ τὴν ἀπό τὴν αὐτὴν ἀναγνῶντῃ, ἡ κόρη ἀνασπρόθηκε, κρατήθηκε σὲ πῆδα τῆς, ἔμεινε στὸ περὶτερον μετὰ τὸς ποὺ δὲν θύμει πρὸς, διόλου τίποτα ἀπ' τὴν μικρὴ ἀποκλιμακωμένη, καὶ ἔχοντες νὰ μαλόνουν τὸν Ὑψηλὸ τῆς Κίριον.

—Τὸ ἀνιστορῆμα σου εἶναι θανάσιμον πᾶν- τὸς !... τοῦ εἶπε αὐτοῦ.

Ἐκεῖνο, ἦταν ἔτοιμος νὰ ξεσπάσῃ, ποὺς ἔξερν σὲ τὴν βίαν αὐτοῦς καὶ ἀκόμη διατέ- ρει γυναικῆς. Ὁσῖος, ὡς τὸ περὶτερον ὁ βλέμμα τῆς γυναικῆς, γαμψοῦσε τὰ μάτια. Μὲ ταπεινὴ καὶ τρεμμένη φωνή, ὡμολόγησε :

—Ἡμεῖς !..

Καὶ μόνον σὰν τοῦ δόθηκε ἡ ἀναγκαῖα ἀφ- ἔση, μόνον τότε ἔκρινε σὲν καὶ αὐτοῦς τὰ παρὰ τὸν : Ὁλοκλήρη τὴν ἡσυχίαν μὲν δὲν τὴν εἶχε δῇ ! Μὲ τὴν πρὸς αὐτοῦ : ὅπως τὸν ἔξερν ἐκεῖνη. Καὶ τοῦ ἔδωσε νὰ μὴ ἀκόμη πορὰ νὰ καταλάβῃ : Ἡταν δέβαινα ἀ- λήθεια πὼς, σίμωρον μὲ τὴν κατεσκευασμένην τῆς ὑποθετῆς καὶ ἔσπευε νὰ τὸν δέχεται τὸ ποῖ μετὰ τὴν λειτουργίαν καὶ τὸ δειλινὸ πρὶν ἀπ' τὸν Ἑσπερινόν.

Ἀπὸ ἄλλος τε λαχταροῦσε καὶ ἡ ἴδια. Ἀλλὰ πὼς θὰ ἦταν δυνατὸ, ἀφοῦ ὁ καὶ τῆς ἑλπίς ἦταν ἀνεπαισθηστὴς, βαρεῖα καθήκοντα τῆς ποσειστασίας γιὰ νὰ γίνῃ μὴ πορὰ ἡ αἰετὶ στήνους του ; Τοῦ ἔδειξε τῆς παραμυθίαν, τοὺς παρὰ τὴν πᾶν ἡσυχίαν καὶ τὰ δεκάματα ποὺ ἦσαν σκόπιμα στὸν μέγαλο το- αῖα καὶ στοὺς μεμνημένους ἑλπίας. Μὲ τὴν ὡφελήσανε βλεπὰ αὐτὰ—ἡ Μεταφρ- αστικὴ καὶ ἡ Γραμματικὴ, τὸ Κανονικὸν Δίκαιον καὶ οἱ Βίαι τῶν Ἀγίων, ἡ Ἱστορία, τὸ

Καλενδάριον, τὸ Ψαλτήριον, ἡ Σχολαστικὴ, τὸ Μέγα Ὁρολόγιον—τὴν ὡφελούσανε ὅλα αὐτὰ ὅταν δὲν εἶχε τὴν ἀγαπημένην του;—τῆς παρασπρόθηκε ἐκεῖνος.

Μὰ πάλι—ὅπως τοῦ ἔδωσε νὰ καταλάβῃ αὐτὴ, πὼς θὰ μπορούσε νὰ εἶχε γυναῖκα του, μὴ ἀφράμωστη καὶ ἀστοχεύουσα, ὅπως ἦτανε στὴ χεῖρα τοῦ Καλομανώλη ;

Βέβαια ὁ καὶ τῆς ἑλπίς, δὲν πῆγαινε στὴν σπουδὴ. Ὡς τόσο, καὶ ὅταν δὲν ἐσοῦδαζε μὲ τοὺς σοφοὺς δασκάλους τῆς, ἔτρεπε ἀκό- μῃ νὰ μελετᾷ : τὸ δατοῦν καὶ τὸν χορδὸν, τὴν δοχίαν καὶ τὴν ὀδὴν. Κι' ὅχι μόνον αὐ- τὸ, ἀλλὰ εἶχε ἀκόμη νὰ διδάσκη τὴν ἐθιμο- τυπία τοῦ Ἱεροῦ Παλάτιου. Τὰ ἐπισκοπῆμα- τα ἦσαν τέτοια, ὅστε νὰ παραδεχθῇ ὁ Ῥωμαῖος πὼς δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ γίνῃ καὶ ἄλλοις. Ἐξ ἄλλου, ὅχι τὸς τώρα νὰ τὸν ρωτᾷ αὐτὴ, πὼς περὶ τοὺς λογάριους νὰ γίνοντο οἱ γάμοι.

—Αὐτὸ δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἡμᾶς.

—Ἀλλὰ ;

—Ἀπὸ τὸν τρισεβάστον πατέρα μου!.. ἀ- ποκρίθηκε ἀπελπιστικὰ τὸ παλληκάρι.

—Τὸν πατέρα σου θ', παντρεύω, ἡ σένα; ρώτησε ἀγαμμένη ἡ Θεοφανώ.

—Καὶ δέβαινα, ἐμένα... Ἐμένα δέβαινα... προσπαθοῦσε νὰ τῆς δώσῃ ἐξηγήσεις ὁ Ῥωμαῖος.

Τὴν πλησίασε, ἔπλωσε τὸ χεῖρ του νὰ τὴν χαϊδέυῃ, καὶ τῆς εἶπε :

—Ἐξ ἄλλου, αἰετοῦ εἶναι ἡ ἡμέρα παρου- σιάσεως ἐνώπιον τοῦ Τρισεβάστον πατρός καὶ Δεσπότη μου!..

Τῇ ὑποσχετικῇ λοιπὸν ὅτι θ', τὸν ἰκέτευε νὰ ἐνδοσῇ καὶ νὰ γίνοντο οἱ γάμοι τὸ συντο- μότερον...

Ἀρρημένη ἡ Θεοφανώ καὶ διθυμμένη σὲ σκέψεις, ἔκρινε τὸν νῆον τὴν χαϊδέυῃ. Ὁ- ταν ἔξαφνα ἀναπνέθηκε. Ἡ σκέψιν ποὺ τῆς ἦρθε γιὰ μὴ σιγήν ἀπ' τὸ μαλὸ, φάνηκε σὰν νὰ τὴν εἶχε ἀναστατώσῃ μονομάς.

—Πῆγαινε, καλὲ μου ! Πῆγαινε !..

ἔκρινε φωνὴ καὶ ἑλπίς, ἀπ' τὴν ἀγαλιά του καὶ ἀποσπρόκρινε τὸν νηοστῆρα τῆς μὲ τὸ χε- ρὶ τῆς.

—Ἦθελαν ἀκόμη νὰ σοῦ πῶ γιὰ τὸν πατέ- ρα μου... ἔκρινε νὰ τὴν παρακαλῇ ὁ νέος, νο- μίζοντας πὼς ἔτσι, θὰ ἐνδιαφερόταν αὐτὴ νὰ τὸν ἀκούσῃ. Ἀλλὰ ἐκεῖνη ἐξασκολοῦσε νὰ τοῦ δέχῃ τὰ παραπετάσματα τῆς πόρτας.

—Πῆγαινε, καλὲ μου, πῆγαινε !..

—Θὰ δὸς τὸν πατέρα μου, θὰ τοῦ μιλῶσα...

—Περὶ τὸς κόπος ! τοῦ εἶπε μὴ κάποιο χα- μέλεο.

Κι' ἐπειδὴ ὁ νέος φανότανε σὰν νὰ μὴν μπορούσε νὰ καταλάβῃ, ἡ Θεοφανώ τοῦ ἐξή- γησε :

—Μὴν κάμῃς αὐτὸν τὸν κόπο. Θὰ παρου- σιαστῶ ἐνῶ σὲν πατέρα σου. Θὰ τοῦ μιλῶ- σο ἐγὼ !..

—Ἐσὺ ;

—Ἐμεῖς γιὰ μὴ στιγμὴ ἀπολιπομένης ὁ Ῥωμαῖος.

—Ἐσὺ ; Κι' ὅσο τὸ σὺλλογιστῶν αὐτὸ, τοῦ φανότανε ἀδύνατον. Πὼς θὰ ἦταν δυνα- τὸ νὰ δεχθῇ ὁ Πορφυρογέννητος ἐκεῖνην ποὺ δὲν ἦθελε μὴ κανένα τρόπο νὰ τὴν κάμῃ νύ- φη του ; Καὶ ἂν τὴν δεχότανε σὲ ἀκρόασι, πὼς θὰ ἦταν δυνατὸν νὰ πεισθῇ ἀπὸ αὐτήν ;

Προσπάθησε νὰ συζητήσῃ μὲ τῆς, καὶ τῆς ἐξηγήσῃ τέλος πάντων πὼς αὐτὸ ποὺ εἶ- χε σὲν νοῦ τῆς, ἦταν φρονίμη καὶ ἀντιπα- τῆ.

—Πῆγαινε, καλὲ μου!.. Πῆγαινε!..

Ἦταν ἡ τελευταία λέξις τῆς κόρης, ποὺ ὡδηγοῦσε τὸν νηοστῆρα τῆς εἰς τὴν πόρτα τοῦ Γυναικείου.

Τὸ ἐπικίνδυνον τόλμημα

Ἡ Θεοφανώ ποὺ δέχθηκε τὴν προστάγῃ τῆς, κυρὰς τῆς, γύρισε σὲ λίγο γὰ νὰ τῆς πῇ : —Ἐρχεται ἡμέρας ὁ ἴδιος !

Πραγματικὰ, σὲ λίγο, ἔφταναν πάλι τὰ πα- ραστασιατικὰ τοῦ Γυναικείου, γιὰ νὰ ἐμφανι- σθῇ ὁ ἴδιος ὁ Μέγας Κοινοβουλάρχος.

—Ἡ Καλλιότης μὲ ἐκάλεσε ;

Ἡ νέα ἦταν καὶ ὅλας δίπλα του. Τὸν ἔπαι- σε ἀπ' τὸ χεῖρ καὶ τὸν ὡδήγησε εἰς τὴν γω- νία τοῦ διαμερίσματος. Ἐκεῖ, ὁδοὶ καὶ οἱ δύο τους, συνωμύλησαν καὶ συζητήσαν ἐπὶ ὥρα, χαμηλόφωνα ὅμως καὶ ἔτσι ποὺ νὰ μὴν μπορῇ νὰ τοῦ ἀκούσῃ κανεὶς. Τέλος ὁ Μέγας Κοι- νοβουλάρχος ἀπεχώρησε. Φεύγοντας εἶπε προ- στασιακὰ στὴν Θεοφανώ :

—Θὰ γίνῃ ὅ, τι προστάξῃ ἡ Δέσποι

Τζών Γκαλσούορδν

Το πολυβούλντο βραβείο που είχαν ιδρύσει ο Άλφρέδος Νόμπελ, ο εφευρέτης της δυναμίτιδας, για «την προαγωγή του ιδεώδους» ήλθεν εφέτος να επιβάλει και στο πολύ κοινόν την μεγάλην αξία, αλλά άβυσσος ενόρασης του Άγγλου μυθιστοριογράφου και θεατρικού συγγραφέως Τζών Γκαλσούορδν.

Το βραβείο αυτό, που το γοματικό του έπαθλο αποτελεί αληθινή περυσία, απέκτησε μεγάλο κύρος στην παγκόσμια διανοήση.

Παρά το γεγονός ότι δεν άπνευσήθηκε πάντοτε σύμφωνα με την θέληση του διαθέτου, κι' ακόμα παρά την συμβιβαστικότητα των εκλογέων, που οφείλονται σε διαφόρων ειδών έπιρροές, το βραβείο Νόμπελ είναι σήμερα η μεγαλύτερη επίσημη επιβράβευση που μπορεί να περιμένη ένας συγγραφέας.

Η Άγγλική λογοτεχνία, που ποτέπι άνωταρότερος να θεωρηθεί σήμερα η πιο δυναμική από όλες της σύγχρονες λογοτεχνίες, τιμήθηκε με το βραβείο αυτό άκοιτάς φορές. Έτσι το είχαν πάρει κατά κανόνα ο Ρόντνικας Κίπλινγκ, ο Ραμπιντρανάθ Ταγκόρ, ο Γίτης, ο Μπέονα Σώ. Το περίεργο όμως είναι ότι μόνον ο πρώτος μπορεί να θεωρηθεί ως εκπρόσωπος του άγγλικού πνεύματος, γιατί ο Ίνδος Ταγκόρ είναι γνωστός για της εθνικιστικής του αντίληψης, κι' ο Γίτης κι' ο Μπέονα Σώ είναι Ίνδιανοί, δηλαδή θανασμιοί έθνοί των Άγγλων.

Ακόμα πιο περίεργο καταντά το γεγονός ότι στον κατάλογο των βραβευθέντων από την Σουηδική Ακαδημία δεν συμπεριλαμβάνεται κανένας εκπρόσωπος της νεότερης άγγλικής σχολής του μυθιστοριογράφου, της σχολής αυτής που κατέκτησε τον είκοστόν αιώνα και που έβγαλε έναν Τζέιμς Τζόις, έναν Τζώωτς Μούρ, έναν Ντέιβιντ Χέμπερτ Λόρενς, έναν Τόμας Χάρντομ, έναν Κάθον Μάνσον, μια Στέλλα Μπένσον. Η έλλειψη αυτή πείραζε πολύ τους Άγγλους, οι οποίοι είχαν ήδη τα δυνάμεις τους από μερικά έτη για να αναδείξουν τον Τόμας Χάρντομ, το όποιον το έργο μπορούσε λόγω της άκρας συντηρητικότητάς του (που κι' αυτή είναι πολύ στείχη) να συνκεντρώσει της ψήφους των Σουηδών άκαδημαϊκών. Δεν το επέτυχαν όμως, γιατί την μεγάλη προπαγάνδα που είχαν κάνει, και στην οποία είχε πρωτοστατήσει ο Τζών Γκαλσούορδν, σ' αυτό έμελλε ο κληρός, μερικά χρόνια άνογέστες, να αντιπροσωπεύσει την πατάτση του και να πάρει το βραβείο που δικαιωματικά άνηκε στην άγγλική σχολή του μυθιστοριογράφου.

Ο Τζών Γκαλσούορδν γεννήθηκε στα 1867. Ήταν πλουσιότατος και άπεφοίτησε από την Όξφόρδη, το περίφημο πανεπιστήμιο από το όποιο πέρασε όλη η άγγλική άριστοκρατία. Όταν τελείωσε της νομικής του σπουδής, η πατρική του περιουσία του επέτρεψε να ταξιδέψει διαρκώς. Έτσι νόησε όλες της ώρες, διάγοντας, με πολυτέλει ζωή και αποκτώντας της όσες του.

Σ' ένα του ταξίδι, κουβεντιάζοντας με έναν περίεργο Πολωνό τυγοδιώκτη, κατέλαβε ότι η μεγαλοσύνη δεν είναι πάντα κλεισμένη μέσα στην άκαθάρεια και στα Πανεπιστήμια, κι' ότι συχνά άνθρωποι με μεγάλο ταλέντο γίνονται γωός με υποδόσεις να ευδοκούν. Από τότε αείσωσε όλο τον καιρό του στο να υποστηρίξει τους συγγραφείς, έξαιρους που αυτοκόοσαν στην άφάνεια, παρά την μεγάλη αξία τους. Έτσι ο Γκαλσούορδν επέβαλε τον υπέροχο Τζέιμς Κόνραντ, τον Πολωνό τυγοδιώκτη, τον συγγραφέα του κλασσικού πιά «Σίφουνα».

Τζών Γκαλσούορδν

της ζωής του Άγγλου άστου και του Άγγλου άρότου.

Το δραματικό του έργο, σηματοκώτατο κι' αυτό, τον παρουσιάζει σαν ένα από τους λίγους δεξιότεγες του είδους. «Η δικιά-χρη», «Η καρδιά», «Ο όλος», «Διγνάμι άγάπη», «Η έπίδειξη», «Δικαιοσύνη», «Ο περσέτης», «Η απόδραση», όλα αυτά τα έργα προδίδουν ένα ταλέντο έξαιρετικό, μια εύφωτη έτοιμη να στραφεί προς οίκοδόησε κοινωνική κατεύθυνση.

Το βασικό όμως έργο του Γκαλσούορδν είναι γωός καμιά άμειβόλια ο περίφημος κύκλος «Φόρσαϊτ Σάγκν». Σάγκν ονομάζεται στην σκανδιναβική γλώσσα οι κύκλοι έ- κείνοι που συμπεριλαμβάνουν τους διαφόρους θείους και τα διάφορα έπη γύρω σε άρισμένους ήρωες των άρχαίων Βίκινγκ. Έτσι, π.χ. η «Οδύσσεια θά ήταν η σ α γ κ α του Όδυσσέως. Ο Γκαλσούορδν λοιπόν θέλησε να διηγηθεί, στην σειρά αυτή, την ζωή άλόκληρη, την τρανική και γελόια, συγχρόνως, την μεγαλόπρεπη και τιποτένια, με άγγλικής άστικής οικογενείας. Η προσπάθεια του αυτή, κάτω από τον γενικό τίτλο «Μ i α σ ο υ ν η κ ω ω δ i α», θμιέζει καυκάπτικα την πορπαθεία που είχε κάνει ο Ζολά για να περιγράψει κι' αυτός τον έίο μιας οικογενείας, των γνωστών Ρουγκόν-Μακάρ.

Ακόμα, τα κυκλικά αυτά μυθιστορήματα μπορούν να παρουσιασθούν με την άπειρη «Ανθρώπινη Κωμωδία» του Μπαλζακ και με την «Αναζήτηση του χαμένου χρόνου» του Μαρσέλ Προυστ.

Ο κύκλος του Γκαλσούορδν περιλαμβάνει για την στιγμή τα έξεις μυθιστορήματα: «Το ξύπνημα», τον «Άσπρο πίθηκο», το «Κουρά κοντινώντα», το «Άσπρμένο χατάλι», τον «Περσικό», το «Κόκκινο έπαι» και την «Ανθρωπίνη αγοράδα».

Ο θούλος της οικογενείας των Φόρσαϊτ, αν και πηγάζει από την καθημερινή ζωή, δεν στερείται κάποιες άνώτερες πτυχές, οι οποίες πραγματεύεται την πάλη μεταξύ του πάθους και της παραδόσεως. Ακόμα, καταντά αληθινά έπικός όταν ο συγγραφέας άντικρύζει την καταστροφή που προέζει το έλλος, εναντίον του όποιου όδώνεται ο έγωισμός και η προκατέληψη.

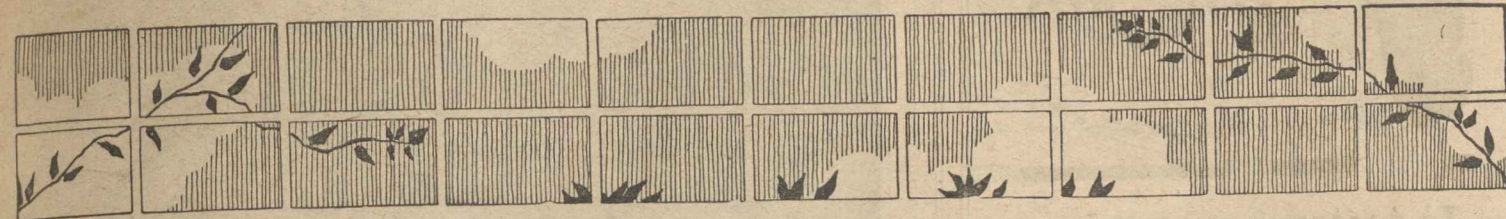
Η «Φόρσαϊτ-Σάγκν», περιλαμβάνει δύο σειρές από τρία μυθιστορήματα, που συνδόνται μεταξύ τους με διάφορα έντετα. Η πρώτη σειρά είναι η είχια μιας τέξεως, μιας έποχής και ενός τόπου κι' έτσι μελετώντας τον οργανισμό της οικογενείας των Φόρσαϊτ, μαθαίνουμε κι' όσον τον κυρίως μηχανισμό της Άγγλικής κοινωνίας. Η πρώτη αυτή σειρά αποτελεί ένα σπουδαίοτατο δοκουμεντό για την κατανόηση του άγγλικού χαρακτήρος στην μεσοπόλη και στην συντηρητικότητα του όποιου όφείλεται το μεγαλείο του άγγλικού λαού.

Απ' εναντίας, η δεύτερη σειρά είναι έλος διέλου διαφορετική. Αν και οίκοι ήρωες είναι πάλι έξεις της οικογενείας Φόρσαϊτ, βλέπουμε ότι δεν πρόκειται πιά για ένα μυθιστόρημα στην κυριολεξία, αλλά μάλλον για μια συναμολόγηση δημοσιογραφικών παρατηρήσεων. Ο κύκλος που πέρασε έθιμοόγρης καινούργιες καταστάσεις, καινούργια προβλήματα. Έτσι ο Γκαλσούορδν αναγκάζεται να εισβάλει στα διόδια του την άσχημη ώριμότητα συγχρόνως γεινόντων, την επανάσταση π.χ. της Ίρλανδίας, της μεγάλης άπειρίας, ώσμένα κοσμικά σκάνδαλα που συνεταάζουν την κοινή γνώμη και γενικά όλη την μέση ενός κόσμου που άγρισε να παταχθεί. Όλα αυτά δίνουν στην δεύτερη σειρά της «Φόρσαϊτ-Σάγκν» την αξία ενός άριστού δημοσιογράφου και άκαυτού άποψη. Έξ άλλου όμως, ο δημοσιογραφικός αυτός χειρισμός του θέματος άραρεί άκατά από την καλλιτεχνική και την ανθρώπινη αξία του έργου.

Κοντά όμως σ' ένα Τζόις, σ' ένα Λόρενς, ο Γκαλσούορδν δεν μπορεί να θεωρηθεί παρά σαν ένας συγγραφέας καθυστερημένος που συνεχίζει στον αιώνα μας την μεγάλη παράδοση του Ντίκενς. Το έργο του, έιν ευσυνείδητο και καλού κοινωνικό, περιέχει όλα τα στοιχεία που θά το κάνουν να επιζήσει. Το έλπει όμως εκείνη η στήλη που την δίνει το δαιμόνιο, και που καθιστά έργα σαν τον «Οδυσσέα» του Τζέιμς ή τον «Ερωμένο της Αλδής Τσάτελ» του Λόρενς άθάνατα.

Όπως και να είναι όμως, ο Τζών Γκαλσούορδν δεν παύει από το να είναι ένα μεγάλο συνθετικό πνεύμα, που άπόσεσε μέσα στο μυθιστορήματά του να μάς έγγιχθεί την άγγλική ψυχοσύνθεση, πολύ καλύτερα απ' όση θά το έκαμναν όγκώδεις ψυχολογικές και κοινωνιολογικές μελέτες. Κι' αυτή θά είναι η παντοτεινή ύποσχη της Τζόντ πάγω στην ψυχή και ύπολογιστική έπι- στήμη.

Α. Π.

Τό άνθρωπινό κτήνος

Τί είνε ο σαδισμός

Ερωτική ήδονή με τα θέλη-
τρα μιας... νεκράς

Καίνας σχεδόν δεν άγνοεί την λέξη «σαδισμός» γιατί είναι πιά από καιρό πολυλογαρημένη σε όλα τη λε- κιά του κόσμου. Όλοι έξουν πώς σαδισμός άποκαλείται η έρωτική έκείνη διαστροφή, που έχουν όρισμένοι άνθρωποι, να βασανίζον δηλαδή το άντικείμενο του πόθου των, συχνά δε και να θανατώνουν! Έπίσης έλά- χιστοι ά άγνοούν ότι η λέξη «σαδισμός» άφείλε την καταγωγή της στον μαρκήσιο ντέ Σάδ, ο όποιος είχε την έρωτική αυτή δια- στροφή σε τέτοιο βαθμό, ώστε να αίσθα- νεται ήδονη δομαζόμενος τα θέλητρα μιας νεκρής μέσα σ' ένα φέρετρο! Ο περίφημος αυτός μαρκήσιος που ήταν επί πλέον συγ- γραφέας, και τον όποιον ο Μέγας Ναπο- λέων διάταξε να κλείσουν στο φρενοκομείο ως άνάτος φρενοβλάδη, θεωρείται γενικός... ως έισηγής τη. αίσθησής αυτής -ρε- θίσεως. Και όμως μόνον άνθρωποι άριστο- ροι και άνίδιοι θά μπορούσαν να πιστέ- ψουν πως ο σαδισμός άρείται και την γένεσή του στην ντέ Σάδ και ότι πριν από αυτόν δεν έκαίνετο άνθρωπος, ή γνωστή διαστροφή, που μόνον θύναται, άρείλει στον μαρκήσιο ντέ Σάδ. Ο ήδονισμός συνδυασμένος με σκληρό- τητα, με πόδηση καώσεων, με δίχρα αίμα- τος είναι πιά γνωστό από παλαιότερα χρό- νια. Είναι ένα φαινόμενο που όχι μόνο στα έθια αλλά και στην διάδες συναντάται συ- χνότερα στην Ιστορία. Ός έκδηλώσε μελι- σα διαδίκη, παρακρούσεως, ο σαδισμός ή- των και, δυστυχώς έξακολουθεί νάναι ο άπα- ραίτητος σύντροφος κάθε κοινωνικής άναστα- τήσεως και κάθε πολέμου.

Ο Ε. Πελιτάν στο περίφημο σύγγραμ- μά του «Η παρική τη. γαλλικής μονα- χίας», άναφέρει ότι ο μέγας Κοντ, ο έγδο- ός σπονηλάτης της Γαλλίας, έδινε πλη- θυνότα στα στρατεύματά του, όταν έμπα- ναν σε μια πόλη άστερο από την νύχτα τους, κι' ότι συχνά συναντούσε κανένας στο μέση από τα έθια είχαν πέσει, πύθιατα γυναικών και άκοιτοισμένους. Αλλά το φαινόμενο αυτό δεν είναι μοναδικό, και ή πρό- σωση πολέμου Ιστορία σημειώνει τέτοιες διαδίες, σαδιστικές παρακρούσεις πολύ μεγα- λύτερες σε άγορίτητα. Αι διάφοροι Βίβλοι, που δίνουν μετά τον παγκόσμιο σάλο για να δικαιολογήσουν την τακτική των διαφόρων κοπών κατά την διάρκεια του πολέμου, άνα- φέρουν άπειρα τέτοια γεγονότα εις βάρος των Γερμανών, των Γάλλων, των Ρώσων και των άλλων στρατιωτών.

Τά μαρτύρια των Καλβινιστών

Έπίσης κατά την περίφημη νύκτα του Ά- γίου Βαρθολομαίου, ο έξαιλος παρισινός λαός είχε μεταβληθεί σε πλήθος καννιβάλων, που ά- σελύονταν επί των πτωμάτων των καλβι- νιστών. Άπειρα δοκουμενά πιστοποιούν ότι η σαδιστική αυτή παραστροφή δεν παρερρή- θη μόνον μεταξύ των λαϊκών τάξεων, αλλά και μεταξύ των άνογέρων. Ο θρησκευτικός φανατισμός των καθολικών είχε εξαγριώσει τα πλήρη μέχρι του σημείου, ώστε να με- θούν στη θά των φρενών βασανιστηρίων που επέβαλαν στα θύματα των. Και οι διαμαρ- τύνοντες όμως δεν άσέφεραν καθόλου. Ό- ταν το 1568 κατέλαβαν το Νιόο συνέλαβαν έναν καθολικό ιερέα κι' άφου το άνοιξαν την κοιλιά του άπέκριναν το δείγμα του άνδρσι- σμού του και μ' αυτό έμιστίγαναν τους έλ- λους ιερείς! Μιάν άλλη γυναίκα, που ήθε

να ζήτηση χάρι για τον άνδρα της, άφου την έξευτέλισαν βασανίζοντά, την άπάνθρωπα, την πασάλισαν τέλος με μπαρούτι και της έβαλαν φωτιά, προς μεγάλη ελχαρίστηση του μανουμένου πλήθους. Την ίδια άκρόως τυ- χη είχε και η άσκησία ντέ Καίβα.

Πόσον η σαδιστική μαγία είναι συνηθιμέ- νη στην λαϊκές έξεγέρσεις, μάς άποδεικνύ- ουν όλες η γνωστές επαναστάσεις και έπιδρο- μές. Την έπομένη του θανάτου του Ερρίκου Δ', ο άνάστατος παρισινός, λαός διεμέλισε τον Ραβαγιάν κι' ύστερα έ-αγε της σάρκας του. Κατά την μεγάλην εισβολή των Κοζάκων, στα 1815, οι έπιδρομείς άφου άτίμαζαν όποια γυ- ναίκα εύρισκαν μπροστά των, ύστερα την έ- κοβαν στα τέσσερα με τα τεράστια σαβιά

Ο Παρισινός λαός, έξαιλος από σαδιστική πα- ραφροσύνη, διαμελίζει το πτώμα μιας άριστοκρά- τιδος καταδικασθείσας εις θάνατον και έκτελεσθείσας.

των. Όταν οι Κροάτες εισέβαλαν στην Λου- ραίνη, έκαίναν το μοναστήρι του Άγιου Νι- κολάου, της δέ μοναχές και της κατήγρης που έφρεγγαν σάν πρελλές, τη. έπαιαν για να κορέσουν τα πό κτηνώδη έγυστικά των άκα- ρών την στιγμή που αυτές άγώνισσαν μπρο- στό στο θάνατο. Η σέμνη έκείνης νέας έδω- σαν άνογότερα στο δαιμόνιο των των έξεις έ- πηρεματικό χαρακτηρισμό: κούρσημεν το μαρτύριο, όταν δέ κατέφταναν στο Σαλόν, έ- ξωμολογήθηκαν στον έπισκοπο την τύχη των. Μία απ' αυτές είχε ύποστη επτά φορές το μαρτύριο, άνάμεσα στην φλόγες της καυώ- νης νύχτας! Ο άνηος, δηλαδή μαρκήσιος ντέ Σάδ, παραιοιάζεται μπροστά στη κατάρωξη τα αυτά, άθλια, σάν περισσότερα!

Μιά γυνή γυναίκα δεμένη στον πάσσαλο

Αλλά τα πιο κλασσικά δείγματα ήμαρής σαδιστικής παρακρούσεως, μάς έδωσε η γαλ- λική επανάσταση. Οι περίφημοι Ιστορικοί της κομοιστορικής αυτής έξεγέρσεως, οι Καμ- πανές και Νάς άναφέρουν άπειρα περιστατι- κά, άποδιδόμενα μαζί με όλες της άλλες κλη-

ρότητες του γαλλικού λαού, στον πανικό των επαναστατών που έκαναν ότι έκαγαν άκα- ρώς επειδή δεν ήσαν θέλωτοι για την τελική επικράτησή των! Ο Μισελέ στην «Ιστορία της γαλλικής επαναστάσεως» άναφέρει το μαρτύριο που επέβαλεν ο σαδιστικός παρσι- σμός των έ-αστατών σε μια νέα, που έδοί- λυνε στο πάλαι, ως μπικεπερίσσα, που έ- φπαζε δηλαδή άνθοδόμενες για της άνακτο- ρικές δεξιώσεις κι' ως έν τούτου έθεωρήθη, βασικόφρων. Με την δικαιολογία πως η νέα αυτή θέλησε να εξαγοράσει με τα θέλητρα της έναν επαναστατικό παράγοντα, μόνο και μόνο για να... έξευτέλιση την ιδέα της έ- παναστάσεως, την ξεγύμνωσαν, την έδεσαν έτσι γυμνή σ' ένα πάσσαλο, στη μέση μιας πλατείας, κι' άφου το πλήθος παρακολούθησε έξαιλλο κάμπος, όρες τους σπασμούς της δ- δίν- της άτυχης νέας, της άπεσινε τέλος τους μαστούς και τους έροξε στην φωτιά! Αυτά βεβαίως ο μέγας Ιστορικός, Μισελέ, ο όποιος προσθέτει υάλιστα ότι την έπομένη του μαρτυρίου της νέας αυτής, ένα πλήθος επαναστατών όρισε μέσα στην Σαλτεριέ, στο γυναικείο νοσοκομείο για να σημειώση νέους σαδιστικούς, άλλους: Άφου έσφαξε χω- ρίς καμιά δικαιολογία πέντε, ή έξη νοσηλεύ- μενες γρηές, επέτεσε άκούρητο στην τριάντα νέες που ήταν εκεί μέσα και της έδωσε, έλ- λε, πόνι κι' άλλες μετά τον θάνατό των! Ύ- στερα οι καννιβάλοι όωρησαν στον θάλαμο δ- που έκοιμώντουσαν ή μικρές όρσινές, και όχι μόνο της έδωσαν κι' αυτές, αλλά πήραν μαζί τους της ώριώτερες για να διασεδά- σουν κατά τον ίδιο φρικτό τρόπο και σ' άλλα μέση τη. πρωτεύουσής!

Όστε η διαστροφή του σαδισμού μόνο τό- νοιά της άρείλει στον μαρκήσιο ντέ Σάδ, Η ήλκια τη. όμως είναι μεγάλη, τόσο μεγάλη όσο και του ανθρώπινου κτήνους ή ήλκια. Με- μονομένα κοσμοειδή σημειώνονται σποαδικά, κυρίως σε άνθρώπους με ήθικη άκαθάρ- τηση, και άνθρώπων κτήνους κομίζονται άπό- δως, δεν έινε πείρα. Κι' άρκει μια σάβια, άρκει το γένεμισμα του άνθρώπου φρενός που λέ- νεται πολιτισμός, ήθικό σημάδι που λέ- γεται άγίαση, για να παρουσιάσει με δ- λη τον την σπυγνή επιβλητικότητα. Τούτοι- σον αυτό απέδειξαν ως γωός άκονά όλοι οι πόλημοι. Κατά και έ-δεν έξοει μάστιγα κα- νείς, αν ή σαδιστική παρακρούση είναι ή ο- ρισμένη από όλες παρακρούσεις τον άνθρωπο στη κούσεως αυτές ήθικες στροφές της Ι- στορίας του.

Σοφά λόγια

Όταν ο άνθρωπος άσέφεται έμπρός στα ήθια θανά, έμπρός στην άπείρανη θάλασσα, έμπρός στην Πυραμίδα, ή έμπρός στη δυστυ- χία, τότε άνηθύνεται η ψυχή του, και ζητά τη μεγάλη Φύση. Κι' όταν η άνοιξε, και το φως της αέληνης, και τα άστρος της χωράς ήλκια τον συγκινούν, τότε λύνεται ή καρδιά του και ζητά τον Έρωτα. Κι' όποιος δεν γνό- ρισε ποτέ τα δύο αυτά αίσθηματα, αυτός είναι κλειστός φρενός, φτωχότερος απ' εκείνον που τα ά- νισε και τα διό.

(Σούμπερτ)

«Οτι είναι κλασσικό είναι όγες και άρτο, ο ρομαντισμός όμως μάς άδίνει προς την ά- νόσητα και το θάνατο».

(Γκαίτε)

Ο έλεύθερος δεσμός άνωκατέστη τον γά- μο, ο όποιος πιά κατήγησε ένα είδος συγγε- νείας.

(Ντέ Φλέο και Κανταβέ).

Τὰ ἀπρόοπτα τοῦ χειμῶνα

Ἐνὸς ἐμῆς ἀκόμῃ δὲν νοιώσαμε καλὰ-καλὰ τὰ πρῶτα ρίγη τοῦ πραγματικοῦ χειμῶνα, σ' ἄλλες χώρες, ὅπως στὴν Ντακότα τῆς Βορείου Ἀμερικῆς ἐπικρατεῖ βαρύντατος χειμῶν με δριμύτατο ψῆχος.

Τόσο δὲ χαμηλὴ εἶναι ἡ ἐπικρατοῦσα θερμοκρασία κατὰ τὴν διάρκεια τῶν ψυχρῶν ἡ-

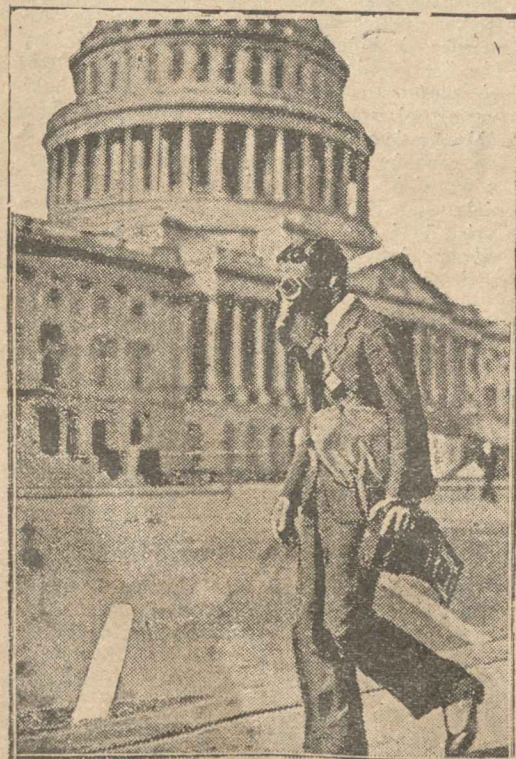
μερῶν τοῦ χειμῶνος, ὥστε καὶ αὐτὸ τὸ πόσιμον ὕδωρ ἐπάγασε, σὲ βαθμὴν ποὺ νὰ παρίσταται ἀνάγκη οἱ κάτοικοι τῶν μερῶν αὐτῶν νὰ τὸ... ξεψάλνουν γιὰ νὰ τὸ πίνουν.

Στὴν εἰκόνα μας φαίνεται ἕνας καρραγεύς, τῆς Ντακότα καθ' ἣν στιγμὴν σπάνει με τὴν σκαπάνη του τὸ παγωμένο νερὸ γιὰ νὰ πῇ τὸ διψασμένο ἄλογό του!

Ρεπορτάζ μέ... ἀντιδακρυγό- νική μάσκα!

Ὁς γνωστόν οἱ ἀνέργοι ποὺ διοργάνωσαν τελευταίως στὴν Οὐάσιγκτὸν τὴν μεγάλη ἀπορεία τῆς πείνης, κατεδιώχθησαν καὶ διελύθησαν ἀπὸ τὴν ἀμερικανικὴ ἀστυνομία ἀκόμη καὶ με δακρυγόνα ἀέρια!

Ἐπειδὴ δέ, ὡς ἐκ τούτου, ἡ παρακολούθη-

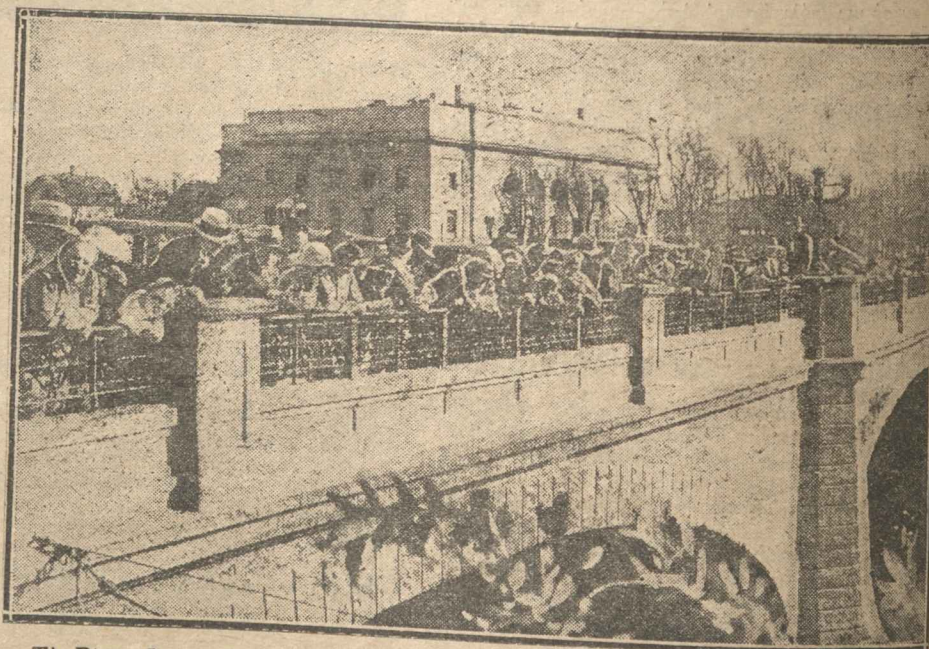

αὶς τῶν γεγονότων ἀπὸ τοὺς δημοσιογράφους καθίστατο προβληματικὴ, πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἐφοδιάσθησαν με ἀντιδακρυγονικὴ μάσκα.

Στὴν εἰκόνα μας φαίνεται ἕνας ἀμερικανὸς φωτορεπόρτερ, ἐφοδιασμένος με τὴν εἰδικὴ αὐτὴ μάσκα.

Ἡ πρωτόβαλτη ἀμερικανὶς στὰρ Νταίζυ Μπράφμαν ἐνεφανίσθη ὀλίγον νεγκλιζέ στὴν πρώτη κωμικὴ ταινία τῆς!

Τὸ Ρένο εἶναι μιά μικρὴ ἀμερικανικὴ πόλις, τῆς ὁποίας οἱ νόμοι ἐπιτρέπουν τὴν ἐκδοσὴ διαζυγίου ἐντὸς 6 μόνον ὡρῶν, ἀρκεῖ νὰ τὸ ζητήσῃ ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυσσαρεστημένους συζύγους. Ὑπάρχει ὅμως καὶ τὸ περίεργο ἔθιμο, μετὰ τὴν ἐκδοσὴ τοῦ διαζυγίου νὰ πετοῦν οἱ ἐλεύθεροι πλέον σύζυγοι τῆς βέρες τους στὴν ποταμὸ ποὺ διασχίζει τὴν πόλιν. Τὰ πεταμένα αὐτὰ δακτυλίδια δὲν ἐξαφανίζονται. Τολμηροὶ δύτες ἔχουν γιὰ μοναδικὴ ἀσχολία τῶν τῆν ἁλιείαν τῶν. Στὴν εἰκόνα μας φαίνεται πλῆθος περιέργων τὴν ὥρα ποὺ παρακολουθεῖ τὸ τολμηρὸ ἀλλὰ καὶ προσοδοφόρο ἔργο τῶν... ἁλιέων δακτυλιδιών.

Ἡ μόνη Σιμόν εἶνε μιά νεαρωτάτη βεντέτα ποὺ ἐξεκλήθη πολὺ σύντομα σὲ μιά ἀυναγώνιστη πρωταγωνίστρια.

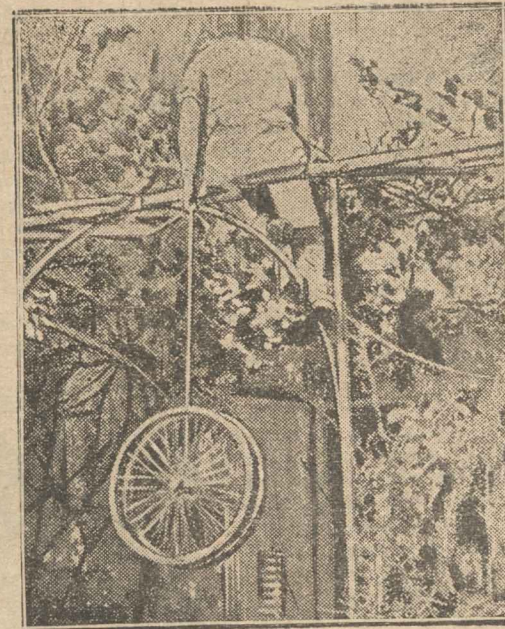

Στὴν ταινία ποὺ γυρίζεται τώρα, τὸ πασίγνωστο «Ἡ Κυρία τοῦ Μαξίμ», ἡ πρωταγωνίστριας ἐμφανίζονται με χαριτωμένα κοστούμια τῶν ἀρχῶν τοῦ αἰῶνος μας.

Γιό - γιό... κολοσσός!

Ἡ μανία τοῦ νέου παιχιδιοῦ γιό-γιό, ἔχει καταστήσει τόσο τὸν κόσμο, ὥστε νὰ δημιουργήσῃ καὶ... ἐφευρέτας νέων εἰδῶν γιό-γιό. Ἐτσι, ἕνας νεαρὸς Μαρσεγιέζος ποδηλατιστὴς κατασκεύασε με τοὺς δύο τροχοὺς

τοῦ ποδηλάτου του ἕνα τεράστιο γιό-γιό, με τὸ ὁποῖο διασκεδάζει ὅλην τὴν ἡμέρα. Ἐπειδὴ δὲ φυσικὰ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ πάλῃ ὁρῆος, ἀναρριχάται στὰ σίδερα μᾶς ἀλλὰς τοῦ κήπου του!

Πρωτοχρονιά στὴν Ἰαπωνία

Ἡ πρώτη τοῦ ἔτους ἐορτάζεται στὴν Ἰαπωνία, ὅπως καὶ σὲ κάθε ἄλλο μέρος τοῦ κόσμου. Ἡ μόνη διαφορὰ εἶναι ὅτι τὰ προσφερόμενα ἔχει δῶρα εἶναι παραδοξότατα καὶ δὲν μοιάζουν διόλου με τὰ δικά μας.

Στὴν εἰκόνα μας φαίνεται ἕνα πραγματικὸν ἁγιασμένον σχοινίον, ποὺ παλιντὰ ὡς «πορτομπονέρο» γιὰ τὸν καινούργιο χρόνον. Εἶναι διαφόρων μεγεθῶν καὶ ποιοτήτων, ἀκόμη καὶ ἀπὸ μετάξι! Μετὰ δὲ εἶναι τόσο χονδρὰ ὥστε φαίνονται κατὰλληλα μάλλον γιὰ... καράβια!

Ταλούλα Μπακχέντ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΝΕΑ

Από της βαθύγροιας πλαγιάς των θουνών της 'Αλμπάνας κατεβαίνει, σαν κλάμα πικρής νοσταλγίας, το τραγούδι του «σπλάζου». Και οι άπεραντοι κάμποι του θουλικού «Σάουθ» με π' ιπποτικά έθιμα και τ' αρωγόνα πάθη, σκορπούν τον αντίλαλο του τραγουδιού αυτού, που έχει μέσα του κάτι από το παθητικό χρώμα των δικών μας κλέφτικων τραγουδιών...

Οι αέλεούθεροι μαυροί του Σάουθ κλαίει η σ κ λ α β ι ά τους. Μόνον 3 ποιοί έγει νοιώσει την βαρυσή νοσταλγική μεταλλογία των δημοτικών τραγουδιών της 'Αλμπάνας, υποσει να καταλάβει τι λέει στην ανθρώπινη ψυχή το βλέμμα της Ταλούλας Μπακχέντ...

Η γυναίκα αυτή, που το αντίκρισμα της θυμίζει κάτι από το μυστηριακό ύφος της Γκρέτα Γκάρμπο, κλαίει μέσα της την ψυχή της 'Αλμπάνας, της Πατρίδας της.

Και όποιος δεν ξέρει της Νότιες Πολιτείες της 'Αμερικής και την γεμάτη από παιδικούς μακρινούς θούλους ζωή τους, μπορεί να γελασθή από το ινδιάνικο όνομα «Ταλούλα» και τα νεύματα ανατολίτικη μυστικοπάθεια μάτια της θελατικής βεντέτας και να την νοιώσει νόστιμη της «λαγνυμένη» ανατολής.

Ο πατέρας της Ταλούλας είναι μέλος του Κογκρέσσου της Πολιτείας 'Αλμπάνας. Δεν είναι λοιπόν βγαλμένη μέσα από το σπλάζου του στωϊκού λαού, όπως άλλοι «άστέρρες» και δεν επέλαψε με της σπαρτίδας και της δυσκολίας της ζωής η νοτιστική Ταλούλα.

Μα επέλαψε με τον ίδιο τον έαυτό της. Ένωθε πώς μες στο πλούσιο μέγεθος του πατέρα της, η ψυχή της ήταν σκληρομένη, όπως η ψυχή των μεγάλων μέσα στο πλαστή περσέλα των έλευθεριών τους... Και μια μέρα έπιασε τα δεσμά της σκληρότητας. Έβόληκε στον λιγνιτώδη στροβίλο της ζωής του θεατικού Μπρόντγουεϊ, παλαίοντας για την επικράτηση και τη δόξα...

Το Μπρόντγουεϊ όμως κερνά πολλά ποτήρια πίκρας πριν από το γουστό κύπελλο της χαράς. Η Ταλούλα παραγνωρίστηκε. Και αναγκάστηκε να φύγει για το Λονδίνο, όπου είδε της πρώτες μεγάλες επιτυχίες της. Εκεί την έμεθεσε η ζωή του θουλικού, εκεί εξέσπασε η λαύρα της διψασμένης ψυχής της σε μέρες και νύχτες κοπάλας...

Η Ταλούλα, που έπιστομένη στην 'Αμερική με συμβόλαιο της Παρμάουιν, επέλασε στην 'Αγγλία χρόνια ολοκληρωτά οργισμένης ζωής...

Και στο καλύτερό της φίλο «Τό άμαρτιά μου» η Ταλούλα έδωσε την αξιοσημείωτη, ίσως εικόνα της άκαταλόγη, έδωσε τον έαυτό της, που κάτι ήξερε από άμαρτίες...

Η ανήσυχη και ανυπότακτη ψυχή της, δεν μπόρεσε ποτέ να υποταχθεί μέσα σ' ένα όρεσιμνο καλούπι ζωής. Σπάζοντας, από τα παιδικά της χρόνια, δεσμά κάθε είδους, ποδοπατώντας προλήψεις και παραδόσεις η Ταλούλα δεν ένοιωσε ποτέ κανένα διαταγμένο να ορίζεται σε κάθε έλκυστική περιπέτεια, που ήταν γι' αυτήν υποσχετική κορυφή γαράς...

Έτσι, τ' όνομά της άνακατέθηκε πολλές φορές στο πασσακηνικό κοσμοπολιτικό της άγγλικής άριστοκρατίας και τα σκάν-

δαλά της, με νέους ευγενείς του Λονδίνου «εσοκάρισαν» όχι λίγες φορές της κυρίες και τους ατέντιμενους των αυστηρών παραδόσεων και των κοινωνικών ήθων...

Δεν είναι πολλά χρόνια που φιλοξενόταν στους θεατικούς κύκλους η περιπέτεια της Ταλούλας με τον άστροντο πρίγκιπα της Εθρώπης...

Ήταν η εποχή που η θεατική κόρη της 'Αλμπάνας έθελούσε σ' έναν από τους ώριμους ρόλους της: «Την Κυρία με τας Καυκάσιες». Ένα βράδυ, που η μεγάλη ήθοποιος, έλη πάθος, άγαστη και μεγάλη έκανε να διακοπεί από ισχυρή συγκίνηση τα μάτια των ψυχρών Λονδρέζων, εμπήκε με άκατες προσυλλήψεις στο καμαρίνι της ένας άνωτερος αξιωματικός της Βασιλικής Φρουράς με μια θαυμασία ανθοδέσμη στα

Ταλούλα Μπακχέντ, η βεντέτα με το μυστηριακό βλέμμα.

γέφυρα. Έμεινε λίγα λεπτά μονάχα στο καμαρίνι της και κανείς δεν άκουσε τί έπαιαν. Μα μετά το τέλος της παραστάσεως, η Ταλούλα έπαραστήθηκε άδυσχεσία και δεν άκολούθησε τον «μυαντίε» της στο Βαρόντις, όπως έπρεπε τότε, αφού δε έτυλίχθηκε στο παλτό της, έδωκε από την μικρή πορτολά της σκηνής, επήδησε σ' ένα ταξί και ετοάδης στην γωνία του μικρού πάκου, που ήταν μερικά τεταράγωνα παρακάτω. Εκεί έπεριμένε ένα μεγάλο κλειστό ιδιωτικό αυτοκίνητο με δύο τζέντλεμεν μέσα. Ο ένας ήταν ο αξιωματικός της Φρουράς, που την είχε έπισκευθή στο καμαρίνι της. Τον άλλον η καλλιτέχνη τον έγατίεσε μ' ένα γελαστό:

— Άλλο, γ' έφηλότε!

Η Ταλούλα άφισε το ταξί και μπήκε στο αυτοκίνητο του «Γ' έφηλότε», που έγάθηκε σε λίγο μέσα στη δορυφορική νύχτα, τρέγοντας όλοταξώς προς κάποια κρυφή σολίδα έλαψαν όχι σέμματα και γαλόνια με τα γαλανά μάτια ενός ερωτευμένου θνητού και τα δροσερά νεύματα της γλυκειάς και άνοσταχτης 'Αμερικής...

Τό θεατικό κοσμοπολιτικό έσυσχέτιζε τότε το γεγονός αυτό, με ένα άλλο που συνέβη εκείνες της μέρες και που γιά όλον τον άλλον κόσμο δεν είχε καμιά σημασία. Ο Πρίγκιπ, που έπρόκειτο να ταξιδέψει επείγοντως στο Λονδίνο, άρχίζοντας ένα με-

Η περιπέτεια αυτή της ώρας θεατικής δεν ήταν η μόνη. Σε κάθε νέο του θέατρο, ένας καινούριος φίλος έφτανε από στόμα σε στόμα κάποιο σκάνδαλό της με νέο ή ώριμο τζέντλεμαν της άνωτάτης έγγλεφικής άριστοκρατίας...

Μα φαίνεται πως γιά κάθε τι ύπαρχει ο κόρος. Στο όριο κι' αν έινε. Η γόστια «παρασπαραχμένη» ένοσταχτησε την παρτίδα της...

Η «Παρασπαραχμένη» έδωκε την κατάλληλη ψυχολογική στιγμή και έπρότεινε στην Ταλούλα να υπογράψει συμβόλαιο γιά τρεις ταινίες. Έβέθηκε πρόθυμα. Και, φθάνοντας στην 'Αμερική, λές και έπληνσε μάλιστ' στην ψυχή της μια νέα Ταλούλα η μάλλον μια πολύ-πολύ παλιότερη. Η 'Αλμπάνα με τους θούλους και τα παθητικά της ταυνοδία την ετοάδης από τον νατός μαγνήτης. Και όλα η παλιή της ζωή έμεινε, ρυθμίστη μέσα στην πυκνή ομίλη του Λονδίνου σαν σε ψυγείο μαγνήτη της Αθήνας...

Η Ταλούλα έπαιξε στην «Βροντή» στον «Απτεώνα» και σ' άλλες ταινίες με μεγάλη επιτυχία.

Οι θεαταί της έξακολουθούσαν. Μα άκούη δεν έμπεσε κανείς όστικτά να π' αν η Ταλούλα έγνώριζε τους μεγάλους θεατικούς στην γόη όθονη του κινηματογράφου ή στις θεατικές θεατικές άθουσες του Λονδίνου που έσόντο σε κάθε ευκαιρία της από φρενιότητα ένθουσιασμού...

Πεννιές

—Τους ρόλους δυο νέων που άγαπούσαν γιά πρώτη φορά, πηλείται να τους παίξουν σε μια νέα ταινία, η Κλάρα Μπράντ και ο Γκιλιμπέρτ Ρόλαντ. Άς σημειωθεί ότι ο Γκιλιμπέρτ έινε η «πρώτη άγάπη» της σπουδής της ταινίας. Άσφαλώς η έρωτική σκηνή της ταινίας θα τους θυμίσουν παλιές δικές τους εδύλλιακές στιγμές...

—Και φωτισμένοι έλοι στο Χόλλυγουντ! Άραγε θα γίνη άφορητή η νέα ταινία να έναυαίζου... έι του φυσικού ο δυο παλαιοί έρασταί; Ποιός ξέρει! Πάντως ο Ρέξ ο άντρας της Κλάρας, έχει έμπιστοσύνη στην γυναίκα του. Και μένει μονάχα να δούμε αν και η Κλάρα έχει έμπιστοσύνη... στον έαυτό της!

—Ο Τζών Μπρόντγουεϊ και ο Λάινελ (και όχι Λιόνελ) έγουν ταίρια μαζί στον «Ρεσπουτίβ», όπου είνε έρθετος.

—Ο 'Αλ Τζόλσον, ύστερα από άκατα μέγλη άνάπαυση, πρόκειται να έναυαίσει σε νέα ταινία, με νέα θαυμάσια κομικά «πρίκς» και νέα... γάστα. Άνε πως θα είνε ο μοναδικός στον κόσμο άράτης που κατώρθε να τον... άσποσει το σπαθί του άισωπειών υδρού! Ο τίτλος της νέας ταινίας του 'Αλ Τζόλσον είνε: «Οι Νέοι-κέοι».

—Επίσημ. η Ρούμπυ, σύζυγος του 'Αλ θα κάμη την ευκαιρία της στον Κινηματογράφο. Ός γνωστόν η κυρία Τζόλσον είνε μια από τις μεγαλύτερες γορεύτριες της 'Αμερικής.

Αισθηματικές ιστορίες

Διπλός γάμος

του Φρεντερικ Μπουτέ

ΚΑΤΑ το μεσημέρι η Ζαννίν Ρουσερά, και ο Άντρέ Λιδόν βγήκανε μαζί από το γήπεδο του τένις και κατευθύνθηκαν προς το μετρό.

Ο Άντρέ, ένας νέος ψηλός και ξανθός, έσπινε λιγάκι προς το μέρος της λυγερής και μελαχροινής Ζαννίν και την ρώτησε με μια φωνή γεμάτη αγωνία:

—Μηλέστε μήπως στον πατέρα σας; Η νέα κοπέλα έκανε μια κίνηση αποθάρρυνσης με τους ώμους:

—Ναι, χτες το βράδυ, έπεξείρησα άλλη μια φορά να τον πείσω. Μα ο μπαμπάς δεν θέλει ν' άκούση τίποτα. Μου έπανέλαβε και πάλιν πως είμαστε πολύ νέοι γιά να παντρευτούμε.

—Άλλά είμαι ήδη είκοσιεπτά ετών, χορογών και σεις είκοσι, Ζαννίν.

—Τό ξέρω, αλλά δεν είναι μόνον αυτό Άντρέ...

—Α, ναι, δεν έχω λεφτά, δεν έχω κάνει ακόμη τί σταδιοδρομία μου. Άλλά επί τέλους, Ζαννίν, σεις με ξέρετε τόσο καλά! Ξέρετε με πόσο θάρρος να σας θέω...

Η νέα τούρισε μια ματιά γεμάτη έρωτα. —Ναι, Άντρέ, τό ξέρω, μα ο πατέρας μου δεν παραδέχεται να παντρευτώ, μόνο και μόνο επειδή, όπως λέει, έρωτευτηκα και εγώ με μια φορά σαν κορίτσι...

—Αυτό μου είναι άδιάφορο, ελπίζω ο Άντρέ διακόποντας την με μια χειρονομία! Δεν πιστεύω να νομίζετε και σεις Ζαννίν πως ένα τέτοιο χρομίσμα...

—Άντρέ, τό ξέρω πως μ' αγαπάτε όπως και εγώ σ' αγαπώ, χωρίς κανέναν υπολογισμό. Όμως ο πατέρας μου σ' αγαπεί πολύ λίγο. Ίσως φαντάζεται λοιπόν πως η...

—Τότε καλά! Όρίστε, παντρευτείτε με χωρίς προίκα και θά δ' ή ποτέ...

—Δεν θ' άδεχθώ ποτέ. Είναι θαυμάσιος, μ' είναι θαυμάσιος στην πολυτέλεια και δεν θά άπορέσει ποτέ να με δώσει στην μετρότητα. Όσο ν' ά μένα, τό ίδιο μου κάνει, έπειδή σ' αγαπώ. Σας λέγω την αλήθεια, Άντρέ, Έχω έπιπύση την άσθηματίαν μου. Τό είνε μάλιστα και στον πατέρα μου. Έκείνος έγέλασε... Με θεωρεί άδύνατο και μικρό παιδί. Είναι πολύ καλός, πολύ έπαιχτο, άπέναντί μου. Από τότε που πέθανε η μαμά μου, μ' άφεινε να διεκδικώ έγώ τό σπ'τι-είνα όμως λιγάκι άναρχικός παρ' όλα αυτά, και εγώ δεν θά μπόρεσω να σ' άπαντρεθώ χωρίς την συγκατάθεσή του. Κι' έπειτα νομίζω άκόμη πως θ' άνοιγαν τον έαυτό του πολύ λίγο, αν άγνώ από κοντά του...

Σταμάτησε ένα λεπτό και επανέλαβε: —Καταλαβαίνετε, Άντρέ, είναι ζήτημα καθήκοντος γιά μένα. Τού άποδίδω μεγάλη σημασία. Έτσι είμαι πιασμένη έγώ.

—Μα εγώ σ' αγαπώ έτσι όπως είσαστε, Ζαννίν. Όστε λατρώ, δεν μ' έινε καμιά έλλειψη...

—Δεν ξέρω. Χθες ο μπαμπάς έλεγε να με π' αν ταξιδί γιά ένα μήνα γιά να με διασκεδάσω... Όραία διασκεδαστή...Αυτό είναι άπελπιστικό.

—Αλήθεια, έλεγε και ο Άντρέ με πίκρα. Σε μισή ώρα, ένώ η Ζαννίν κοιμότανε ήδη σ' ένα έστρωχο μέγαρο της συνοικίας 'Εντλ, καθισμένη άπάναντι στον πατέρα της μ' ένα ήφο, θλιμένο και μελαγχολικό, ο Άντρέ πήγε να συναντήσει την μητέρα του που ήταν γήρα από δώ και έξη χρόνια, σ' ένα μικρό άποσταλμό της δού Τζόν. Καθήστανε και οι δυο στο τραπέζι.

Η κυρία Λιδόν ήταν μια γυναίκα άκόμη ώρια, με έλαυθα μαλλιά, άκόμη λεπτή κι' άσπονγη μέσα σ' ένα από όρεμα πολύ σέ. Τό κανονικό πρόσωπό της ήταν μάλιστα θαυμάσιο, σύμφωνα με την διακριτική φιλαρέσκεια...

—Αλήθεια, έλεγε και ο Άντρέ με πίκρα. Σε μισή ώρα, ένώ η Ζαννίν κοιμότανε ήδη σ' ένα έστρωχο μέγαρο της συνοικίας 'Εντλ, καθισμένη άπάναντι στον πατέρα της μ' ένα ήφο, θλιμένο και μελαγχολικό, ο Άντρέ πήγε να συναντήσει την μητέρα του που ήταν γήρα από δώ και έξη χρόνια, σ' ένα μικρό άποσταλμό της δού Τζόν. Καθήστανε και οι δυο στο τραπέζι.

Η κυρία Λιδόν ήταν μια γυναίκα άκόμη ώρια, με έλαυθα μαλλιά, άκόμη λεπτή κι' άσπονγη μέσα σ' ένα από όρεμα πολύ σέ. Τό κανονικό πρόσωπό της ήταν μάλιστα θαυμάσιο, σύμφωνα με την διακριτική φιλαρέσκεια...

μιάς όμοιας γυναίκας, ή όποια, χωρίς νάχη μ' αν συγκατεμένη έπιθυμία ν' άρέσει, θέλει μόνον γιά μένη τοιλάχιστον ευχάριστη στη θέα. Με τα γλανά γαλανά τη, μάτια, γεμάτα στοργή και σοβαρότητα, κάταξε τον γιό της.

—Λοιπόν, μικρό μου Άντρέ, τί έχεις; τον ρώτησε. Καινούργια πάλιν άνησις του κ. Ρουσερά;

—Ο Άντρέ έκανε μια άπελπισμένη χειρονομία...

—Ναι... Η Ζαννίν του ξαναμίλησε χθές. Και αυτός πάλιν άνήθηκε.

Η κυρία Λιδόν έδειξε κάποιον έλαφρό έκνευισμό:

—Δεν τον καταλαβαίνω αυτόν τον άνηθο-πο! Ν' άνηθηθώ γιά κίνη γαυλά του ένα νέο σαν και σένα, που έχει τόσα χαρίσματα, ένα μέλλον λαμπρό, που αγαπά την κόρη του και θά την καταστήσει ευτυχισμένη... Έλα, μικρό μου, μ' αν έλπίσας, 'Ός τώρα δεν θέ-

—Επιθυμώ την εύτυχία σου, παιδί μου, είπα μ' αγάπη ο κ. Ρουσερά.

—Λοιπόν, έλεγε και ο Άντρέ με πίκρα. Σε μισή ώρα, ένώ η Ζαννίν κοιμότανε ήδη σ' ένα έστρωχο μέγαρο της συνοικίας 'Εντλ, καθισμένη άπάναντι στον πατέρα της μ' ένα ήφο, θλιμένο και μελαγχολικό, ο Άντρέ πήγε να συναντήσει την μητέρα του που ήταν γήρα από δώ και έξη χρόνια, σ' ένα μικρό άποσταλμό της δού Τζόν. Καθήστανε και οι δυο στο τραπέζι.

—Λοιπόν, έλεγε και ο Άντρέ με πίκρα. Σε μισή ώρα, ένώ η Ζαννίν κοιμότανε ήδη σ' ένα έστρωχο μέγαρο της συνοικίας 'Εντλ, καθισμένη άπάναντι στον πατέρα της μ' ένα ήφο, θλιμένο και μελαγχολικό, ο Άντρέ πήγε να συναντήσει την μητέρα του που ήταν γήρα από δώ και έξη χρόνια, σ' ένα μικρό άποσταλμό της δού Τζόν. Καθήστανε και οι δυο στο τραπέζι.

—Λοιπόν, έλεγε και ο Άντρέ με πίκρα. Σε μισή ώρα, ένώ η Ζαννίν κοιμότανε ήδη σ' ένα έστρωχο μέγαρο της συνοικίας 'Εντλ, καθισμένη άπάναντι στον πατέρα της μ' ένα ήφο, θλιμένο και μελαγχολικό, ο Άντρέ πήγε να συναντήσει την μητέρα του που ήταν γήρα από δώ και έξη χρόνια, σ' ένα μικρό άποσταλμό της δού Τζόν. Καθήστανε και οι δυο στο τραπέζι.

—Λοιπόν, έλεγε και ο Άντρέ με πίκρα. Σε μισή ώρα, ένώ η Ζαννίν κοιμότανε ήδη σ' ένα έστρωχο μέγαρο της συνοικίας 'Εντλ, καθισμένη άπάναντι στον πατέρα της μ' ένα ήφο, θλιμένο και μελαγχολικό, ο Άντρέ πήγε να συναντήσει την μητέρα του που ήταν γήρα από δώ και έξη χρόνια, σ' ένα μικρό άποσταλμό της δού Τζόν. Καθήστανε και οι δυο στο τραπέζι.

—Λοιπόν, έλεγε και ο Άντρέ με πίκρα. Σε μισή ώρα, ένώ η Ζαννίν κοιμότανε ήδη σ' ένα έστρωχο μέγαρο της συνοικίας 'Εντλ, καθισμένη άπάναντι στον πατέρα της μ' ένα ήφο, θλιμένο και μελαγχολικό, ο Άντρέ πήγε να συναντήσει την μητέρα του που ήταν γήρα από δώ και έξη χρόνια, σ' ένα μικρό άποσταλμό της δού Τζόν. Καθήστανε και οι δυο στο τραπέζι.

—Λοιπόν, έλεγε και ο Άντρέ με πίκρα. Σε μισή ώρα, ένώ η Ζαννίν κοιμότανε ήδη σ' ένα έστρωχο μέγαρο της συνοικίας 'Εντλ, καθισμένη άπάναντι στον πατέρα της μ' ένα ήφο, θλιμένο και μελαγχολικό, ο Άντρέ πήγε να συναντήσει την μητέρα του που ήταν γήρα από δώ και έξη χρόνια, σ' ένα μικρό άποσταλμό της δού Τζόν. Καθήστανε και οι δυο στο τραπέζι.

—Λοιπόν, έλεγε και ο Άντρέ με πίκρα. Σε μισή ώρα, ένώ η Ζαννίν κοιμότανε ήδη σ' ένα έστρωχο μέγαρο της συνοικίας 'Εντλ, καθισμένη άπάναντι στον πατέρα της μ' ένα ήφο, θλιμένο και μελαγχολικό, ο Άντρέ πήγε να συναντήσει την μητέρα του που ήταν γήρα από δώ και έξη χρόνια, σ' ένα μικρό άποσταλμό της δού Τζόν. Καθήστανε και οι δυο στο τραπέζι.

—Λοιπόν, έλεγε και ο Άντρέ με πίκρα. Σε μισή ώρα, ένώ η Ζαννίν κοιμότανε ήδη σ' ένα έστρωχο μέγαρο της συνοικίας 'Εντλ, καθισμένη άπάναντι στον πατέρα της μ' ένα ήφο, θλιμένο και μελαγχολικό, ο Άντρέ πήγε να συναντήσει την μητέρα του που ήταν γήρα από δώ και έξη χρόνια, σ' ένα μικρό άποσταλμό της δού Τζόν. Καθήστανε και οι δυο στο τραπέζι.

—Λοιπόν, έλεγε και ο Άντρέ με πίκρα. Σε μισή ώρα, ένώ η Ζαννίν κοιμότανε ήδη σ' ένα έστρωχο μέγαρο της συνοικίας 'Εντλ, καθισμένη άπάναντι στον πατέρα της μ' ένα ήφο, θλιμένο και μελαγχολικό, ο Άντρέ πήγε να συναντήσει την μητέρα του που ήταν γήρα από δώ και έξη χρόνια, σ' ένα μικρό άποσταλμό της δού Τζόν. Καθήστανε και οι δυο στο τραπέζι.

—Λοιπόν, έλεγε και ο Άντρέ με πίκρα. Σε μισή ώρα, ένώ η Ζαννίν κοιμότανε ήδη σ' ένα έστρωχο μέγαρο της συνοικίας 'Εντλ, καθισμένη άπάναντι στον πατέρα της μ' ένα ήφο, θλιμένο και μελαγχολικό, ο Άντρέ πήγε να συναντήσει την μητέρα του που ήταν γήρα από δώ και έξη χρόνια, σ' ένα μικρό άποσταλμό της δού Τζόν. Καθήστανε και οι δυο στο τραπέζι.

—Λοιπόν, έλεγε και ο Άντρέ με πίκρα. Σε μισή ώρα, ένώ η Ζαννίν κοιμότανε ήδη σ' ένα έστρωχο μέγαρο της συνοικίας 'Εντλ, καθισμένη άπάναντι στον πατέρα της μ' ένα ήφο, θλιμένο και μελαγχολικό, ο Άντρέ πήγε να συναντήσει την μητέρα του που ήταν γήρα από δώ και έξη χρόνια, σ' ένα μικρό άποσταλμό της δού Τζόν. Καθήστανε και οι δυο στο τραπέζι.

—Λοιπόν, έλεγε και ο Άντρέ με πίκρα. Σε μισή ώρα, ένώ η Ζαννίν κοιμότανε ήδη σ' ένα έστρωχο μέγαρο της συνοικίας 'Εντλ, καθισμένη άπάναντι στον πατέρα της μ' ένα ήφο, θλιμένο και μελαγχολικό, ο Άντρέ πήγε να συναντήσει την μητέρα του που ήταν γήρα από δώ και έξη χρόνια, σ' ένα μικρό άποσταλμό της δού Τζόν. Καθήστανε και οι δυο στο τραπέζι.

—Λοιπόν, έλεγε και ο Άντρέ με πίκρα. Σε μισή ώρα, ένώ η Ζαννίν κοιμότανε ήδη σ' ένα έστρωχο μέγαρο της συνοικίας 'Εντλ, καθισμένη άπάναντι στον πατέρα της μ' ένα ήφο, θλιμένο και μελαγχολικό, ο Άντρέ πήγε να συναντήσει την μητέρα του που ήταν γήρα από δώ και έξη χρόνια, σ' ένα μικρό άποσταλμό της δού Τζόν. Καθήστανε και οι δυο στο τραπέζι.

γάρφα μαλλιά, που γιά να την δεχθί σπρώθκε και υποκλήθηκε με άκρα ευγένεια.

—Ο κ. Ρουσερά; ρώτησε ή κ. Λιδόν.

—Εγώ είμαι, κυρία, ευαρεστηθήτε να καθίσετε. Περί τίος πρόκειται;

—Νομίζω πως θ' άρεσε καταλάβει, κυρία. Πρόκειται γιά την εύτυχία των παιδιών μας που αγαπούνται. Άκούστε με, κυρία, σ' αν παρακαλώ. Είναι μια μητέρα που μ' αν σ' έναν πατέρα. Σας έξομολογώ μ' αν νοιώθω άπόλυτα γιά να μην θέλτε αυτόν τον γάμο. Δεν τον γνωρίζετε άνατά τον Άντρέ μου. Άν τον ξέρετε όμως καλλίτερα, θά δίνετε ευχαρίστως την συγκατάθεσή σας. Δεν σ' αν τό λέγω αυτό, έπειδή είμαι γιός μου, μα έπειδή αυτή είνε ή αλήθεια. Έχει πολλά προτερήματα κι' ένα λαμπρό μέλλον που θά συμμερισθί ή γυναίκα που θά πάει. Έχει έπίσης, τό άγαπώνω αυτό, ένα έλαττωμα: είναι φτωχός. Άλλά μήπως είστε σ' αλήθεια, κυρία, από τους ανθρώπους έκείνους που προτιμούν τό χρήμα από έναν έρωτα άμωμά και έλικρινή; Έκείνο που προσέχει είναι τό ζήτημα της καρδιάς!

—Αν και τό ξέρω πως ζήμει σε μιά έποχή που τό συμφέρον επιβάλλεται στα αισθήματα.

—Σας παρακαλώ! Όχι θύω, και γιά μένα, έσπευσε να π' ή κ. Ρουσερά.

Δεν μπόρεσε να συγκαταστή την διαμαρτυρία αυτήν: Η γυναίκα χάρη πάντοτε τον είχε συγκαταστή θαύματα και ή κυρία αυτή που ήταν άκόμη νέα, που την έωδωφανε ή τασαχή, που είχε σπυλώσει άπάναν τον τ' αν γαλανά της μάτια, γεμάτα γλυκύτητα και σοβαρότητα, είχε μια έξωκορητική γοητεία. Τό ν' ανή λοιπόν σ' αν μέτα της σκληρής, άδιάφορης και έγωιστής, του ήταν δίως διόλου άκαταλόγητο.

—Κυρία μου, έλεγε ο κ. Ρουσερά, θά σκεφθώ. Θέλετε να συγκαταστή την διαμαρτυρία αυτήν; Η γυναίκα χάρη πάντοτε τον είχε συγκαταστή θαύματα και ή κυρία αυτή που ήταν άκόμη νέα, που την έωδωφανε ή τασαχή, που είχε σπυλώσει άπάναν τον τ' αν γαλανά της μάτια, γεμάτα γλυκύτητα και σοβαρότητα, είχε μια έξωκορητική γοητεία. Τό ν' ανή λοιπόν σ' αν μέτα της σκληρής, άδιάφορης και έγωιστής, του ήταν δίως διόλου άκαταλόγητο.

—Κυρία μου, έλεγε ο κ. Ρουσερά, θά σκεφθώ. Θέλετε να συγκαταστή την διαμαρτυρία αυτήν; Η γυναίκα χάρη πάντοτε τον είχε συγκαταστή θαύματα και ή κυρία αυτή που ήταν άκόμη νέα, που την έωδωφανε ή τασαχή, που είχε σπυλώσει άπάναν τον τ' αν γαλανά της μάτια, γεμάτα γλυκύτητα και σοβαρότητα, είχε μια έξωκορητική γοητεία. Τό ν' ανή λοιπόν σ' αν μέτα της σκληρής, άδιάφορης και έγωιστής, του ήταν δίως διόλου άκαταλόγητο.

—Κυρία μου, έλεγε ο κ. Ρουσερά, θά σκεφθώ. Θέλετε να συγκαταστή την διαμαρτυρία αυτήν; Η γυναίκα χάρη πάντοτε τον είχε συγκαταστή θαύματα και ή κυρία αυτή που ήταν άκόμη νέα, που την έωδωφανε ή τασαχή, που είχε σπυλώσει άπάναν τον τ' αν γαλανά της μάτια, γεμάτα γλυκύτητα και σοβαρότητα, είχε μια έξωκορητική γοητεία. Τό ν' ανή λοιπόν σ' αν μέτα της σκληρής, άδιάφορης και έγωιστής, του ήταν δίως διόλου άκαταλόγητο.

—Κυρία μου, έλεγε ο κ. Ρουσερά, θά σκεφθώ. Θέλετε να συγκαταστή την διαμαρτυρία αυτήν; Η γυναίκα χάρη πάντοτε τον είχε συγκαταστή θαύματα και ή κυρία αυτή που ήταν άκόμη νέα, που την έωδωφανε ή τασαχή, που είχε σπυλώσει άπάναν τον τ' αν γαλανά της μάτια, γεμάτα γλυκύτητα και σοβαρότητα, είχε μια έξωκορητική γοητεία. Τό ν' ανή λοιπόν σ' αν μέτα της σκληρής, άδιάφορης και έγωιστής, του ήταν δίως διόλου άκαταλόγητο.

—Κυρία μου, έλεγε ο κ. Ρουσερά, θά σκεφθώ. Θέλετε να συγκαταστή την διαμαρτυρία αυτήν; Η γυναίκα χάρη πάντοτε τον είχε συγκαταστή θαύματα και ή κυρία αυτή που ήταν άκόμη νέα, που την έωδωφανε ή τασαχή, που είχε σπυλώσει άπάναν τον τ' αν γαλανά της μάτια, γεμάτα γλυκύτητα και σοβαρότητα, είχε μια έξωκορητική γοητεία. Τό ν' ανή λοιπόν σ' αν μέτα της σκληρής, άδιάφορης και έγωιστής, του ήταν δίως διόλου άκαταλόγητο.

—Κυρία μου, έλεγε ο κ. Ρουσερά, θά σκεφθώ. Θέλετε να συγκαταστή την διαμαρτυρία αυτήν; Η γυναίκα χάρη πάντοτε τον είχε συγκαταστή θαύματα και ή κυρία αυτή που ήταν άκόμη νέα, που την έωδωφανε ή τασαχή, που είχε σπυλώσει άπάναν τον τ' αν γαλανά της μάτια, γεμάτα γλυκύτητα και σοβαρότητα, είχε μια έξωκορητική γοητεία. Τό ν' ανή λοιπόν σ' αν μέτα της σκληρής, άδιάφορης και έγωιστής, του ήταν δίως διόλου άκαταλόγητο.

—Κυρία μου, έλεγε ο κ. Ρουσερά, θά σκεφθώ. Θέλετε να συγκαταστή την διαμαρτυρία αυτήν; Η γυναίκα χάρη πάντοτε τον είχε συγκαταστή θαύματα και ή κυρία αυτή που ήταν άκόμη νέα, που την έωδωφανε ή τασαχή, που είχε σπυλώσει άπάναν τον τ' αν γαλανά της μάτια, γεμάτα γλυκύτητα και σοβαρότητα, είχε μια έξωκορητική γοητεία. Τό ν' ανή λοιπόν σ' αν μέτα της σκληρής, άδιάφορης και έγωιστής, του ήταν δίως διόλου άκαταλόγητο.

—Κυρία μου, έλεγε ο κ. Ρουσερά, θά σκεφθώ. Θέλετε να συγκαταστή την διαμαρτυρία αυτήν; Η γυναίκα χάρη πάντοτε τον είχε συγκαταστή θαύματα και ή κυρία αυτή που ήταν άκόμη νέα, που την έωδωφανε ή τασαχή, που είχε σπυλώσει άπάναν τον τ' αν γαλανά της μάτια, γεμάτα γλυκύτητα και σοβαρότητα, είχε μια έξωκορητική γοητεία. Τό ν' ανή λοιπόν σ' αν μέτα της σκληρής, άδιάφορης και έγωιστής, του ήταν δίως διόλου άκαταλόγητο.

—Κυρία μου, έλεγε ο κ. Ρουσερά, θά σκεφθώ. Θέλετε να συγκαταστή την διαμαρτυρία αυτήν; Η γυναίκα χάρη πάντοτε τον είχε συγκαταστή θαύματα και ή κυρία αυτή που ήταν άκόμη νέα, που την έωδωφανε ή τασαχή, που είχε σπυλώσει άπάναν τον τ' αν γαλανά της μάτια, γεμάτα γλυκύτητα και σοβαρότητα, είχε μια έξωκορητική γοητεία. Τό ν' ανή λοιπόν σ' αν μέτα της σκληρής, άδιάφορης και έγωιστής, του ήταν δίως διόλου άκαταλόγητο.

—Κυρία μου, έλεγε ο κ. Ρουσερά, θά σκεφθώ. Θέλετε να συγκαταστή την διαμαρτυρία αυτήν; Η γυναίκα χάρη πάντοτε τον είχε συγκαταστή θαύματα και ή κυρία αυτή που ήταν άκόμη νέα, που την έωδωφανε ή

Τὸ κενό τῆς

Τὸ βιβλίο

Ἡ μεταπολεμικὴ λογοτεχνία ἔχει ἐπιβάλῃ ἀναντίρροπα ἓνα νέο πνεῦμα στὴν τέχνη. Καὶ τὸ νέο αὐτὸ πνεῦμα ἐκδηλώθηκε στὸ μυθιστόρημα, πρῶτος ἀπὸ τὴν ἀναβίωσή τὴ τελευταία γούνα, ὅσοι ἀπὸ ἕναν ποιητικὴν μαρτυρία.

Μεταπολεμικὸ μυθιστόρημα

Ἡ μεταπολεμικὴ λογοτεχνία ἔχει ἐπιβάλῃ ἀναντίρροπα ἓνα νέο πνεῦμα στὴν τέχνη. Καὶ τὸ νέο αὐτὸ πνεῦμα ἐκδηλώθηκε στὸ μυθιστόρημα, πρῶτος ἀπὸ τὴν ἀναβίωσή τὴ τελευταία γούνα, ὅσοι ἀπὸ ἕναν ποιητικὴν μαρτυρία.

Ἡ μεταπολεμικὴ λογοτεχνία ἔχει ἐπιβάλῃ ἀναντίρροπα ἓνα νέο πνεῦμα στὴν τέχνη. Καὶ τὸ νέο αὐτὸ πνεῦμα ἐκδηλώθηκε στὸ μυθιστόρημα, πρῶτος ἀπὸ τὴν ἀναβίωσή τὴ τελευταία γούνα, ὅσοι ἀπὸ ἕναν ποιητικὴν μαρτυρία.

Ἡ μεταπολεμικὴ λογοτεχνία ἔχει ἐπιβάλῃ ἀναντίρροπα ἓνα νέο πνεῦμα στὴν τέχνη. Καὶ τὸ νέο αὐτὸ πνεῦμα ἐκδηλώθηκε στὸ μυθιστόρημα, πρῶτος ἀπὸ τὴν ἀναβίωσή τὴ τελευταία γούνα, ὅσοι ἀπὸ ἕναν ποιητικὴν μαρτυρία.

Ἡ μεταπολεμικὴ λογοτεχνία ἔχει ἐπιβάλῃ ἀναντίρροπα ἓνα νέο πνεῦμα στὴν τέχνη. Καὶ τὸ νέο αὐτὸ πνεῦμα ἐκδηλώθηκε στὸ μυθιστόρημα, πρῶτος ἀπὸ τὴν ἀναβίωσή τὴ τελευταία γούνα, ὅσοι ἀπὸ ἕναν ποιητικὴν μαρτυρία.

Ἡ μεταπολεμικὴ λογοτεχνία ἔχει ἐπιβάλῃ ἀναντίρροπα ἓνα νέο πνεῦμα στὴν τέχνη. Καὶ τὸ νέο αὐτὸ πνεῦμα ἐκδηλώθηκε στὸ μυθιστόρημα, πρῶτος ἀπὸ τὴν ἀναβίωσή τὴ τελευταία γούνα, ὅσοι ἀπὸ ἕναν ποιητικὴν μαρτυρία.

Ἡ μεταπολεμικὴ λογοτεχνία ἔχει ἐπιβάλῃ ἀναντίρροπα ἓνα νέο πνεῦμα στὴν τέχνη. Καὶ τὸ νέο αὐτὸ πνεῦμα ἐκδηλώθηκε στὸ μυθιστόρημα, πρῶτος ἀπὸ τὴν ἀναβίωσή τὴ τελευταία γούνα, ὅσοι ἀπὸ ἕναν ποιητικὴν μαρτυρία.

ΜΙΧ. ΧΑΝΝΟΥΣΗΣ

ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΑΝ

N. ΝΙΚΒΑ

ΤΡΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΑ

"Εκδοὺς «Φλόγες»

Δρχ. 15

Εὔδυμα

Σταυρωτὲς λέξεις

—Δοκίμω, φίλοι μου, δὲν ὑπάρχει πρὸ ὑμενὸν καὶ ὡραία ἐποχὴ τοῦ ἔτους ἀπὸ τὸν χειμῶνα. Ἡ μεγάλη, ἡ πραγματικὴ εὐτυχία τοῦ ἀνθρώπου ἔγκειται καὶ ἐν τῇ ποιότητι τῆς γούνας. Ἐγὼ τοῦλάχιστον, ὅταν ἀκούω ὅτι ἔχουν ὁ θοροῦν καὶ τὰ πρωτοβόρεια, αἰσθάνομαι τὴν ψυχὴ μου νὰ πλημμυρίζῃ ἀπὸ γούνα...

—Συγγνώμην κύριε, διακόπτετε κάποιος τὸν πρῶτον μνηστῆρα τοῦ χειμῶνος. Εἴθε ὑμενολόγος;

—Ὅχι. Εἶμαι ἀνθρωπίνος;

Μέσα στὸ «ἑαυτὸν—λὶ» ὁ τῆς ἐξέλιξης, δι' ὅ τῆς—Ἐλπίζω, γκαρσόν, ὅτι θὰ καθαρίσετε αὐτὲς τῆς ἀράχνες ἀπὸ τῆς γούνας τοῦ χειμῶνος.

Τὸ γκαρσόν—Βεβαίως, κύριε. Δὲν μὰς γκαρσόνειτε πιά. Τῆς—ἔχουμε τὸ καλοκαίρι γιὰ... νὰ πιάσουν τῆς νύκτας!

Ἡ μαμά (στὸν Μιχαλάκη, πρὸς τὸν ὅροστο μὲ τὴν παρτίδα του).—Δὲν σοῦχο πῆ τόσες φορές περὶ μου, νὰ μὴν κάμῃς ὅλοδο ὅταν κοιμάται ὁ μπαμπάς σου;

Ὁ Μιχαλάκης—Μὰ γι' αὐτὸ ἀκούω, μαμά, πῶς τὴν τῶρα πρὸς κοιμάται, γιατί ἂν δὲν ἐκοιμήταν... θὰ ὤ' ἔδεσσε!

Ὁ Ἀλέκος κλαίοντες ἔρχεται νὰ κάμῃ τὰ παρτίδα του στὴ μαμά.

—Ὁ Δημητράκης μὲ ἔγινε τὸ γέρο μου, μπαμπά!

Ἡ μαμά, πρὸς τὸν γέρο τοῦ Ἀλέκου ματωμένο:

—Παιδάκι μου, πῶς ἔγινε σ' αὐτὰ τὰ γάλα;

—Θέλω νὰ δώσω τοῦ Δημητράκη μὴ γούνα στὰ μούτρα. Κι' ἐκεῖνο τὸ παρτίδα... ἔσκυψε τὸ κεφάλι του κι' ἐγύπησε τὸ γέρο μου στὸν τοίχο!

Μ' ἀραχνούφαντα

CHARLES BAUDELAIRE

Μ' ἀραχνούφαντα φορέματα κυματιστά, ἄνθρωποι σὲν περπατοῦν, σὲν νὰ χορεύῃ μουάξει εἶναι σὲν φρεῖν μαρτυροῦν, πρὸς ὁ γόνος τινάζει μ' ἓνα μπαμπούκι ὅπου τὸ κουνάει ρυθμικά...

Σὲν τὴ στυγνὴ τὴν ἄμμο πρὸς στὴν ἐρημιά, σπασαίνει τὸν ταξιδιώτη, ὅμοια κι' αὐτὴ, στὴ δυστυχία τοῦ ἀνθρώπου, ἀδιάφορα περναίει καὶ γαλατὰ σὲν καλὰ μὴν λυγίζει, μὴ δὲν περταίει στὸ χελιδνί.

Τὰ εὐγενικά τὰ μάτια τῆς λάμπουν μὲ τρελὰ ἀγγύγια.

Στὴ φρίκη τῆς τῆ σύνθεσις, παρὰδῶξ, κι' ὁ ἀνκαταγίνεται ὁ ἄγγελος μὲ σφίγγα παντοχά.

Κι' ὅλα, χρυσάκι εἶναι σ' αὐτὴ, κι' ἄσπρη, καὶ διαμάντια, καὶ λάμπει μέσα τῆς βαθειά, ἄσπρη μὲ φλόγα πύρας,

ἢ Μεγαλειότητα ἢ ὁρὴ ὡραίας γυναικας στείρας.

(Μετάφραση) ΑἴΛΙΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ

Εξδομὰς

Εὔδυμα λόγια

—Δὲν ταυροδῶτε πιά, δεσποινίς;
—Ὅχι. Μοῦ τὸ ἀπῆρθεσθε ὁ γαμπρός.
—Μὰ! Κατοικεῖ ἤτοι εἰς κοντά;

—Ἀγάπη μου, πῶς σὲ παρακαλῶ διὰ ἔσπευ γιὰ τὴν ἀπομὴν πρὸς...

—Τὴ παίζον; κομωδία ἢ δρῆμα;

—Καλὴ δὲν διαβάξω, ἐφημερίδες; Παίζον τραγωδία. Εἶναι ἡ τραγικὴ ἱστορία μιᾶς γυναικὸς, τῆς ὁποίας ὁ ἄντρας ἀρνείται... νὰ τῆς ἀγοράσῃ ἓνα παλτό «λοστό».

Ὁ Πρόεδρος—Σὲ συγχωρῶ καὶ αὐτὴ τὴ φράσιν κατηγοροῦμαι, ἀλλὰ ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ ἐκασπασθῇσιν πιά μέσῃ σ' αὐτὴ τὴν αἰθούσα!

Ὁ ποστοφίλος (μὲ ἀπορία)—Σὰς μεταθέτουν, κύριε Πρόεδρε;

1. Πρώην...
2. μέρος τοῦ λόγου.
3. λιμνὸς ὅρος.
4. συγγραφεὺς ἑλλην. βυζαντινολόγος.
5. συγγραφεὺς μουσικῆς.
6. λεπτόν τιμα.
7. ἔκδο, θερμότητας.
8. Ἀσπιδόχορ, γινώσκων ἀνδρῶν.
9. Μονὰς ηλεκτρικῆς ἀντιστάσεως.
10. Μουσικὸς φθόγγος.
11. Λοῖφος.
12. Ἐναγίας τῆς Ἀραβικῆς μυθολογίας.
13. Ἀγνοητὴ κτηνική.
14. Καὶ πρὸς τὸν τὸν πύσεις φέρει γούρη.
15. Ὁ τελευταῖος τῶν Πατριαρχῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης.
16. Πράγματι πρὸς εὐρίσκει κανεὶς εἰς τὴν Ἀγοράν.
17. Ὅμοιος εἰς τὴν γαλλικὴν ἀκτὴν τῆς Μαγνῆς.
18. Χώρα ἀναφερομένη ἐν τῇ Βίβλῳ.
19. Ὁ σπουδαιότερον ἑλληνικὸν μυθολογικόν.
20. Παρατόπιμος τοῦ Δουναβίου.
21. Πρωτεύουσα ἐνδοκρατοῦ Κράτους.
22. Ποδῶν.
23. Γένος λεπιδόπτερον ἐντόμιον.
24. Πάσις γὰρ ὁραματικὸς συγγραφεὺς.
25. Πάσις.
26. Ἡ ἐξαγωγή τοῦ οὐλοῦ ἀποτρεφῆται.

Καθέτος

1. Μεγάλῃ οὐρανίᾳ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως.
2. Χώρα πρὸς τὴν θάλασσαν ἀσάλατα.
3. Σπουδαία πόλις τῆς Ρωσίας.
4. Ἐπιστολή.
5. Πόλις τοῦ Εὐξείνου Πόντου.
6. Πρόσωπον τῆς Ρωμαϊκῆς Ἱστορίας.
7. Ἐργαλεῖον χρησιμώτατον εἰς τοὺς διαρρηκτικὰς καὶ τοὺς ἀντικαταστάσεις.
8. Ἀμνη τῆς Ἐρυθραίας.
9. Ζῶν πρὸς τὴν ἀσπιδόχορ γούνα.
10. Μῆγας Ἑλλήν μουσουργός.
11. Βαθύς τῆς χωροφυλακῆς.
12. Πόλις μέγα.
13. Σπουδαῖος Ἀσσύριος βασιλεὺς.
14. Συναγῆς τῆς τῆς σημερινῆς ἐποχῆς.
15. Ἀγία τῆς ἐκείνου ἡμετέρας Ἁγίας.
16. Ἡ τριτοῦ, κάποιος ἑλληνικὸς ἄνθρωπος.
17. Πόλις τῆς Ἀγγλίας, ὅχι μεγάλη.
18. Ἡμετέρος.

Τὸ ἀνωτέρω παίγνιον στρατηγικῶν λέξεων συνετέθη καὶ ἀπεστέλλετο πρὸς τὴν «Εἰδομένη» ἀπὸ τὸν συνεργάτην τῆς κ. Δ. Γιαννουλάκη, ὁ ὁποῖος προκάλει τοὺς εὐφρεῖς καὶ ἱστορικὸς ἀναγνώστῃς μᾶς νὰ τὸ λύσῃ.

Πάντως ἡ λύσις θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ προσεχές.

Παιχνίδια

Πρόβλημα

Εἰς ἓνα πιάτο ὑπάρχουν πορτοκάλια. Λαμβάνει ἓνα: τὰ μισὰ καὶ μισὸ πορτοκάλι. Λαμβάνει ἕτερος ἐκ τῶν ὑπολοίπων τὰ μισὰ καὶ μισὸ πορτοκάλι. Τέλος λαμβάνει τρίτος τὰ μισὰ ἐκ τῶν ὑπολειφθέντων καὶ μισὸ πορτοκάλι.

Κανένα πορτοκάλι δὲν ἔμεινε πλέον καὶ κανένα δέν... ἐκότη! Πόσα ἦσαν τὰ πορτοκάλια καὶ πόσα ἔλαβεν ἕκαστος;

(Ἡ λύσις στὸ ἐπόμενον)

Πυραμίδι

(Λύσις ἐκ τοῦ προηγούμενου)

K
Y P
N P Q N
A P G O A I
P E P I S T E P A

Σπαζοκεφαλιά

Ἡ λύσις τῆς σπαζοκεφαλίας πρὸς ἐδωκεν σὲς πρὸς τὸν ἐκδομὰς πρὸς εἶναι τὸ ἀρχαῖον γινώσκων «Πᾶν μέτρον ἄριστον», σχηματισθὲν ἀπὸ τὰ ἀρχαῖα τῶν ἀντιθέτων τῶν κατωτέρω λέξεων:

Ὁλίγος (πολύς), ἡμερος (ἄγιος), γέρας (νέος), μέγας (μικρός), σκλάβος (ἐλεύθερος), ἀτυχος (τυχερὸς), ἀρεθυσμός (θυμικός), ἀσπιδόχορ (ὄχι (ναί), τύχη (ἀτυχία), ἐξόλιος (ράβος), ἀνίκανος (ικανός), ἀσχοπος (σκόπιμος), κομωδία (τραγωδία), διάφορος (ὁμοιος), παρὰνοιος (νόμιμος).

Πλάνη

Μιὰν διηγήσιν ἀπὸ τῆς πῆρην ἡ κάμαρά μου ἀγαπημένα πρόσωπα πρὸς δὲν ὑπάρχουν πιά ἄχ! πάλι ἀπὸ τῆς ξαναζοῦν! Καὶ νοιώθω ὅλο γούνα μου παρήγορη νὰ βρίσκεται, γλυκεία μὴ συντροφιά...

Θωρὼ ἄθωα χαμόγελα σὲ χεῖρ ἄθωα ν' ἀνθίσουν, λόγια πρὸς μαρτυροῦσαν ἀγάπης κάποιον ἄνθρωπον καὶ νοιώθω ἀνάλαφα, χεῖρα λευκὰ ν' ἀγγίζουν τὰ χεῖρα μου, μέσ' στὴν βοῆ τῆς κάμαρας τὴν ἐρημικήν...

Καὶ βλέπω στὸ κρεβάτι του τὸν γέρο μου κατέφα χλωμό, καθὼς τὸ θλιβερὸν καὶ ὁπότερο αὐτοῦ πρὸς μὲ βοῦδὸν παρὰπονο, σφίγγοντας τὴν μὴ τέρη, ἔσθινε ἀγάλη... ἔσθινε, σὲν αὐτὰς μὴ πρὸς... ἔξω φρεσὶ, λυσομανὰ ἡ μπόρα. Τοῦ θανάτου πένθητον διηγήσασθε τ' ἀγάρα ἡ οὐτή... Μὰ ἐμένα ἡ πλάνη, τ' ὄνειρο μὲ πρὸς στὸν πρὸς καὶ μὲ κραταίει σ' ἑκάστας τὴν θλιβερὴν σιωπήν... (Ἀνέκδοτο) ΝΙΚΟΣ Α-Ι-ΒΑΛΙΩΤΗΣ

Ἀνέκδοτα

Ἡ περιφημὴ Νινὼν δὲ Λαγκίλο, πρὸς ἐφημέρο τῶν γιὰ τῆς κατασκευῆς οὐ καὶ γιὰ τὸ πνεῦμα τῆς, σὲ μὴ συζητήσῃ καποῖτε γιὰ τὴν ἡλικία τῆς γυναικὸς καθώσπερ ὡς ἐξῆς τὸ ζήτημα:

—Τὸ μεγάλο σφάλμα τῶν ἀνδρῶν εἶναι ὅτι ἐννοοῦν νὰ μετροῦν τὴν ἡλικία μᾶς με τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐτῶν πρὸς ἔχουμε ζήσει. Ἐγὼ μετῶ τὴν ζωὴν μου καθώσπερ τὴν σὲ τρεῖς περιόδους: Ἡ πρώτη ἦταν ἡ ἐποχὴ πρὸς ἐποθοῦσα τῶν ἐρωτῶν. Ἡ δεύτερη ἦταν ἡ περίοδος πρὸς ἀπελάμβανον τῶν ἐρωτῶν. Καὶ ἡ τρίτη εἶναι ἡ σημερινὴ πρὸς... μεταφῶ γιὰ τοῦ, ἐρωτῶς μου...

Ὅταν ὁ Πάπας Λέων ὁ Γ' ἐποιοῦσε τὰ περιφημὰ εἰσιτήρια γιὰ τὸν Παράδεισον γιὰ νὰ χρίσῃ τὸν Ἅγιο Πέτρο τῆς Ρώμης, παρουσάσθη μὴ μετὰ μισοστὰ τὸν ἑαυτὸς νεός, ὁ ὁποῖος τὸν ἐρώτησε:

—Θέσεις γιὰ τὴν Κόλασιν πούλατε, Ἄγιε Πάτερ;

—Ὁ, εὐλογημένη, ἀνέκραξε ὁ Πάπας. Τὴν ἰδέα εἶναι αὐτή; Πῶς ἀγοράζει θέσεις στὴν Κόλασιν; Οἱ καλοὶ χριστιανοὶ φροντίζουν καὶ ἐξασφαλίζουν θέσιν στὸν Παράδεισον.

—Λοιπὸν, μὴ καὶ δὲν λογαριάζει κανεὶς τὴν Κόλασιν, τὴν παῖρνον γιὰ ὀλένη; Πῶς θέλετε;

Ὁ Πάπας ἐπεὶ δὲν ὁ νέος ἐπέμενε καὶ ἐπειδὴ ὁ σκοπὸς ἀγιάζει τὴ μέσῃ ἐποιοῦσε ὁλόκληρη τὴν Κόλασιν στὸν παράδεισον ἀγοραστή. Ἐκεῖνος ὅμως ἄμεσως τὴν ἄλλη μετὰ ἐξέδωκε μὴ πρὸς τὸν Χριστιανὸς πρὸς ἔλεγε:

—Ἀδελφοί, σὰς ἀναγγέλλω ὅτι, μισοῦμενος τὸ παράδειγμα τοῦ Χριστοῦ, ἀνέλαβα νὰ πῶ ὅσο ἐγὼ μόνος, τῆς ἀμαρτίας ὅλων σας καὶ γι' αὐτὸ ἀγόρασα ἀπὸ τὸν Πάπα ὁλόκληρη τὴν Κόλασιν καὶ δὲν θὰ ἐπιτρέψω νὰ μὴ κανεὶς ἄλλος μέσα. Ὅστες μὴν ἐξοφῶσθε νὰ ἀγοράζετε θέσεις γιὰ τὸν Παράδεισον, γιὰ τὴν κατ' ἀνάγκην τῆς πρὸς ὅλοι ἐκεῖ, μὴ καὶ θάγε κλειστὴ ἡ Κόλασις...

Ὁ Φραδερίκος ὁ Μέγας ἦταν δικαίος ἡγεμὼν. Ποτὲ δὲν κατέφυγε στὴν κρίσιν τοῦ καὶ ὁ τελευταῖος τῶν ὑπάρχοντων τοῦ χωρὶς νὰ βοηθῇ τὸ δικαίον του.

Κάποτε ἓνας ἐκ τῶν ἐπιστολῶν αὐτῶν τοῦ, πρὸς ἀποκολλήσῃ μὴ σχετῆς σκεπῇ, δὲν μπόρεσε νὰ μὴ ἐκφράσῃ στὸν Ἀυτοκράτορα τὴν ἀπορία του:

—Θαυμάζω τὴν ὑπομονὴν πρὸς ἔχετε, Μεγαλειότατε, νὰ χάνετε τόσες πολυτίμες ὥρες σας γιὰ τιποτένες ὑποθέσεις στρατιωτικῆς φρουρῆς, ἀπὸ φόβου μὴ ἀδικήσῃ κανεὶς!

Ὅταν κατέβη γιὰ ν' ἀποδώσῃ δικαιοσύνην σὲ ἓνα στρατιώτη μου, ἀπάντησε ὁ σφεδρὸς ἡγεμὼν, εἶναι τὸ ἴδιον σὰ νὰ στρατολογήσῃ σὲν ἄνθρωπον ἀποσπασμένον φρουρῶν τοῦ Ὁρόνου μου...

Ὁ Ναπολεὼν διεσκέδαζε πολλὰς φορές κάποιους σὲν στρατιώται, τῆς φρουρῆς τοῦ ἐρωτήσῃ πρὸς τοὺς ἐφῆρναν σὲ δυσκολίαν θέσιν. Τοῦ δινόντων ἐστὶν ἡ ἐνδοξία νὰ δοκιμασθῇ καὶ τὴν ἐτοιμότητα τοῦ πνεύματος τῶν. Ἀλλὰ κάποτε αὐτὸ νὰ τὴν πρὸς ὁ στρατιώτης, τὴν ἐπῆλθεν ὁ Ἀυτοκράτωρ καὶ μάλιστα χαροῦντος.

Μὰ μέσα ἓνα φρουρὸς ἐφῆρνε σὲν Ναπολεὼνα ὅτι εἶχε τὸ ὄψος ἀνθρώπου, πρὸς θὰ μπόρεσε νὰ εἶναι φίλος τοῦ. Καὶ χωρὶς νὰ χάνῃ δεύτερη σκεπῇ τὸν ῥωτῶ:

—Δὲν μοῦ λές; Ὑπάρχει περίπτωση πρὸς ἓνα ἐνδοξὸς Ἀυτοκράτωρ μπόρε νὰ εἶναι φίλος μὲ ἓνα κοινὸν στρατιώτην σὲν καὶ ἔσται; —Μάλιστα, Μεγαλειότατε, ἀπάντησε ὁ ἐξυπνὸς στρατιώτης. Ὑπάρχουν δύο περιπτώσεις.

—Ποιές; —Ὅταν ὁ στρατιώτης εἶναι ἐνδοξὸς δοῦ καὶ ὁ Ἀυτοκράτωρ τὴν θλιβερὴν σιωπὴν εἶναι... κοινὸν, σὲν τὸν στρατιώτη. Κόκκαλο ὁ Ναπολεὼν!

Τά δράματά της ζωής Φαρμακεύτρια του Ζάν Μαγκόγκ

—Και σχεδόν πάντοτε τόσον κροαυνοβό-
λος, συνεπλήρωσε ο ιατρός γωρίς να κα-
θορίσει το είδος της ασθενείας. Εγώ συ-
ναντήσαμε ήδη την ίδια περίπτωση σε διά-
φορα ξενοδοχεία όπου έμεινα. Και εσγάτως
ακόμη στο Σαμουί. Περιπτώσεις σπάνιας
βλάβης, αλλά τόσοσυνδυαζόμενες που πρέπει να
της αποδοθεί κανείς ένα χαρακτηρισμό μάλλον
επιδημικό.

—Βορίζε ένα ακαθόριστο βλέμμα στην δε-
σποινίδα ντε Σεβραίν και προσέθεσε:
—Τό έπεριμένα αυτό που συνέβη... Οά
πρέπει εν τούτοις να μελετήσω την περί-
στροφη αυτή ασθενείας...και να δω το αντι-
φάρμακό της.

Η Σιμόνη ντε Σεβραίν ξανάκλεισε πίσω
της την πόρτα της αιώνας της σαγι-
τού. Κανείς δεν θα σκόταζε εκεί μέσα. Η

Η Σιμόνη ντε Σεβραίν ξανάκλεισε πίσω
της την πόρτα της αιώνας της σαγι-
τού.

νέα κοπέλλα έσμιωσε το τραπέζι του ιατρού
Μπλέ. Μια άλλη ανοιγμένη ήταν τοποθε-
τημένη πάνω σ' αυτό. Η δεσποινίς ντε
Σεβραίν έβγαλε το πόδι της με μια γρή-
γορη κίνηση, και έριξε μέσα σ' αυτήν το
περιεχόμενο ενός μικρού χρυσάφιου
φιαλίδιου, με γουστό στέμνος, που το είχε α-
ναλάβει από το τραπέζι της. Κατόπιν έ-
φυγε, όπως είχαν έρθει. Ούτε ένας μύς του
αίματός της προσώπου δεν εινιγνι.

Σχεδόν άμεσως ήμισοκλεισμένες γυρίλλες
μιάς πόρτας που έδινε στον κήπο, άνοιξαν
και άφισαν διόδο στον ιατρό Μπλέ, τόσο
ήρεμο όσο ήταν από όλην την ζωή της.
ντε Σεβραίν. Πήρε από το τραπέζι την α-

νοιγμένη φιάλη και έκλεισε έναν καί-
νο δρόμο.

—Θά πάω τούτο το κρασί στην κάμ-
μου. Βάλτε μου ένα άλλο μπουκάλι στο
τραπέζι μου.

Είχαν όμως την πρόνοια, ποσοτή του
από την αιώνα, να γύσει μέσα στο σπίτι
του και να πετάξει την ίση ποσότητα που
έλειπε από την πρώτη φιάλη.

—Δύο λέξεις, κύριε.

—Μιλήστε, γιατί.

Μ' ένα ύφος τρομερά στενοχωρημένο,
κ. ντε Σεβραίν έδωσε την συγκατάθεση
αυτή στον ιατρό Μπλέ. Έκλεισε τον κα-
φωσε σ' ένα σκληρό βλέμμα.

—Η κρίσις συνεχίζεται, έσπευσε να
αργά. Σας είχα ήδη προειδοποιήσει ότι η
κρίση σας είναι α θ ε ο α π ε ο υ τ η
Τι σκέπτεσθε να κάνετε;

—Ο πατέρας απέφυγε το βλέμμα που ή-
ταν στηριγμένο επάνω του. Δεν άπινυ-
παρά μόνον με μια άοριστη χειρονομία.

—Κύριε ντε Σεβραίν, επανέλαβε ψυχρά
ο ιατρός, όταν ένας ψυχίατρος γνωρίζει ότι
κυκλοφορεί στον κόσμο έλεος μια έπι-
κίνδυνος μονομανίας, έσπευσε τον θε-
νατο λόγου της, ποιο είναι το καλύτερο
του;

—Αλλά τι υποθέτετε λοιπόν; έψέλλασε
κ. ντε Σεβραίν. Αν μια σειρά άλλων
λων άτυχων συμπτωμάτων μάς έκανε να
παρεσεβόμας η κρίση μου και εγώ, σκέ-
φαμικούς θανάτους μερικών κυριών, και
διακίων χωρίς άλλο, αυτό θεσπίζω δεν είναι
έναν λόγος γά...

—Ολες αυτές η γυναίκες έ-
πέκυψαν σε μια δηλητηρίαση, έ-
πανέλαβε ο ιατρός. Από την
πρώτη κι' έλας περίπτωση
την οποίαν έπιλησοφόρησε η
λος διόλου τυχαίως μου έφ-
νήθη άμεσως η ύποψία για τη
λήθη. Σας παρακολουθούσε
και τους δύο παντού. Σας προ-
δοποίησα. Και όμως τι έκα-
νατε; Τίποτα! Τώρα όμως έ-
μια κάτοχος των αποδείξεων
που μου έλειπαν: "Ενα σο-
δό δηλητήριο που εξέλεξε μια
καταγόνια διάγνωση όπως
ξείφρον να ανακαλύπτουν οι
τρολλοί όταν ποίκεται να έ-
φαρμόσουν τα σχέδια τους. έ-
γει γυρή μέσα στο κρασί μου
από την δεσποινίδα ντε Σε-
βραίν. Την είδα με τα μάτια
μου. Αλλά και πάλιν για τη
λευταία φορά, σας θέτω την
ερώτηση: ποιο είναι το κα-
κί μου;

—Νά σιωπήσετε! έψέλλασε
με πείσμα ο κ. ντε Σεβραίν
αποστρέφοντας το βλέμμα. Ο
ταν σας είχα συμβουλευθεί οι
ήμερών, σας είχα έμπιστευθεί ένα φοβί-
μοστικό. Είπατε δεσποινίς με το έπι-
γελατικό σας καθήκον.

Περί το τέλος του γεύματος ο ιατρός ση-
κώθηκε, και παίρνοντας την φιάλη του κα-
σού που έβγαλε ανοιγμένη πάνω στο τρα-
πέζι του, έσμιωσε τον κ. ντε Σεβραίν.

—Θά δεχθίτε, κύριε, να συγγνώμη
μαζί μου; τον ρώτησε.

—Γιατί όχι; έστράλισε ο κ. ντε Σε-
βραίν. Οι δύο άντρες αντίλαξαν μια συ-
νήχη πόρση και ήπιαν συγχρόνως.

—Ησυχάστε είπεν τότε ο ιατρός συνι-
νοντας το βλέμμα του επάνω στην νέα πο-
τούς παρακλήσεις. Το κρασί αυτό δεν
είναι από εκείνο όπου είχαν οίξει το δι-
λητήριο. Τώρα δώστε μου το τραπέζι σας.

Η Σιμόνη άνοιξε το τραπέζι της έ-
βγαλε το φιαλίδιο, το άνοιξε και το ή-
με με μια ρουφηξιά. Οι γειτονίες δεν αντί-
φθισαν τίποτε απ' όλη τούτη την σκηνή.
Βοτάρησαν μόνον όταν άκουσαν της κα-
γής της άεληπίσας του κ. ντε Σεβραίν.
Και είδαν τον ιατρό να σκύβει επάνω στην
παραφρονία και ύστερότερα να σηκώνεται.

—Η ίδια περίπτωση; έψέλλασε.

—Ο ιατρός Μπλέ έγκλησε το κεφάλι
—Η ίδια περίπτωση; έψέλλασε.
—Ομως τούτη τη φορά έλπίζω να
είναι και η τελευταία... ΖΑΝ ΜΑΓΚΟΓΚ

Ο άγών με της φλόγες!

Το πήδημα του θανάτου. — "Όπου η πυρκαϊά αναγγέλλεται... αυτόματως! — Τά «σωσίδια».

Η έποποιία των πυροσβεστών.

—Βοήθεια! Η φλόγες με τραγουδούν!
—Πήδησε από το παράθυρο στο δρόμο!
—Είμαι στο είκοστό πύκτωμα!
—Πήδησε! Μη φοβάσαι! Δεν θ' αλάτεις
τίποτε!

Και πράγματι. "Όποιος δέ φοβάται, πηδά
και έρρεται ασφάλιστος μέσα στον τερά-
στιο μονομαχικό δίσκο, που κρατούν οι πυ-
ροσβέστες τεταμένον στα χέρια τους.

Δεν είναι σπάνιες η περιπτώσεις που οι πυ-
ροσβέστες έχουν να παλαίουν σκληρά για να
σώσουν ανθρώπους που τους ζώνουν η φλό-
γε, έως, τρώγοντά η και περισσότερο μέτρα
επάνω από την γη, χωρίς να έχουν τρόπο
να κατεβούν από της έσωτερικής σκάλες, η ό-
ποιες κλονιστά η οδηγούν σε κατώτερα πατώ-
ματα γεμάτα αποπνικτικό καπνό και φλόγες.
Και τότε είνε υποχρεωμένοι να χρησιμοποιή-
σουν το ερμητικό του θανάτου, που στην πυ-
ροσβεστική γλώσσα μεταφράζεται: στήριγμα
της σωτηρίας.

Τελευταίος όμως έγιναν με μεγάλη επιτυ-
χία δοκιμές επάνω σε μια νέα μέθοδο σωτη-
ρίας ανθρώπων που αποκλείονται από της
φλόγες σε πολύ ψηλά πατώματα μεγάλων
σπιτιών. Η μέθοδος στηρίζεται στην κατόλι-
σθη των ανθρώπων κατά μήκος δύο ισχυ-
ρών καλωδίων με την βοήθεια ενός εξαρτή-
ματος ανάλογου προς τα «σωσίδια καμπίνας»
των διαπορών.

Είνα ένα είδος ζώνης με τράντες, που
περιώνεται κάτω από τη μασχάλη και στη-
ρίζουν το ανθρώπινο σώμα, το οποίο, χρημα-
σμένο έτσι στα καλώδια από δύο γερούς χαλ-
κούς, μπορεί άρδως να πηδήσει στο κενόν
και να γλυτώσει με την μεγαλύτερα ασφάλεια
κάτω στο δρόμο.

Αυτού του είδους τα καλώδια έχουν ήδη
ποσθηθεί σ' όλα τα ψηλά σπείτια των μεγα-
λουσιών της Αμερικής και τα παιδιά ιδίως
δρακουν μεγάλη εύχαριστηση να γλυτώσουν
στα καλά καθούμενα με τα σωσίδια του. Από
το παράθυρό τους κάτω, στον δρόμο! Τέτοι-
ται να γίνη το παιδικό παιχνίδι της μόδας,
το οποίο είνε συγχρόνως όφελιμώτατο και ύ-
γιανό, σπτήριό δέ σε μια στιγμή κινδύνου...
Αλλά αυτό δεν είνε το μόνο μέσον με το
όποιο η νεότερη Έποση και έπινοητικότητα
των ανθρώπων, και μάλιστα των Αμερικαν-
ών, προσπαθεί να έξουδετερώη τους κινδύ-
νους της πυρκαϊάς.

Στης πυρκαϊάς των πολύ μεγάλων κτιρίων
ή των εργοστασίων και των καταστημάτων,
που περιέχουν εύφλεκτα υλικά τα οποία συγ-
κεντρών στην ταχύτητα εξέλαση των φλογών,
οι πυροσβέστες χρησιμοποιούν ειδικές σκάλες
από αμιάντο—χορδό πανί παρασκευασμέ-
νο με μια χημική ουσία άκαυστη «εφά-
πριον»—με τη, οποίες μπαίνουν μέσα στα
καίμενα διαμερίσματα— και σώζουν τους απο-
κλεισμένους ανθρώπους. Σε πολλά μάλιστα
εργοστάσια ειδικώντων υλών υπάρχουν, μαζί
με της άλλες πυροσβεστικές εγκαταστάσεις,
και αποθήκες με τέτοιες σκάλες σε κάθε πά-
τωμα, όπου καταφεύγουν, σε περίπτωση πυρ-
καϊάς, οι εργάτες και κτίνονται τα σωτήρια
άσφαστα. Με της σκάλες αυτές μπορεί κανείς
να περπατήσει άρκετη ώρα ανάμεσα στής
πύλης, χωρίς να καίεται.

Ειδικός εις τας πυρκαϊάς χημείον η άλ-
λων βιομηχανικών εργασιών, όπου τα κα-
μένα υλικά αναδίδουν δηλητηριώδη αέρια,
οι πυροσβέστες οπλίζονται και με ειδικές μά-
σκες, που τον έξασφαλίζουν έναντιον του
κινδύνου της ασφυξίας.

...

Αλλά εκείνο που αποτελεί την τελευταίαν
λέξη της Έποσης του άγώνος κατά των
φλογών είνε οι αυτόματα «άγγελήτες», πυρ-

Κατά την διάρκεια μιας πυρκαϊάς στην Ν. Υ-
όρη, μια νεοαμερικανική σκάλα από βελαν
θάνατον γλυτώνοντας από το πέμpton πάτωμα
του καιόμενου κτιρίου στη γη, δια των «καλωδίων
κατολισθήσεως».

πλησιέστερο πυροσβεστικό σταθμό της περι-
φέρειας. Το σπουδαιότερο δέ είνε ότι στον πυ-
ροσβεστικό σταθμό δίδεται όχι μόνον το ση-
μα του κινδύνου, αλλά και η ακριβής διευ-
θυνσις του σπριού και η θεσις του διακρίνου
του οποίου ύψους η θερμοκρασία κατά τού-
τον δυνάμενον να γεννήση ύποψιες. Ο ύψλ-
ηλός του σταθμού ειδοποιεί άμεσως τηλεφω-
νικός το σπεί και ζητεί πληροφορίες. Οι έ-
νοικοι τρέχουν στο διαμέτιο της απειλημένης
θερμοκρασίας, και διαπιστώνουν την αία,

που είνε 95 οο πυρκαϊά. Τότε άπαντούν στον
σταθμό περί τίνος πρόκειται και ξεκινούν αυ-
τοσχημεί η αντίλεις.

Υπολογίζεται ότι με τον αυτόματον αήτον
άγγελήτα θά προλαμβάνονται σχεδόν όλες
η πυρκαϊές στην πρώτη τους έναρξη και έτσι
θα προλαμβάνονται τεράστιες καταστροφές
και δυστυχίματα.

...

Και όλ' αυτά μόν είνε καλά και άγια και
σωτήρια, για τον κοσμήτη ιδίως, που κατοικεί
στα ψηλά σπείτια.

Μά από την τελειοποίηση της πυροσβεστι-
κής τέχνης, όπως και από κάθε άλλης τέχνης
την τελειοποίηση, κινδυνεύουν η παραδοσεις
των παλίων καλών ήμερών των «ήρωισμών»
και των ακαταληκτικών κατορθωμάτων της
τάξεως των πυροσβεστών...

Κάθε μηχανήματα βάσει σε άχρηστία την ά-
νθρώπινη δράση. Έτσι και ο άγγελήτης, ά-
πως και τα «καλώδια κατολισθήσεως» κάνουν
περιττή την έπιμβση του ήρωϊκού πυροσβέ-
στου σε μια στιγμή κινδύνου, διότι αλλοιόστα-
τα θ' άποτρέπεται ο κίνδυνος...

Και όμως, τα κατορθώματα των πυροσβε-
στών ήσαν μ' σωστή έκτοπιία, τουλάχιστον
στην Αμερική.

Ο Τζων Κάλιν, ο νεαρός πυροσβέστης,
που έπήδησε από ύψος 60 μέτρων με δύο βρέ-
φη στην αγκαλιά του και έσωσε μόν τα παι-
διά άλλ' αυτός έμεινε άνάτηρος από κάτω
της σπονδυλικής του στήλης, είνε μ' άμορ-
φη που πολύ δίκαια λατρεύεται από τους ά-
μερικανούς...

Ο Μάξ Ντρώγκμαν, που έσωσε από βέλαιο
και φριχτό θάνατο την κόρη ενός έκατομμυ-
ριού, «Έδελ Μάργουλι», ήταν τυχερότερος.
Σε μια πυρκαϊά του μεγάρου Μάργουλι, η
«Έδελ» είχε εγκαταλειφθή από όλους σόν κοι-
τώνα της, ο οποίος ήταν τραυματισμένος από
φλόγες. Ο Μάξ άκούει την κραυγή της άπει-
πίσας της και, άψηφώντας της φλόγες, τρέ-
χει στον κενό, την άρπάζει στην αγκαλιά
του και την βγάζει στο διάδρομο. Μά εκεί
είνε άδύνατον να προχωρήσει. Η φλόγες ά-
πειλούν να καίουν και τον, ενώ ο κα-
πνός τους πνίγει. Τότε ο Μάξ τρέχει στο
κρεβάτι της «Έδελ», παίρνει ένα σεντόνι και
το μουσκεύει στο διπλανό μπάνιο, τυλίγει με
σα σ' αυτό την «Έδελ», την παίρνει στην α-
γκαλιά του και την περνά μέσα από της φλό-
γες άνεστη, ενώ αυτός μόλις προφθάνει να
άψη έξω στον άερα και πέφτει άναίσθητος
από τα φριχτά του εγκαύματα. Μετά τρεις
μήνες ο Μάξ βγήκε από το νοσοκομείο με το
πρόσωπο παραμορφωμένο από το κάψιμο. Μά
αυτό δεν έμποδισε την «Έδελ», που έθαμμιζε
την ψυχική όμορφιά του σωτήρη της, να τον
παντρευθή...

Αναγκάστη άκόμα μέσα στα άπειρα ήρωϊ-
κά θράνητα των πυροσβεστών, η απειράνη-
ση ενός γέρον πυροσβέστη, που είνε χα-
ρα τα χέρια του σε πυρκαϊές και ήσαν συγ-
κεντρών, εν τούτοις, σε μια πυρκαϊά στη
γειτονία του, έτρεξε και έσωσε από την καύ-
ση του που έκαίονταν, ένα παιδάκι, άρραζόν-
τας το από της φασαίας με τα δόντια του!...

...

Αλλά τα θαυμάσια κατορθώματα δεν θά
χρειαστή να επαναληφθούν τώρα, με τους α-
πομάκρυς άγγελήτες και τους άλλους θαυ-
ματουργούς τρόπους της καταπολεμήσεως των
πυρκαϊών. Μά ενώ όλα είνε έξουσιασμένοι
μ' αυτό, υπάρχουν όμως και άλλοι ρομαντι-
κοί και φιλόδοξοι νέοι πυροσβέστες, που δύν-
αμεν να κάποιον έαυτή «Έδελ» μέσα στην ά-
γκαλιά τους, στής φλόγες...

Όρισμένοι οι άγγελήτες είνε καταστρο-
φή για της φλόγες... της καρδιάς!...

“Εσκότωσα δίκαια!,”

—“Ηλθες, Τζάκ;
—Ναι, Φράνκ.
—Αποφάσεις λοιπόν στα σοβαρά να δουλέψω μαζί μου απόψε;
—Απόψε και πάντα.
—Καλά.
—Αναψε το τσιγάρο του ο Φράνκ και αφού εκύτταξε πλάγια τον Τζάκ, είπε:
—Εσκέπτικες καλά, δεν είν' έτσι;
—Ναι.

Ο Φράνκ έπρεπε ένα κομμάτι. Η πόρτα στο βάθος άνοιξε και μπήκαν δυο από τους ανθρώπους του Φράνκ.

Φορούσαν κοκκό κατεβασιμένο ως τα μάτια και γονατά πανωφόρια.
—Ακουσε, Τζάκ, είπε ο Φράνκ, παρουσιάζοντας τους δυο συμμοίτες του. Τά παϊδιά από δω, είνε της απολύτου εμπιστοσύνης μου. Τους ένωσε της κατάλληλης οδηγίας, για ό,τι πρόκειται να γίνει. Θα περιμένετε μαζί εδώ ως της εννέα και πέντε, δηλαδή ένα τέταρτο της ώρας ακόμα. Αν ως τότε δεν σας ειδοποιήσω να σταματήσετε, θα μπείτε σ' ένα αυτοκίνητο που θα σας περιμένει κάτω και θα πάτε στο σπίτι του γιγατοού Γκίμπσον. Ο άνετός σου επάνω, θα παρουσιασθείς ως ο πάλληλος Τραμπέζης στο γιγατοό και θα του πεις ότι ήλθες με το αυτοκίνητό σου να τον πάρεις για να επισκευθεί την γυναίκα σου που είνε άρρωστη και ότι πληρώνεις σου—βασ, φάνε να την κάνει καλά. Όταν βγίξει έξω από την πόρτα του γιγατοού, τα βέβαια είνε δουλειά των «παϊδιών» από δω... Ο Τζάκ εκύτταζε τον Φράνκ με κάποιον έκκληση.

—Τον γιγατοό Γκίμπσον είπες; έρωτησε.
—Ναι. Δεν αποφάσισες να «δουλέψω» μαζί μου; Λοιπόν; Όσο δουλεύουν μαζί μου προσέγγουν, έτσι λέω και το έκτελούν πιστά.
—Δεν έννοουσα αυτό, είπε ο Τζάκ. Αλλά το πώς θα παρουσιαστώ στο γιγατοό Γκίμπσον ως υπάλληλος Τραμπέζης μ' αυτό τα γάγια.
—Μη σ' ανησυχή αυτό. Έχεις δώδεκα λεπτά της ώρας καιρό ν' αλλάξεις ονόμα, πελάτο, καπέλλο, βλα. Πηγαίνετε μαζί. Θα βγεις ότι χρειάζεται μέσα...

Υστερα από είκοσι λεπτά της ώρας, ο Τζάκ ανέβαινε θιαστικός την σκάλα του γιγατοού Γκίμπσον. Και μόλις βρέθηκε μπροστά στον γιγατοό, με ύφος ανθρώπου που τον κυνηγούσε, με μεγάλη συμφορά, του ζήτησε να έλθει μαζί του να επισκευθεί την γυναίκα του που ήταν βαρύν άρρωστη.

—Πού κατοικείτε;
—Στη Τζαμάικα. Έχω το αυτοκίνητό μου κάτω.
—Εξέρετε... Τη νύχτα πληρώνομαι διπλή επίσκεψη...

—Μάλιστα, γιγατοό.
Μόλις κατέβηκαν από δώμο, ο Τζάκ έπρεπε ν' ανοίξει την πόρτα του αυτοκινήτου του για να μπή ο γιγατοό. Μα εκείνη την στιγμή δυο άνθρωποι ώμοισαν από τη σκοτεινή γωνιά που ήταν κρυμμένοι και ενώ ο ένας έπρεπε την κνήμη ενός περιστρεφόμενου στον κατάληκτο γιγατοό, ο άλλος του είπε:

—Αλλο ντάκ! Μην τρομάζετε, δεν πονάει να πάτε κανένα κακό.
—Πόσα θέλετε; έρωτησε ο γιγατοός με μια γεμάτα όργη και περιφρόνηση.
—Δεν θέλωε τίς λεσά σας, γιγατοό. Θέλωμε σας. Ο Φράνκ Γκίλ σας είχε δώσει προβλεπία ν' απαντήσετε σε κάποια πρότασή του. Επειδή δεν απαντήσατε ως τώρα, υποθέτω πως έπαθε κάποια βλάβη το τηλεφώνό σας κι' ήλθαμε να σας πάρουμε να

τά πητε προφορικά στον άρχηγό μας...
Ο γιγατοός Γκίμπσον κατάχλωμος, δαγκώνοντας τα γόνατά του και σφίγγοντας της γραβιές του, έκανε να μουρμουρίσει κάτι, να κινηθεί, μα η άπειλη του περιστροφικού τον κράτησε ακίνητο και σιωπηλό. Έβριζε ένα βλέμμα γύρω και τότε, βλέποντας πως είνε μάταιη κάθε αντίσταση, είπε:
—Εμπρός.

Κι' έμπηκε στο αυτοκίνητο, ενώ οι δυο γκάνγκστερς, τα «παϊδιά» του Φράνκ εκάθησαν δίπλα του...

Μέσα στο ίδιο δωμάτιο όπου είχε δεχθεί μισή ώρα πριν τον Τζάκ, εδράθηκε τώρα τον γιγατοό Γκίμπσον ο άρχισμοίτης Φράνκ Γκίλ.

—Εξέρετε... Τη νύχτα πληρώνομαι διπλή επίσκεψη...

—Ακουσε, γιγατοό, του λέει, ο Τζάκ είνε παιδικός μου φίλος. Και απόψε ήλθε να δουλέψω για μένα γιατί δεν είχε πενήτα. Βλέπετε, λοιπόν πως ένας άνθρωπος κινδυνεύει να πεθάνει από την πείνα κι' εγώ τον έσωσα. Ένας άλλος όμως φίλος μου κινδυνεύει να πεθάνει από άρρωστη κι' εγώ άρνήθηκα να τον σώσω. Και μια γυναίκα άρρωστη κινδυνεύει επίσης... κι' εγώ δεν έπληξα να την επισκευθώ γιατί δεν είχε να σε πληρώσει...

—Ήσουν άρρωστος, δέχοψε ο γιγατοός. Έβριζε ύμους καλά μόλις άκουσε πως θάπαινος πενήτα δολάρια! απάντησε θυμωμένος ο Γκίλ. Άκουσε τώρα την απόφασή μου: Αν κανείς απ' αυτούς τους δυο άρρωστους πεθάνει, θα πεθάνει κι' εγώ!

Ο γιγατοός κατάχλωμος έκανε ν' απαντήσει μα δεν έπρόσθεσε. Τον άρπαζαν από τα μπράτσα και τον έβγαλαν έξω από το δωμάτιο.

Σε μισή ώρα τον άφαισαν έξω από την πόρτα του σπιτιού του...

Την άλλη μέρα η άρρωστη γυναίκα που κινδυνεύει να πεθάνει... πέθανε...

Και ο γιγατοός Γκίμπσον, πεύνοντας την άπειλή του Φράνκ Γκίλ, έζωσε κάτω από αυστηρότατη αστυνομική φρουρά. Ακόμη και στο νοσοκομείο, όπου έγειρονόσσε, οι νοσοκόμοι του ήταν άστυνομικοί.

Μετά δυο μήνες ένα πρωί με πρωινή γρηθέ άρρωστη επισκέφθηκε τον γιγατοό Γκίμπσον.

—Άκουσε με γιγατοό, του είπε, Έρχομαι να σου φέρω της τελευταίας λέξης μιας γυναίκας που πέθανε εδώ και δυο ώρες... Την λέγανε Μαίρη Φλός. Αυτή η γυναίκα σ' αγαπούσε και την αγαπούσε κι' εσύ. Είχε περυσία... Την στατάλησε μαζί στα γατιά και στα γλέντια. Όταν έμινε άρρωστη, την έδωξες με τον άγνωστον πόσο! Άρρώστησε και σου ζήτησε να πάς να την θεραπεύσεις. Μα ανήθηκε γιγατοό δεν είχε πιά λεσά να σου δώσει... Και εξ αιτίας σου πέθανε η γυναίκα αυτή. Μα πεθάνοντας μου είπε νόημα να σου πω τα τελευταία της λόγια... Και τα λόγια της ήταν: «Κατάρα—Θάνατος στον σονό μου!»

Ο γιγατοός άκουε πετωμένος από κατάπληξη, μη τολμώντας να διακόψει την οράση γρηθέ. Στο τέλος, με το κεφάλι βαρύν πεσμένο στο στήθος του, ώμολόγησε:

—Ναι, είν' αλήθεια!

Ούτε πύξες όμως ούτε οι άστυνομικοί έπρόσθεσαν να συγκρατήσουν την γρηθέ που με μια απότομη κίνηση έβγαλε ένα πιστόλι και το έδειξε επάνω στο γιγατοό.

—Η γυναίκα εκείνη ήταν άδελφή μου, έφώναζε ύστερα βγάζοντας την περούνη και το καπέλλο, ενώ οι άστυνομικοί έβγαζαν κατάρτητοι:

—Ο Φράνκ Γκίλ!
—Ναι, εγώ! Μη φοβάστε, δεν πρόκειται να φύγω. Είμαι η μόνη φορά που εσκότωσα δίκαια και γι' αυτό πρέπει να το πληρώσω με την ζωή μου. Έτσι λένε οι νόμοι σας. Και πρέπει να τους σεβαθώ...

Και παρέδωσε ο ροβερός άρχισμοίτης—η αγρή— τα γέμια του στην γεωπέδεσε...

ΦΕΛΙΞ ΚΑΡ

Ευθύμα λόγια

Ο πελάτης (Επιστρέφοντας το πατό με την μπιζόλα)—Ρώτησε τον μάγειρα σε παρακαλώ γκαρσόν, τι είδους μετρίδα είν' αυτή που μου σερβίρετε;

Το γκαρσόν—Μην έχετε παράλογες απαιτήσεις, κύριε. Ο άνθρωπος είνε μάγερ... δεν είνε τραγικός!

Ο Ηρόδοτος—Τι είνε εκείνο που σε ώδηγησε, κατηγορούμενε, εις το να κλέψης τη σούβλα με το ψητό άμ;

Ο κατηγορούμενος—Η μουρωδιά, κύριε Πρόεδρε.

—Ωστε είχατε σήμα-φύλα. Θά σε προλάβω από μεθύσιο.

—Μάλιστα. Πότε θά υπογράψωμε το συμβόλαιο;

—Ένα προφορικό συμβόλαιο άρκει... με ταξιδι φίλων.

—Καθόλου. Την περασμένη φορά που έκανα ένα προφορικό συμβόλαιο, πήρα κι προφορικό... μισθό!

—Πατέρας, ήσουν μέσα στην κλωστή το Νόε;

—Όχι, παιδί μου, Γιατί;
—Τότε πως σώθηκες;

Οι έρωτες της Γλυκέρας

Μιά ετίρα που παρά λίγο να γίνην βασίλισσα—Ένέπνεε τον μεγαλειότερο ποιητή Μένανδρο.

Υστερα από την Άσπασία, την Φρόνη και την Λαίδη, είνε ζήτημα αν άλλη ετίρα της άρχαιότητας εξημερήθη τόσο για τα έρωτικά κατορθώματά της, και για το πνεύμα της, όσο η Γλυκέρα, που τονόμα της συνδέεται άρρηκτα με το όνομα του μεγαλειότερου ποιητού της λεγονίτης γλας άρχαιότητας, του Περικλή. Η Γλυκέρα ήταν Άσπασία, όσος η δράση της έφθασε μέχρι της Βαβυλώνας και άπειροι συγγραφείς άσκολήσαν μαζί της. Η άρχη του σταδίου της δεν έμεινε όμως τίποτε το έξαιρετικό και οι περισσότεροι έρωτές της ήταν μάλλον σινηθημένοι, ως την στιγμή που την έρωτεύθηκε ο φίλος του Μεγάλου Άλεξάνδρου, Άρπαλος. Αλλά κι' αυτός, ο σπάταλος και φιλήδονος νεαρός, θυμήθηκε τον έρωτά του προς την Γλυκέρα, αφού πέθανε η πρώτη έρωμένη του η Πυθιονίκη. Τότε έκάλει κοντά του την Γλυκέρα, γιατί αυτός έμινε στην Βαβυλώνα, όπου ο Μέγας Άλεξάνδρος τον είχε διορίσει διοικητή. Όταν η Γλυκέρα έπληξε στην Βαβυλώνα, ήταν έκμα νέα και τ'άκατακτητα θέλησή της μπορεί να πη κατείχε την άρρητη της καταστροφής του Άρπαλου, γιατί τον έβλεπαν από άκροατο και πού πρελό απ' ότι ήταν.

Ο Μέγας Άλεξάνδρος, όταν ανέτρεψε τον παλαιό θρόνο, έκάλει τον Άρπαλο να πάη στην Άσία, για να του αναθέσει την φύλαξη των περσικών θησαυρών στα Έκβάτανα, και άργησε την διοίκηση της Βαβυλώνας. Ο μέγας σπατάλης είνε λόγους να άμαρτύλη για την εγωσύνη του παιδικού φίλου του, γιατί και άλλος είχε καταχραστεί της εμπιστοσύνης του. Μα μεγαλόθυμος καθώς ήναι, έβγαλε το προσέχον και του άνθεσε την διοίκηση της Βαβυλώνας. Όστος και στην νέαν αυτή θέση του ο Άρπαλος δεν άσπασε άνέξους των προσδοκιών του Μεγάλου Άλεξάνδρου. Ενώ αυτός ποσοφούσε μαζί με την στρατό του προς τας Ίνδιες, ο Άρπαλος στην άρχη με την Πυθιονίκη και ύστερα με την Γλυκέρα, άρχισε να κατασταλάει τους θησαυρούς που του είχε εμπιστευθεί ο Άλεξάνδρος. Η Γλυκέρα ήταν γι' αυτόν ο άσπαστος νόμος. Κάθε έπιθυμία και κάθε πούλα της, έπρεπε να γίνεται στην στιγμή.

Η έπιθυμία που έξασκωσε η γήνησα αυτή πάνω του ήταν τόσο μεγάλη, ώστε όταν άρχισε να γίνεται πιστή, προς ο Μέγας Άλεξάνδρος κι' ο στρατός του έγάθησαν στα βάθη των Ίνδιων και ποτέμιναν στον Άρπαλο ν' αναστατούσαν βασιλεία της Βαβυλώνας, αυτός άρνήθηκε:

—Δεν θέλω, είπε στους έπιδόξους διάδονες του Μεγάλου Άλεξάνδρου, να γίνω βασιλιάς της Βαβυλώνας, παρά μόνον αν πρόκειται ν' απευθύνω κι' η Γλυκέρα βασίλισσα!

Εν τού μεταξύ όμως ήσαν μηνύματα από τον Άλεξάνδρο, που έγιναι από την Γάγγη, και το σήμα του Άρπαλου να κινή την Γλυκέρα βασίλισσα της Βαβυλώνας ματαιώθηκε. Κι' ότι μόνον αυτό, μα όταν ο Άλεξάνδρος ήλθε κι' έβλεπε τις σπατάλες και της άκολλησίας του, και διέταξε ν' τον συλλάβουν, η Γλυκέρα άντιστάθηκε πολλούς κινδύνους και πολλές πεαλέσεις. Έδειξε όμως ότι μοναδική σταθερότητα γαροεπίσης, γιατί δεν έγκατέληξε τον έρωσή της στην δύσκολη στιγμή του, μόνον τον άκολούθησε πιστά, όταν έκρινε να κατέσσε να διατεθείται και ν' αψηλή στην Άθήνα. Η Γλυκέρα, γνωίζοντας με τον Άρπαλο στην πατρίδα της, έπεχείρησε να έσπευσεν τον Άθηναϊκό λαό έναντι του Άλεξάνδρου, μα όχι μόνο δεν το κατόρθωσε, αλλά έβλεπε κι' άλλος τον Άρπαλο στο ύψος των Άθηναιών και των άνδράρχων να στην κορυφή για την Κρήνη. Αλλά και

κι' η Γλυκέρα άκολούθησε τον φίλο της. Μαζί του στής μέρες της ευτυχίας, δεν ήθελε να τον εγκαταλείψει τώρα που η τύχη δεν του χαμογελούσε πιά. Και δεν τους χώρισε, αλήθεια, παρά μόνον ο θάνατος. Όταν ο Θράμβρον έδολοφόνησε στην Κρήνη τον Άρπαλο και του άρπαξε τα ύπολείμματα των θησαυρών του Άλεξάνδρου, η Γλυκέρα έσπληνησε κι' έθαψε τον έρωσή της. Κατόπιν γύρισε στην Άθήνα, για να συνεχίση την δράση της. Η φήμη της έδινε τώρα μια έξωφροσύνη λάμψη στα θέλημά της. Όλοι οι νέοι της Άθήνας ήταν έσπερταίτες μαζί της. Ο φιλόσοφος Σώλων άναγκάστηκε κάποτε να την κατηγορήσει δημοσία, ότι διάφθειρε τους νέους και τους άνδράρχες γι' αυτόν και γι' αυτούς.

Η Γλυκέρα θρηνοεί τον πνιγμόν του Μένανδρου.

Για την ίδια ατία μας κατηγορούν και τους δυο, του άπάντησε η Γλυκέρα. Και σένα σε κατηγορούν πως διάφθειρες τους μαθητάς σου με άκόρετα έρωτικά σφύματα. Και μένα επίσης. Συνεπώς δεν υπάρχει καμμία διαφορά μεταξύ ενός φιλοσόφου και μιας εταίρας!

Αλλά το αίσθημα που έκανε άκούσι ενδοξότερο το όνομα της Γλυκέρας, ήταν ο πόνος αυτήν έως του μεγάλου κομμού ποιητού Μένανδρου. Το περίεργο δέ είναι, πως ο Μένανδρος έγνωρισε και έ'απνε την Γλυκέρα στην εποχή της παραμυθίας της σκεδόν. Η

και τότε κάπως γερασμένη, και το πρόσωπό της είχε χάσει την πληγή του λάμψης. Σώζεται μάλιστα και το έξις χαιρομένου άνέδοτο:

Κάποτε ο Μένανδρος πήγε νευρασμένος στο σπίτι της έρωμένης του και κίνη, για να τον ήσυχάση, του έδωσε να πη ένα ποτήρι γάλα.

—Δεν το θέλω, της είπε δημοφώνος. Έπάχει εγγρας πάγω στο γάλα.

«Ρωσός», έσφαιμα γρηθέ, μα έσφαιμα κι' άλλος την πνιγμένη κοούστα που κάνει το γάλα, σάν είναι θρασύνον. Ο Μένανδρος ήθελε λοιπόν να πεισάη την Γλυκέρα για της ονίδες του προσώπου της και το φτιασίδι που

έβαζε. Μα εκείνη, που κατάλαβε το άσχημο άσείο του ποιητού, του άπάντησε:

—Φύσα την κρούστα και πές το κάτω μέρος!

Όστος, παρά την ηλικία της, η Γλυκέρα ήθελε να γρητεύη τον Μένανδρο, που την άγατούσε με νεανική σκεδόν παραφορά. Και δεν την άγατούσε, βέβαια, μόνον γι' τα θέλημά της, που καθώς έπαμε ήταν πιά λίγο μαρμαίνα, αλλά κυρίως για το πνεύμα της και για το ενδιαφέρον που έδειχνε για το έργο του. Λένε πως η Γλυκέρα βοηθούσε πολύ τον Μένανδρο στην διδασκαλία των κομωιδιών του, και πως έτοιμάζε μόνι της τα προσώπια και της άμαρτίες των ήρωικών που της έπαίαν.

Ο Άλκιφρων λέει επίσης, πως ο μέγας ποιητής της άρχαιότητας είχε γράψει μια κομωidia της οποίας ήρωας ήταν η ίδια η Γλυκέρα. Ο άντίπαλος του Μένανδρου, ο γνωστός κομικός Φιλήμων, νομίζοντας ίσως πως η Γλυκέρα ήταν μια πηγή εμπνεύσεως για τον Μένανδρο και η κυριότερη ατία των έπιτυχιών του, έπειθόσε κι' αυτός να συνάη μαζί της έρωτικές σχέσεις, μα δεν το κατόρθωσε γιατί η Γλυκέρα έμινε πιστή στον έρωσή της. Στην έσπληνη του Μένανδρου, στον Πειραιά, όπου έσπληνασαν οι κομωιδικοί του πνεύματος της εποχής, ο Θεόφραστος, ο Έπίκουρος, ο Φιλήμων και άλλοι, η Γλυκέρα ήταν το ελάς της συντροφιάς. Τόσο πολύ δέ έπληξε τον έρωσή της, που όταν ο βασιλεύς της Αιγύπτου Πτολεμαίος, έκάλει τον Μένανδρο να πάη στην Αίγυπτο για να παίξη στο θέατρο της Άλεξάνδρειας τα έργα του, ο Μένανδρος δεν δένθηκε την τόσο δεικαστική πρόσκληση του Πτολεμαίου, ούτε τα πλουσιώτατα δώρα του, μόνον και μόνον για να μην χωρισθεί από την Γλυκέρα.

Και πράγματι έπρεπε μαζί της ο μέγας κομωιδιογράφος μέχρι του άποροδοκίτη θανάτου του, γιατί ο Μένανδρος πνιγνκε ως γνωστόν στην θάλασσα, σε ηλικία πενήντα δύο ετών. Η Γλυκέρα έσπληνησε πικρά τον άδικο χαμό του άκριβού φίλου της, τόσο δέ ήταν το πένθος της, που από την ημεέρα κίνη έπρεπε άποροδοκίτη από τον κόσμο και κινείσε με κάθε τρόπο να έλασθή το τραυμαμένο της προσέχον.

Αυτή ήταν η ιστορία της Γλυκέρας, που άγ ο Άλεξάνδρος πέθανε λίγα ώρες έπειτα, γινόντας και βασίλισσα της Βαβυλώνας.

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

Εξυπνα και κουτά

Ο έπισχέπτης των φυλάκων:

—Για ποιο λόγο βρέθηκεται εδώ, φτωχέ μου άνδρ;

Ο καπλάδης:

—Για κλοπή σε ξενόδο γειτό.

Ο έπισχέπτης:

—Ήσουν ιδιοκτήτης ή κανένας υπάλληλος;

Δόκτωρ: Είμαι νευρασμένος. Έξοις από τι έμινε έτσι;

Δόκτωρ: Απ' το ψάσμα.

Δόκτωρ: Μα το ψάσμα είνε ήσυχη έρχαία.

Ασθενής: Όχι όμως κι' όταν δεν έχεις άδεια.

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΑΣΙΝΑ ΜΑΤΙΑ...

ΛΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ γιὰ ΜΑΤΙΑΝΤΑΣ ΣΕΡΑΟ

(Τὰ προηγούμενα)

«Ο κόμης Ροβέρτος 'Αλιμένα» άπορώνει την ζωή και την παρουσία του στην ανεύρεση μις γυναικός στην όποια άντικει ένα νομμένο χέρι που δοθηκε κάποτε μέσα στο τσίνο. Πόδες τον σκοπόν αυτόν ετάνει στο Λονδίνο κι' άπευθύνεται στον εκεί διευθυντή της 'Αστυνομίας.

14

(Η συνέχεια.)

—Η υπόθεσίς μου είναι ύπεροβλικά σοβαρή, άπάντησε ό 'Αλιμένα.
—Πρόκειται για μίση ή για έρωτα; ξαναρώτησε ψυχρά ό άστυνομικός.
—Και για τὰ δυό! ψέθυσε ό 'Αλιμένα.
—Προσπαθείτε ν' άνακαλύψετε τον άν.

—Όχι! Έχω δολοφόνο...
—Και μις γυναίκα;
—Ναι! Ήρω και μις γυναίκα... 'Αλλά—

προσπαθών ψάχνω έναν άνδρα, ένα κακούργο...
—Σκοτώσε αυτός την γυναίκα;
—Ίσως έπείσθησε να την σκοτώσει...
—Ίσως και την σκότωσε! τόνισε ό διευθυντής της άστυνομίας.

Ο κόμης 'Αλιμένα στην φορά αυτή του άστυνομικού τινάχτηκε μ' ένα παραξένο πολεμένο όγος.

—Όχι! δέν την σκότωσε! δέν ποέπει, να την σκότωσει!... 'Όχι! 'Όχι!... Δέν μπορεί να...

—Καλά! τον δέχοφε ό άστυνομικός διευθυντής—Καί... που θέσκειται τώρα αυτός ό άνδρας...

—Δέν τό ξέρω, κύριε διευθυντά!
—Πώς ονομάζεται;
—Δέν τό ξέρω ούτε αυτό!

—Δέν έχετε καμιά ένδειξη;
—Έγώ! 'Αλλά θα ποέπει ό ντετέκτιβ σας να ξεκαθαρίσει τό κάθε τι!

—Αυτή ή υπόθεσις ενδιαφέρει μονάχα εμάς;
—Όχι! Πρόκειται για την ζωή ά ανθρώπων!

—Πολύ καλά! γαμογέλασε ψυχρά ό διευθυντής της άστυνομίας—Θά γίνει! Νομίζετε πως ή έρευνας θα γοκαθοδόν πολύ χρονικό διάστημα;

—Μά—μπορεί να διαρκέσουν μις έβδομάδα—μπορεί και ένα χρόνο...
—Πολύ καλά! Ο άνδρας που θα υπορούσε να σας εξυπηρετήσει είναι ό Ντικ Λέσλυ.

—Πού θα υπορούσε; Μά—δέν μπορεί...
—Αυτή την στιγμή είναι απηγορευμένο με τον νόμο υπό ενός λόδου. Ποέπει να τον βοη—γιατί πρόκειται για μις περίπτωση τρανταχέντης έκατομμυρίων στελινών...

—Τι κρίμα! ψέθυσε ό 'Αλιμένα άπορητευμένος...
—Γιατί;
—Μά άφού δέν μπορεί...
—Σήμερα ναι—άλλά ίσως αύριο... 'Ο Ντικ Λέσλυ είναι ό άνδρας των θαυμάτων... 'Ισως μεθαύριο... Δέν μου λέτε—

μπορείτε να πομίνετε;
—Μερίκις μέρες ναι, αλλά όχι για πολύ.
—Πολύ καλά! 'Ας έλπίσουμε πως ό Ντικ Λέσλυ θα τελειώσει γρήγορα την υπόθεσί του και θα γυρίσει στο Λονδίνο...

γαμογέλασε ό διευθυντής της άγγλικής άστυνομίας, συνοδεύοντας τον 'Αλιμένα ως την έξοδο.

«Όταν έλθω ό Λέσλυ, θα σας τον στείλω άμέσως... έκτός άν συμβεί τίποτα... άνοτέρας δίαις! Χαίρετε, κύριε.

Ο Ροβέρτος 'Αλιμένα γύρισε στο ξενοδογείο του ούτε πολύ δυσαρεστημένος, ούτε

θμώς και πολύ εύχρηστικός. 'Απλούστατα ήσυχος! Είχε πεποιθήσει στον άγγλο διευθυντή και στον λόγο του...

—'Αλλά πάλι ή υπόθεσίς μου ήταν και λιγάκι πολύ σκοτεινή και ιδιότροπη... 'Ηθελε να έκδικηθή τον κακούργο! 'Ωραία! 'Αλλά τι ήθελε γι αυτόν!... Γνωρίζε μονάχα πως ήταν κακούργος, πως είχε πράσινα μάτια, αλλά που κατοικούσε; τι έκανε; πως τον έλεγαν!... Τίποτα! 'Εκτός από τὰ δυό αυτά...

...ό Ροβέρτος δέν θα υπορούσε να διαφωτίσει σε τίποτα άλλο τον άγγλο άστυνομικό. 'Ντικ Λέσλυ, άν παρουσιαζότανε στο ξενοδογείο του. Και φυσικά ήταν πολύ λίγα πράγματα για ν' άνακαλύψει κανείς έναν άνθρωπο μέσα σ' όλόκληρο τον κόσμο—γιατί βέβαια που νάταν τώρα αυτός ό άνθρωπος με τὰ πράσινα μάτια; Βέβαια! 'Εποε ίσως να ψέξη όλόκληρο τον κόσμο και δέν ήθελε τίποτα γι αυτόν. Ναι! τον είχε δη

...δύο τρείς φορές στα πεταγτά και τίποτ' έλλο!

Μερίκις πληροφορίες που τούλε δώσει ό Ρανιέρι Λαμπερτί δέν του άρεσαν και δέν της πολυπίστευε και από τον καθηγητή Σόλβι, ο 'Αλιμένα, δέν μπορούσε πολλά πράγματα να πομίνε, γιατί αυτός έζούσε άπομονωμένος από τον κόσμο όλόκληρο, μέσα στο γημείο του!

Νά βοη λοιπόν έτσι έναν άνθρωπο χωρίς να έσση τίποτα γι αυτόν ήταν σαν να ζητούσε μις θέλωνα μέσα σ' έναν πολύ μεγάλο άγρονα...

Βέβαια! 'Ηταν πραγματική τοέλλα αυτό τό στέδιό του—και μις άποσ άφοσ είχε τόσο λίγες ένδειξεις. 'Αλλά πάλι, ήταν ό υόνος δρόμος για να άνακαλύψει κάτι...

Ο κόμης Ροβέρτος 'Αλιμένα πέσασε στο ξενοδογείο Πικαντίλλυ δυό όλόκληρες μέρες κλεισμένος στο διαμέρισμά του με την άδιάκοπη σκέψι πως θα κατόρθωνε να άνακαλύψει την γυναίκα με τό κομένο γέμο... Ξαφνικά την τσίτην ήμέρα τό ποωί του άνήγγιλε πως κάποιος ήθελε να τον δει!

—Ένας ύποπτης του ξενοδογείου γτύπησε την πόρτα του διαμερισμάτος του—και τον είδοποίησε πως ένας κύριος ήθελε να του μιλήσει αλλά δέν θέλησε να πη τό όνομά του. 'Ο 'Αλιμένα που τον τελευταίο καιρό είχε γίνει πολύ ύποπτος και προσφλακτικός τούβηξε από τό νοσηείο του ένα μικρό οεβόλβερ έκκεντρικής εύθροβίας, τό έκρούσε στην δεξιά τσίπη του σακκιού του και ύστερα διάταξε τον ύποπτη που πομίνε να είσάγγη τον άγνωστο κύριο.

Ο ξένος ήταν ένας άντρας νέος μ' άθλητικό παράστημα, μ' ένα ξανθό καλοκάγαθο πρόσωπο και με μάτι γαλανό κι' έξυπνο. Φορούσε ένα μαύρο κουτσούμι και είχε τό ύφος ανθρώπου που είχε πένθος. Μπήκε στην κίμαρα του κόμητος Ροβέρτος με άργό βήμα και έκαιετρε εύγενικά αλλά ήσυχα.

Ο 'Αλιμένα τον κύταξε μ' ένα αυστηρό βλέμμα γεμάτο έπισφύλαξι. 'Ο άγνωστος γωρίς να κατέβηκε τὰ μάτια του κύταξε κι' αυτός ενώ ένα μικρό γαυόγελο γράζε τα λεπτά γείλη του.

—Ποιος είσθε; ρώτησε ό κόμης 'Αλιμένα.
—Είμαι ό άνδρας που έπερίμενε ή εξογότης σας!

—Κύτταξε καλά, γιατί θα σου κόψω τη μισή κυκλοφορία.
—Πώς αυτό;
—Νά! Κάθε μέρα άγοράζω την έφημερίδα σου. Δέν θα την ξαναγοράσω λοιπόν...

—'Ελλείπω να μου γράψης καμιά κριτική στο φύλλο σου για τό έργο μου.
—Μά βέβαια, αγαπητέ.
—Κύτταξε καλά, γιατί θα σου κόψω τη μισή κυκλοφορία.
—Πώς αυτό;
—Νά! Κάθε μέρα άγοράζω την έφημερίδα σου. Δέν θα την ξαναγοράσω λοιπόν...

—'Εγώ; σε ποιόν!...
—Η εύγενεία σας—δέν είναι ό κόμης Ροβέρτος 'Αλιμένα—ιταλός έρπατοδής;
—Μάλιστα.
—'Η εξογότης σας δέν έπισκεψήτε ποτέ τον διευθυντή της άστυνομίας; τόν Λονδίνο;
—Μάλιστα, Λοιπόν;
—Δέν έδεδοίσατε την εξογότητά σε πως θα έρομουν έδώ μις έφημερίδα σου;

—'Α! είσθε λοιπόν ό Ντικ Λέσλυ; άπάντησε έκπληκτα ό Ροβέρτος 'Αλιμένα.
—'Όπως φαίνεται! άπάντησε ό άστυνομικός μ' ένα καλόβουλο γαυόγελο. Είμαι ό Ντικ Λέσλυ, πρωτότοκος υίός του Μπίου Λέσλυ και της Μαργαρίτας Λέσλυ, τήνας Βοζίτ, γεννηθείς στο Ουάιτ—Τσάι του Λονδίνο! Και—ό θεός να δίνει νύα στην Βασιλέα μας!... πρόσθεσε γαυόγος ό άστυνομικός.

—Μά είσθε πραγματικά είσθε, ό Ντικ Λέσλυ; ξαναρώτησε ό 'Αλιμένα με κανονικά δυσπιστία από τό πολύ χαρούμενο και άνοητόκαλο ύφος του ντετέκτιβ.

—'Ιδού τό δελτίο της ταυτότητός μου, άνήτησε σοβαρά ό Ντικ Λέσλυ θάβοντας απ' την τσίπη του ένα μικρό διδύκιο.

—'Ηταν ένα πιστοποιητικό της γενικής άστυνομικής άσφαλείας του Λονδίνο που σημειώνει αυτολήξει όσα είχε πη ό άγνωστος. Μια φωτογραφία, με τὰ ίδια χαρακτηριστικά του ξένου. 'Όλα εν τάξει!

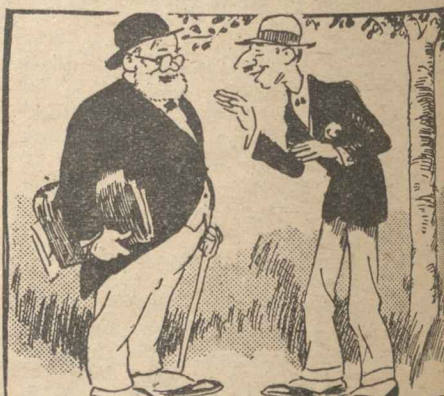
—'Ωστε, είσθε τώρα έλεύθερος; ρώτησε ήσυχα ό Ροβέρτος 'Αλιμένα έπιστρέφοντας του τό δελτίο ταυτότητος.

—Είμαι έτοιμος και έλεύθερος, έξοχότητε!
—Μπ! Βοήκατε λοιπόν τον νόμο απ' τό λόδου; ρώτησε φλόνα ό 'Αλιμένα μ' όλη την ιταλική περιέργειά του. Μοί είπαν στην άστυνομία... ό διευθυντής σας δηλαδή, ότι... Στάματησε άπότομα διακονοντας τὰ γείλη του.

Ο Ντικ Λέσλυ τον γυτούσε περίεργα και με μις τόσο μεγάλη έκπνοση έκπληξος γι την φλόνη περιέργειά του που ποσπάθησε άμέσως ν' αλλάξει θέμα ομιλίας.

—'Ωστε είσθε έτοιμος να με βοηθήσει σιγοψιθύρισε ό 'Αλιμένα.
—Είμαι έτοιμος!
(Η συνέχεια εις τό ποσείδε)

ΟΙ ΛΟΓΟΤΕΧΝΕΣ ΜΑΣ

—'Ελλείπω να μου γράψης καμιά κριτική στο φύλλο σου για τό έργο μου.
—Μά βέβαια, αγαπητέ.
—Κύτταξε καλά, γιατί θα σου κόψω τη μισή κυκλοφορία.
—Πώς αυτό;
—Νά! Κάθε μέρα άγοράζω την έφημερίδα σου. Δέν θα την ξαναγοράσω λοιπόν...

—'Εγώ; σε ποιόν!...
—Η εύγενεία σας—δέν είναι ό κόμης Ροβέρτος 'Αλιμένα—ιταλός έρπατοδής;
—Μάλιστα.
—'Η εξογότης σας δέν έπισκεψήτε ποτέ τον διευθυντή της άστυνομίας; τόν Λονδίνο;
—Μάλιστα, Λοιπόν;
—Δέν έδεδοίσατε την εξογότητά σε πως θα έρομουν έδώ μις έφημερίδα σου;

—'Α! είσθε λοιπόν ό Ντικ Λέσλυ; άπάντησε έκπληκτα ό Ροβέρτος 'Αλιμένα.
—'Όπως φαίνεται! άπάντησε ό άστυνομικός μ' ένα καλόβουλο γαυόγελο. Είμαι ό Ντικ Λέσλυ, πρωτότοκος υίός του Μπίου Λέσλυ και της Μαργαρίτας Λέσλυ, τήνας Βοζίτ, γεννηθείς στο Ουάιτ—Τσάι του Λονδίνο! Και—ό θεός να δίνει νύα στην Βασιλέα μας!... πρόσθεσε γαυόγος ό άστυνομικός.

—Μά είσθε πραγματικά είσθε, ό Ντικ Λέσλυ; ξαναρώτησε ό 'Αλιμένα με κανονικά δυσπιστία από τό πολύ χαρούμενο και άνοητόκαλο ύφος του ντετέκτιβ.

—'Ιδού τό δελτίο της ταυτότητός μου, άνήτησε σοβαρά ό Ντικ Λέσλυ θάβοντας απ' την τσίπη του ένα μικρό διδύκιο.

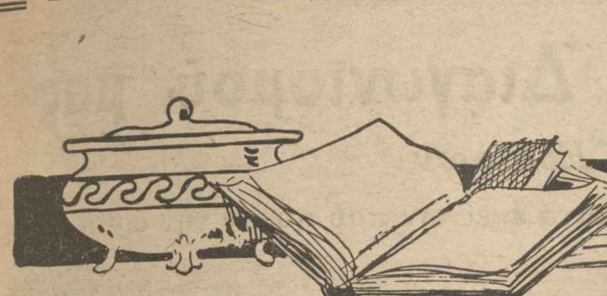
—'Ηταν ένα πιστοποιητικό της γενικής άστυνομικής άσφαλείας του Λονδίνο που σημειώνει αυτολήξει όσα είχε πη ό άγνωστος. Μια φωτογραφία, με τὰ ίδια χαρακτηριστικά του ξένου. 'Όλα εν τάξει!

—'Ωστε, είσθε τώρα έλεύθερος; ρώτησε ήσυχα ό Ροβέρτος 'Αλιμένα έπιστρέφοντας του τό δελτίο ταυτότητος.

—Είμαι έτοιμος και έλεύθερος, έξοχότητε!
—Μπ! Βοήκατε λοιπόν τον νόμο απ' τό λόδου; ρώτησε φλόνα ό 'Αλιμένα μ' όλη την ιταλική περιέργειά του. Μοί είπαν στην άστυνομία... ό διευθυντής σας δηλαδή, ότι... Στάματησε άπότομα διακονοντας τὰ γείλη του.

Ο Ντικ Λέσλυ τον γυτούσε περίεργα και με μις τόσο μεγάλη έκπνοση έκπληξος γι την φλόνη περιέργειά του που ποσπάθησε άμέσως ν' αλλάξει θέμα ομιλίας.

—'Ωστε είσθε έτοιμος να με βοηθήσει σιγοψιθύρισε ό 'Αλιμένα.
—Είμαι έτοιμος!
(Η συνέχεια εις τό ποσείδε)

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΙΟΤΕΧΝΙΑ

Έχετε δίκιο, δεσποινίς.

Ένας νέος

Ένας χωρισμός

Προγγέ το δράδυ στο τραπέζι μ' έρωτήσατε ποιά απ' τὰ φαγητά σας προτιμάω και γιό, άπορημένη, σας άπάντησα.
«...Ότι κι' άν μου προσέφερετε θα φάω...»

Μ' αλλομονό! αγαπητέ μου Κύριε, ψευδομωσα, δέν σοβαρολογούσα.

Γιατί ακριβώς έκείνη τη στιγμή σκεπτόμουν πόσο πολύ σας αγαπούσα!

Και σεις, σαν κάτι να μαντέψατε άλλωστε, έλέπατ' άγγιγτο τό πιάτο μου να μένει.

συχόντας, σιγανά μου ψιθύρισατε: «Γιατί δέν τρώτε, Δεσποινίς, τί σας συμβαίνει;»

Γύρισα και σί, κύταξα, γιομάτη από έρωτα (και ένδωμωχα σας άπαντώ) γωρίς άν ποέπει να εξετάσω:

«Κύριε, των γλυκών σας τών ματιών, ή μου είνε ύπεραρκητή... για να γοσάσω!»

Τότε τ' ωραίό σας πρόσωπον έπαθε μιάν άλλωλωση.

Το πιάτο μου άποσύρατε, σιγδόν άφηρημένα κι' όλο κυτώντας με (ένδωμωχα και σεις μου άπαντήσατε):

«Έχετε δίκιο, Δεσποινίς. Τό ίδιο άκριβώς συμβαίνει και σε μένα!...»

Α. Σ.

Σε μις ψυχή που κλαίει.

Ποιά είσαι Σύ, που τ' όνομά σου μαρτυρά μις γυναίκα δίγος καρδιά και μάτι να δακρύζει, κι' όμως τα λόγια Σου σε φανεώνουν ένα ήρωα πλάσμα με κάποιον κουφό πόνο;

Πότε γελάς για τὰ καριότσια μις παισμάρας μοίρας και πότε παίζεις την λύρα στίλ πόνου και τον τραγουδάς... Στ' άλλα τα τραγούδια σου, μις δυνατή κι' αλύγιστη ύπαρξη ραντισμένα σε μένα—μια ήμερα, που άπελπισμένη στέκεσαι μπροστά στον γκρεμό και σ' έσφαιρεσαι να προχωρήσεις ή να γυρίσεις πίσω, μου φαίνεται στωγίκο κι' ύποτακτικό στον πόνο πλάσμα...

Ζητάς την άπελπισία συντροφίσσα στα δάκρυα να σου γίνη, νομίζοντας πως ή ψυχή σου κοιμηλιάστηκε, πέθανε για πάντα... Μά άπατίθηκες αυτή την φορά!

Δέν είνε ή στιγμή της έκμυδανίσσεως όταν ό μεγάλος πόνος άγκαλιάζει της ψυχής μας! 'Η άδυναμία σου δέν ποέπει έδώ να φανερωθή... Είνε ίσοή ή στιγμή... που κάποιον πεπομένο σπουηλατεί με δάκρυα την άνοχη μας... 'Αναθάρσυνε! Σήκωσε πεσέχωνα τό κεφάλι σου και κυττάξου στον καθαρό ουρανό...

Όσοι άνθέξουν στο σκληρό άγγιγμα μιας δυνατής θλίψης, γίνονται αυτοί ό δυνατοί, ό έκλεκτοί για τη ζωή.

Ο πόνος έγι υόανει τό πέπλο που σε σκεπάζει σιωπηλά, γαρίζοντας σου μις θεά άνοησία.

Δέν κοιμειάζεται ή ψυχή σαν κλάνη, μ' άντρεωμένη, δετική, σου ποσείμαζει, ένα πιά σίγουρο και ώσκότερο αύριο... Άνοησε την άπελπισία γι' αυτός που δέν είνε ίκανός να αισθανθώ τον ύποσκότισμα κι' άνώτερες δυνάμεις που κυβερνούν μις δοκιμασμένη ψυχή, και γάστει μας στα τραγούδια σου μιάν άτέλειωτη γαρά, μιάν αιώνα άνοησι, με την τέγνη που ένας ποιητής μας κάνει να ξεγνοήμε...

ΘΑΛΕΙΑ ΚΑΛΑΓΙΓΙΑΝΝΗ

Ένας από τους πολλούς άγνωστούς μου φίλους είναι κι' ό Γρηγόρης Πλιάκας. 'Ο Πλιάκας όμως δέν μοιάζει με τους άλλους, τούλάχιστο μέσα στην καρδιά του. Κι' αυτό τό όμοιό του κανέναν άλλο λόγο, μις γιατί απ' τό ποώτο του γοάμμα που μούστειλε, άνιμε κάτω απ' της γοαμίες του να διασώζονται ό πόνος κι' ή θλίψη μις άρωσσίας. Κι' είνε φυσικό να αγαπά και να συμπαθή κανείς περισσότερο έναν άνθρωπο άρωστο ή πονεμένο. Τό ποώτο έκείνο γοάμμα του τό άκολουθούσαν ύστερότερα άλλα πολλά. Σ' όλα ό ίδιος πόνος, τό ίδιο παρόπονο... Προσπάθησα όσα μου ήταν όρετό να τό δώσω κοροάγιο και να του άναστερώσω της έλπίδας του. Κι' ίσως κάτι να κατόρθωσα γιατί πιά κανείς άρκετος που ό Πλιάκας δέν μούγραψε για την άρωσσία του.

Και να σήμερα που έλαδα ξαφνικά ένα γοάμμα:

«Σέ λίγο, αγαπητέ μου χ, Νικήτα, όλα τελειώνουν. 'Η θαρεά άρωσσία που με παθεύει τόσα χρόνια με στέλνει πολύ νέο στο ανήμα. Πρίν όμως πεθάνω, πρίν κλεισώ για πάντα τὰ μάτια μου, θέλω να δώ δημοσιεύσει στην αγαπητή μου 'Εβδομάδα» τὰ τελευταία μου ποιήματα, μις να λίγα λόγια σας για τον φτωχό ποστάρτο που πεθαίνει...»

Τὰ ποιήματα του Πλιάκα θα δημοσιεύθουν και τὰ λίγα λόγια που μου ζήτησε τού τάχατα πασάπνο. Μά όλα αυτά, άν γίνηκαν, δέν γίνηκαν γιατί τέτοια είνε ή θλίψη του άποσάστου που πεθαίνει, μις γιατί ή εύχη μας είναι να γαυή ό Γρηγόρης Πλιάκας και να ζήσει, να ζήσει νικώντας την άρωσσία και ξαναπαλίνοντας απ' την ζωή τὰ δικαιώματα πουγει κι' αυτός να ζήσει και να γαυή σαν άνθρωπος και πίο πολύ, σαν νέος που είνε...

ν. ν.

Παρόπονο

Τ' άνθάκια που στολίζανε του κήπου την άρχαλή μαράθηκαν και δέ σκοπούν, σαν πλάμα, μαροδιές.

Χάνονται τὰ ξεροφύλλα μέσ' στην άνεμοζέλη, και μοιάζουν με νημάτια ή γούρκες βράγες!

Τό κυπαρίσι τό ψηλό—παλαιο καρού 'Ιπ—πάντα

κάνει θαβιές υπόκλασες στο πέρας ή άνθος και μις κοπέλλα πένθιμα απ' τό παρόπονο

τό βλέμνι άφίει: ν' άπλωθή στα λειβαδάκια πέσα...

Έγχε άφίει ή γαρά τό κοντινό άκουστέλο, τό κύμα σπάει άγρια πάνω στην άκουστέλα, Κορσάρος πάλι! ή γεμωιά σιγά—σιγά προβάλλει

κι' άογίζει για μιάν άνοησι να κλείη ή καρδιά...

Έρωτες—θά φύγης γεμωιά, κι' ή άνοησι θαβή...

Θ' άνθίσουνε τὰ λούλουδα ξανά κάτω από την χήπο,

από χαρούμενες φωνές τό άκουστέλο ή άνοησι, θάβουν ξανά ή όμορφες κι' έγώ—ίσως—θα λείπω!

ΓΡΗΓΟΡΗΣ ΠΛΙΑΚΑΣ

Χωρίσανε μις μέρα άναπάντεχα την ώρα πουπεφετε τριγύρω τους τό δέλι. Έκείνη έφαινόταν γι' αυτό χαρούμενη κι' έκείνος έφερε στα μάτια τό μαντήλι!

Χωρίσανε—άν και δέν έπροε—γιατί τους ήσαν διάφοροι ό δρόμοι, γιατί τ' άπαίτησαν συνθήκες ψεύτικες και της ζωής τό πρόσταξαν ό Νόμο!

Έβδυσαν τὰ όνειρα που πλέθθηκαν κάποια βραδυά σε μις κοιμώπολης την άνοη και δόθηκε φινάλε στην άυθόση

μ' ένα φίλι, με ένα γέλιο, μ' ένα δάκρυ...

Κι' έφυγε, κείνη, για τη γάωα της γαράς κι' αυτός έπηρε τό δικό του δρόμο με μις θαβειά όδύνη στην καρδιά και τό σταυρό του μαρτυρίου, στον ώμο!...

ΓΡΗΓΟΡΗΣ ΠΛΙΑΚΑΣ

Πλήξη

Μέσα στην πλήξη που περνά, μονάχος, γωρίς έρωτα, την θλίβει ζωή μου, έγω και σά—ό θύμισες!—για να με τραγνήσει, θυμίζοντας μου πρωτινές εύτυχιμένες μέρες, τους πρωτινούς μου έρωτες με της κρυφές γαυές τους, της συγκινήσεις της καρδιάς και της γλυκείας της ώρας...

Πόσο θλιβή μου φαίνεται ή σημερινή ζωή μου, χωρίς συγκίνηση καμιά, παρ' με την 'Ανία συντροφισμένης να περνά της ώρας και της μέρας! Μά όμως πρωτινότερα, πόθαγα κάτι τέτοιο; Έτσι να έμειν άγνωστος, γωρίς καμιά άγάπη, 'Ην ήσυχα ζήταγα, ήθελα τη γαλήνη...

Και όντας περιπατητής άπόσ, γωρώ τὰ βράδια της γειτονίας της σημερινής με τους σπενούς τοδς δρόμους, πάνω μου έγει επίστραση τό κάθε τι που βλέπω: 'Όταν τὰ παιδάκια παίζου, θυμίζω τὰ παιγνίδια τους παιδικούς τους φίλους μου, τὰ παιδάκια γαυία, και όταν πλάι μου περνά έρωτικά ζευγάρια κι' άκούω τὰ γλυκόλογα που δέν ψιθυρίζα ποσώ ζήλευό και ποώ της ερωτικής τους ώρας...

Και περπατώντας μακριά, πα έρημω δρομάκια, με συντροφισούν πάντοτε άλλοτινές άγάπες, που έρχονται τη σκέψη μου ξανά για να παρξούν, να μου θυμίσουν όνειρα που είνε γαυισμένα και να με κάνουν ξανά να νοιώσω που τρώη την πλήξη που πείνω μου μου φαίνεται πως είνε...

Έρχονται και πάλι φεύγουνε τὰ όνειρα στη σκέψη και μένω πάντα μονάχος, ποσείμαζοντας 'Ε μ' είνε γι' άναστέπ μ' έρωτα την γαυίαση καρδιά μου και νάν την κλάνη να γτυπά με δυνατούς παλμούς, έτσι όπως πόθησε την έρωτα, ιδανικό κι' ή γόνος, γωός να θέλη απ' αυτόν την παύση, ήδονή...

Ό! έλα έρωτα ξανά, σαν ποώτα για να μ' έβρης, έλα και δός τό φαρμακο στη δόλια μου καρδιά για να την κάνει να γαυή σαν ποώτα εύτυχιμένη...

ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΦΩΤΕΙΝΟΣ

Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ μας

Τὸ ἐρώτημα τοῦ "Εδισσων"

Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ πρώτου βραβείου. — "Ὅλα τὰ ὀνόματα ἐκείνων ποὺ ἤρξαν τὴν ὀρθὴ λύσιν

"Ὅπως ἀνεφέραμε στὸ προηγούμενο φύλλο μας, δημοσιεύουμε σήμερα τὸ κείμενο τῆς ἐπιστολῆς ποὺ ἐκρίθη ὡς καλύτερα καὶ ἔτυχε τοῦ πρώτου βραβείου. Εἶναι ἡ ἀπάντησις τοῦ κ. Φιλίππου Χατζηγεωργίου, ἐχούσα ὡς ἐξῆς:

Ἀθήνα, 28 Νοεμβρίου 1932

Ἀγαπητὴ «Εβδομάς»,

Πρὶν ἀπ' ὅλα, νὰ πρὶν νὰ σοὺ γράψω μὴν ὁμολογῶ: Δουλοῦν ὅταν πρωτοδιαβάσα τον διαγωνισμό σου, τὸ ὅριμα παιδικὸ καὶ ἀρετὴ. Σίγα-σιγά ὅμως, ὅσο τὸν σκεφτομύνα, ἀρχίσα νὰ ὀρίσκω... παιδικὸ καὶ ἀρετὴ τὸν ἐαυτό μου, ἡ καλύτερα τὴν πύθη μου κρίσι. Κι' ἀκούμα πὸ ὅσο, ὅταν προσπαθῶ ν' ἀπαντήσω στὸ ἐρώτημά σου, τότε κατάλαβα πόσο δυσκόλο ἦταν καὶ σὲ ποιά ψυχικὴ πάλη ὤφειλε μοιρασθῆναι νὰ ὑποβλήθῃ ὅποιος καταπαύεται μὲ τὴ λύσιν σου.

Ἀρκετὰ ὅμως σὲ κοῦρασα μὲ προσοχὴν σου ζητῶ ἀλλοῦτε συγγνώμην καὶ ἐκχώρησιν στὸ προκειμένον. Ὑποσυντάσσῃ ἡ ἐκλογὴ μου δὲν ἀφορᾷ παρὰ δύο μόνον πρόσωπα: τὸ τρίτον εἶνε ἐκ τῶν προτέρων καθωρισμένο ἀπὸ τὴν ἀνάγκην τῶν πραγμάτων, ποὺ μᾶς ἐπιβάλλουν τὴν διασπορὴν ἐνός ὁδοῦ. Χωρὶς αὐτόν, κανένας ἀπὸ τοὺς τρεῖς δὲν θάφτανε στὸ τέρας.

Καὶ τώρα, ὀφείλω πρῶτα-πρῶτα νὰ ξεκαθαρίσω ἓνα οὐσιώδες ζήτημα: μὴς σὰ μᾶστι μου—σὰ μάστιά τοῦ ἐνστικτικτοῦ, ποὺ εἶνε τὸ πρωταρχικὸ αἰσθημα κάθε ζώοντος ὁργανισμοῦ—ἐκχωρῶντος ἀμέσως δὲν τὰς αἰσθημάτων: ἀπ' τὴ μὴ μερίδα ἐγὼ ἀπὸ τὴν ἄλλην, ὅλοι οἱ ἄλλοι. Καὶ τὸ ἐνστικτικὸ αὐτὸ τῆς αὐτοσυντηρητικῆς ἀπαιτεῖ νὰ σώσῃ πρῶτα τὸν ἐαυτόν μου. Ὅσο ὅμως ἰσχυρὴ κα' ἂν εἶνε ἡ φωνὴ τοῦ, δὲν πρέπει, σ' ἐναντὶ μορφωμένου καὶ πολιτισμένου ἀνθρώπου, νὰ κατασιγήσῃ τὴν φωνὴν τοῦ ἀνθρωπισμοῦ καὶ τοῦ καθήκοντος, ποὺ ἐπιβάλλουν τὴν θυσίαν τοῦ ἐγὼ στὸν κοινὸ ἄλλον ὑψηλότερον ἐνοῦν. Διαγράφω λοιπὸν κατ' ἀρχὴν τὸν ἐαυτόν μου καὶ ἡ ἀπόφασίς μου αὐτὴ δικαιώνει ἐκ τῶν προτέρων τὴν κρίσιν μου, καὶ μοὶ δίνει τὸ ἀπαιτούμενον θάρρος νὰ ἀντιμετωπίσω τὸ τραγικὸ ἔργο μου.

Ἡ πρώτη σκέψις εἶνε τώρα φυσικὰ γιὰ τὴν μνηστὴν μου: αὕτη ἔχει περισσότερα δικαιώματα ἀπὸ κάθε ἄλλον: εἶνε ἀδύνατον κα' ἄλλω πλάσμα, καὶ συγχρόνως ἀντιπροσωπεύει τὴν μέντα ὅτι πολυτιμότερο καὶ προσφιλέστερο ἡ παρὰ τὸν κοινὸν. Σώζοντάς τιν ἀκολουθῶ ὅχι μόνον τὴν φωνὴν τῆς καρδίας μου—τὴν φωνὴν τῆς ἀγάπης, ποὺ εἶνε γιὰ μένα ἡ εὐγενέστερη ἐκδήλωση τοῦ ἀνθρώπου—μὰ συγχρόνως καὶ τὴν ἐπιταγὴ τῆς συνειδήσεως καὶ τοῦ καθήκοντος: εἶνε ἡ γυναῖκα ποὺ ἐνεπιστεύθῃ σὲ μένα τὴν εὐτυχίαν τῆς καὶ τῆς ζωῆς τῆς ποὺ ἐγκατέλειπε γονεῖς καὶ σπῖτι γιὰ νὰ με ἀκολουθήσῃ, ποὺ ἀντιμετώπισε τῆς κακοτυχίας καὶ τοὺς κινδύνους τοῦ ταξιδίου γιὰ νὰ μὴ με ἀποχωρήσῃ. Εἶνε ἐξ ἄλλου καὶ ἡ μόνη διαφύξις τὴν ὁποία ἐγὼ προσωπικῶς ὡς μνηστὴρ ἐχῶ καὶ ἡ μόνη γιὰ τὴν ἀπορία φέρω καὶ οὐσιαστικὴ εὐθύνη, διότι ἐξ αἰτίας μου καὶ πρὸς χάριν μου εὐρίσκεται τώρα σὲ κίνδυνον. Καὶ, πάγω ἀπ' ὅλα, εἶναι ἡ γυναῖκα ποὺ με ἀγαπᾷ. Πῶς θὰ μπορούσα λοιπὸν νὰ τὴν ποτίσω ὁλὴν—τὸν θάνατον—ἀντὶ τοῦ μάννα—τῆς ἀνάγκης τῆς—ποὺ μοὶ προσέφερε;

Καὶ τώρα ἐρχόμαστε στὸ τελευταῖον. Καὶ σ' αὐτὸ τὸ σημείον, μοὶ φαίνεται πὸς δὲν χρειάζεται νὰ κορυφώσῃ κανεὶς πολὺ. Ἄν ὑπάρχῃ ἓνα ἀνθρώπινο ὄν ποὺ ἀθελᾷ τὸν μπελέτικον σ' ὅλην αὐτὴν τὴν ἱστορίαν καὶ ποὺ, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ ἔξῃ καὶ νὰ κρίνῃ τοὺς κινδύνους, πῆρε μέρος στὴν ἀποστολὴν, αὐτὸ εἶνε ἀναμφισβήτητον τὸ παιδί. Πολλὸ λίγο μ' ἐνδιαφέρει ἂν τὸ παιδί εἶνε ἔξυπνον καὶ δίνει ἐλπίδες πὸς θὰ γίνῃ καὶ μέρα ἓνας καλὸς ἐπιστήμιον—στὴν προκειμένην περίπτωσιν τὸς καλλίτερον γι' αὐτό—γιὰ μένα φτάνει τὸ γεγονός ποὺ εἶνε ἕως ἀθῶος κατὰδικος, γιὰ νὰ πάρῃ δικαιωματικὰ μὴ θέσιν ἀνέμετα σποῦς

τρεῖς ποὺ θὰ σωθοῦν.

Θέλετε τώρα νὰ κάνουμε καὶ τὴ δάσασιν τοῦ τῆς ἀποφασῆς μου; Ἄς ἀρχίσουμε: Καὶ πρῶτα-πρῶτα, ἂς πάρουμε τὴν ἀπομεινῶσα γυναῖκα, τὴν κοσμικὴ κυρία. Ἡ ἀκοσμηκότης τῆς δέσμης δὲν μᾶς εἶνε ἐξαιρετικὰ συμπαθητικὴ. Ἐχει ὅσο ὅσο ὑπὲρ αὐτῆς δύο ἰσχυρὰ ἐπιχειρήματα: εἶνε γυναῖκα κα' εἶνε μητέρα. Ὁ μπόροισα ὅμως νὰ τὴν προτιμῶ ἀπὸ τὴν μνηστὴν μου; Ὅχι δέσπασιν, γιὰ τοὺς λόγους—ποὺ ἀνέφερα παραπάνω. Ἀπὸ τὸ παιδί μῆπως; Τὸ παιδί προηγουμένως ὡς ἄλλω κα' ἀνεύθυνον κα' ἀδύνατον πλάσμα σκέπτομα ἐξ ἄλλου ὅτι οὐτὲ ἡ μητέρα δὲν θὰ ἤθελε νὰ σωθῇ ἐπὶ θυσίαν τοῦ παιδιοῦ τῆς. Μὰ κα' ἂν τὸ ἤθελε, θὰ ἔχανε τότε κάθε δικαιοματὴν ἐντὶ τῆς ἐκτίμησίν μου καὶ συνεπὸς στὴ σωτηρίαν τῆς.

Ἐνὰ ἄλλο πρόσωπον, τοῦ ὁποίου ἡ τύχη με θλίβει ἐξαιρετικὰ, εἶνε ὁ ἀγαπημένος μου φίλος. Μὲ τὴν μνηστὴν μου ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ συγκρατῇ. Ὅποτε ἐξ ἄλλου μοὶ ἐπιτρέπεται ἡ συνειδήσις νὰ καταδικάσῃ σὲ θάνατον ἓνα παιδί, γὰ νὰ προτιμῶ ἓνα ἄνδρα, ὁ ὁποῖος ἐλευθέρω δουλεύει καὶ ἐν γνώσει τῶν κινδύνων συμμετέχει στὴν ἐκστρατεία μας.

Μήπως ὁ σοφὸς ἔχει περισσότερα δικαιώματα, ἐπειδὴ εἶνε σοφός; Δὲν τὸ νομίζω. Δὲν ἔχει περισσότερα ἐπιχειρήματα οὐτὲ στὴν καρδίαν μου, ἀπὸ τὴν μνηστὴν μου καὶ τὸ φίλον μου, οὐτὲ στὴν συνειδήσιν μου ἀπὸ τὴν γυναῖκα τὸν καὶ τὸ παιδί του. Ἐξ ἄλλου αὐτὸς ἔζησε τὴ ζωὴν του.

Πρὶν τελειώσω, θέλω νὰ προσθέσω ὅτι ἀπὸ τοὺς ὁδοῦντας ἢ προτιμηθῇ ὁ ἐκωνότερος, ὁ πὸς παστὸς καὶ ἀρρωστωμένος, καὶ ἐν ἰσῇ μοίρᾳ ἐκείνος ποὺ θὰ εἶχε τῆς μεγαλύτερης οἰκονομικῆς ὑποχρεώσεως.

Καὶ τώρα, οὐδέμια ἀμφιβολία μοὶ μένει ὅτι ἡ ἀπόφασίς μου εἶνε ὁρθὴ καὶ δικαία. Καὶ τὴν πεποιθὴσιν αὐτὴν, τὴν ἐξαγιάζει ἡ θυσία τοῦ ἐαυτοῦ μου, καὶ τὴν διοικῶν ἡ ὑστάτη καὶ θαυμάσια ἐκλογὴ, ὅτι πεθαίνω γιὰ νὰ χαρίσω τὴν ζωὴν σ' ἐκείνην ποὺ ἀγαπῶ καὶ σ' ἓνα ἄλλω πλάσμα.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΧΑΤΖΗΓΕΩΡΓΙΟΥ

Οἱ ἄλλοι

Στὸ προσεχὲς φύλλο μας ἐπιφυλασσόμεθα νὰ παραθέσωμε καὶ μερικὰ ἀποσπάσματα σχολιαστικὰ ἀπὸ τῆς ἄλλης ἀπάντησεως ποὺ ἐβραβεύθησαν ἢ παρανοήσαν κάποιον ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον. Μὲ τὸν πρόπον αὐτόν, προστενοῦμε πὸς προσφύγετε τὴν εὐκαιρίαν τὴν μονάχα σ' ὅσους ἔλαβαν μέρος στὸν διαγωνισμό, μὰ σὲ ὅλους τοὺς ἀναγνώστας μας, νὰ διαβάσουν, νὰ κρίνουν καὶ... νὰ διασκεδάσουν!

Οἱ εὐρόντες τὴν ὀρθὴν λύσιν

Κρίνομε καλὸν νὰ δημοσιεύσωμε καὶ τὰ

ΑΠΟΘΗΚΗ ΤΑΠΗΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ
Λ. ΑΡΣΑΝΟΓΛΟΥ & ΗΛ. ΚΑΜΣΙΖΟΓΛΟΥ

ΟΔΟΣ ΠΑΝΔΡΟΣΟΥ 22 (Παρὰ τὸ Μοναστηράκι)

Πλουσία συλλογὴ τὰ πητῶν, κατασκευῆς τῶν ἐργαστασίων μας, εἰς τὰς διαστάσεις, μὲ καλλιτεχνικότητα σχέδια καὶ χρωματισμὸν ἀνεξίτηλον πραγματικὰ κομμοτεχνήματα. Ποιότητες Ὀδᾶν, Σπάρτα Α', Σπάρτα Β' Σελλόζ, Σίβας. Νέαι ποιότητες παραγωγῆς 1932. Ποιότητες «PENTEΛΗ» καὶ «ΠΑΡΗΣ».

Μεταξύ μας

—Γ. Σαρρήν. Ἡ ἱστορία σας εἶνε ἓνα ἀνιάρθρο ἀράδιασμα φράσεων, δίχως συνοχὴ καὶ οὐσία. Προσέχετε περισσότερον στὸ μέλλον.—Ν. Λαζαρίδην. Δὲν κάνατε καλὰ νὰ τὸ κόψετε. Ἐτοίμοι εἶνε τώρα, δὲν λείπει τίποτε. Στείλτε μας τίποτε μικρὸ ἂν ἔχετε, καλὸ δέμως.—Σ. Μέντην. Ἐκτός ἀπ' τὸ πρῶτο τετράστιχο ποὺ κατὰ λείπει, τὰ ἄλλα εἶναι ἀνεπιτυχῆ καὶ κακότεχνα.—Κ. Κολυβάν. Διαβάστε πρὸς τὸ παρὸν μίαν στιχογραφίαν. Κάνετε πολλὰ μετρικὰ λάθη.—Α. Βρεττάνην. Τὸ τελευταῖον σας ὄχι καλὸ.—Κ. Μαυρησδρήν. Τὸ ἴδιο καὶ σὲ σὰς. Γιὰ τὸ ἄλλο ποὺ γράφετε, τώρα καθὼς βλέπετε, εἶναι πιά ἀργά.—Δ. Ὠραν. Σ. Σ. Δημοσιεύομε ἐξ ὅς τὰ δύο τελευταῖα τετράστιχα τοῦ τραγουδιοῦ σας, μὲ τὴν εὐχὴ νὰ παύσετε νὰ ὑποφέρετε ἀπὸ αὐτῆς καὶ συνεπὸς καὶ νὰ γράφετε τέτοια ποιήματα:

Ε. Φ. Ε.

ΕΝΩΣΙΣ ΦΙΛΩΝ «ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ»

Γενικὴ συνέλευσις

Προκαλοῦνται ἀπαντᾶ τὰ ἐγγεγραμμένα μέλη τῆς Ε.Φ.Ε. Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Περιχώρων εἰς Γενικὴν Συνέλευσιν γεννησμένην τὴν μεταπολεμικὴν Κυριακὴν 29 Ἰανουαρίου καὶ ὥραν 11 π.μ., εἰς τὴν αἴθυσαν τῶν Ἐπαγγελματιῶν, ὁδὸς Θεμιστοκλέους 2 (ἐντὸς τῆς Σπῆας).

Ἡμερησία διάταξις:
1) Ἀνακοινώσεις τοῦ Προεδρείου διὰ τὴν μέτρὶν τοῦδε ὁδοῦ τοῦ Συλλόγου.
2) Σχέτησις ἐπὶ διαφόρων ζητημάτων τοῦ Συλλόγου.
3) Προτάσεις καὶ ἐπερωτήσεις.

Ὁ Πρόεδρος
Ν. ΑΓΓΕΛΙΩΤΗΣ

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
ΑΡΗΣ ΤΡΙΠΟΔΑΚΗΣ

Ἀλληλογραφία Ε. Φ. Ε.

Κυρία Χρυσή, ἡμεῖς εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς ἐκδοτάς σας. Ἀρσὸν ἦδη συμπληρώθη ὁ ἀριθμὸς, ποτε νὰ προσκαλέσεται ὁ ἀριθμὸς εἰς Γενικὴν Συνέλευσιν διὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ μελοῦ Προεδρείου. Ἐπίσης ἔλαστον μέλος δὲν νὰ μᾶς στείλῃ ἀνὰ δύο φωτογραφίας διὰ τὴν ἐκδοτὴν τῆς ταυτότητός σου. Τὸ δελτίον εἶς ἐστάλη.

Μίμην Παπαγεωργίου, Ἰωάννιναν, Ἀπόστολον Κασσιέλον, Βόλον, Σῆς ἀπαντήσαντες ταχυδρομικῶς.

Κώσταν Τσιάνη καὶ Ἀρχαία Ὀλυμπία. Σῆς εὐχαριστοῦμεν καὶ σὰς ἀποστέλλομεν τὴν ταυτότητά σας. Ἐάν θέλετε, φροντίσατε καὶ διὰ τὴν ἴδυσιν παραστήματος εἰς τὴν πόλιν σας.

Ἰπποκράτην Καλογεράκη, Σανιά. Σῆς ἐφάρμαξεν πὸς ἡμερῶν καὶ περιμένουμε ἀπάντησιν.

Νίκον Καραβῆ καὶ Ζακύνθον. Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐγγεγραφοῦν μέλη τῆς Ε.Φ.Ε. δὲν νὰ μᾶς στείλουν μίαν ἀπὸ τῶν ἐγγραφῶν ὡς καὶ δύο φωτογραφίας ἐκαστος διὰ τὴν ἐκδοτὴν τῆς ταυτότητός σου. Φροντίσατε παρακαλοῦμεν, διὰ τὴν ἴδυσιν τοῦ παραστήματος σας.

Γ. Σταματάτον, Κέκυραν. Σῆς γράψαμε ταχυδρομικῶς.

Ἀντώνιον Μακάκη καὶ Καλαμάκην. Σῆς ἐστὲν τὴν ταυτότητά σας καὶ ἐάν θέλετε, φροντίσατε διὰ τὴν ἴδυσιν παραστήματος εἰς τὴν πόλιν σας. Ἐννοοῖτε ὅτι ὁμοιομορφία ὡς ἔνταθα. καὶ Χρῆστον Βώκον, Πειραιᾶ. Περίστε ἀπὸ τὰ γράφειά μας νὰ πάτε τὴν ταυτότητά σας.

ΡΟΤΟΚΙΝΗ

ΒΥΤΑ ΟΝΟΝ ΤΟΝ ΚΕΙΜΕΝΟΝ

ΒΥΤΑ ΤΟ ΕΤΟΣ Η ΚΟΤΑ

Ἡ ἐκδοτὴ ἐστὶν 12 καὶ 25

Ἡ ἐκδοτὴ ἐστὶν 15 καὶ 25

Ἡ ἐκδοτὴ ἐστὶν 15 καὶ 25

Ἡ ἐκδοτὴ ἐστὶν 15 καὶ 25

Ἡ ἐκδοτὴ ἐστὶν 15 καὶ 25

Ἡ ἐκδοτὴ ἐστὶν 15 καὶ 25

Ἡ ἐκδοτὴ ἐστὶν 15 καὶ 25

Ἡ ἐκδοτὴ ἐστὶν 15 καὶ 25

Ἡ ἐκδοτὴ ἐστὶν 15 καὶ 25

Ἡ ἐκδοτὴ ἐστὶν 15 καὶ 25

Ἡ ἐκδοτὴ ἐστὶν 15 καὶ 25

Ἡ γοντεία τοῦ ἀποδύσου
ἀποδύσκει τὸν ἀνδρα

Κυρία μου,
Τὸ σπουδαῖον αὐτὸ προτεῖν καλὴ
λιεργησάτε το, ἀπὸ σὰς ἐξαρτάται.
Μὴ κάμετε χρῆσιν πούδας ποὺ πα-
ρασκευάζεται με παραχρᾶς μεθόδους
ἀλλὰ ἀκολουθήσατε τὰς προόδους τῆς
ἐπιστήμης.

Δοκιμάσατε τὴν πούδρα

ΒΕΛΟΥΔΙΝΗ

Ἐκεῖ σπουδαῖα προτεῖνται.
Εἶνε λεπτὴ καὶ ὡραῖον ἄρωμα.
Παρασκευάζεται με ὅλα τὰ σύγχρο-
να μέσα. Ἡ ἐπιτυχία σας εἶνε ἐξη-
σφαλισμένη.

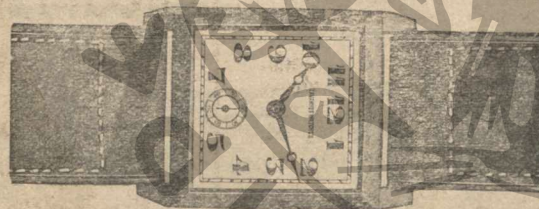
Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ φαρ-
μακεία, μουσικολογία καὶ
καταστήματα.

Διαρκὴς παρακα-
ταθῆναι: Κλεισθέν-
ους 11, Ἀθήναι.
Φορητικὸν Ἱ. Μα-
ταρατῆ. Τηλέφω-
νον: 24085.

Εἰς τὸ ΜΕΓΑ ΩΡΟΛΟΠΩΛΕΙΟΝ

Π. Γ. ΙΓΓΛΕΣΗ

Σταδίου 39 καὶ Γεωργίου Σταύρου γωνία

Θὰ εὐρήτε πλουσίαν συλλογὴν ὥρολογίων
καὶ κοσμημάτων εἰς τιμὰς πρὸς εὐθηνάς.

ΔΙΤΣ

Πουλιδακήν. Στείλτε μας κάτι άλλο αν έχετε καλλίτερο. Β. Γκανάν. Έχει καλώς. Κρατούμε το ένα. Β. Π. Καλά. Ν. Τρέχαν. Καλό. Για τα καλά σας λόγια ευχαριστούμε. Α. Λώρη. Αποφεύγετε αυτές της μιμήσεις. Έξελξη-μένες αυτές τεχνολογίες μάλλον βλέπουν παρά ωφελούν. Ν. Παρφαίον. Οι στίχοι σας κάτι δείχνουν. Θάπρεπε μόνο να μας στείλετε ένα—δυο ποιήματά σας, για να μπορέσουμε να σας ποίμε συγκεκριμένα την γνώμη μας. Μ. Θάμ-μένον. Οι στίχοι σας ανεπιτυχείς ως έμπνευσις κι' άτεχνοι ως έκτελεσις. Μ. Κόντερ. Προχειρογραμμένο και χωρίς νόημα. Π. Παπαγεωργίου. Καλό. Μ. Βαγενά. Αρχίζετε καλά τα τελευταία όμως τετράστιχα χαλνού-νε δλο το ποίημα. Για προσπαθήστε να το διορθώσετε. Σ. Σκουλικίδην. Δυστυχώς ούτε αυτό μας ικανοποίησε. Α. Μαρην. Διαβάστε πρὸς το παρόν. Α. Γλαρόν. Δυστυχώς ούτε οι στίχοι σας ούτε το πεζό σας μας ικανοποίησαν. Χ. Γουσσέτην. Δημοσιεύουμε έδω ένα τετράστιχό σας για να δῆτε και μό-νος σας πώς θάπρεπε να εργασθήτε προ-σεκτικώτερα και συστηματικώτερα, αν θέλετε να γράψετε κάτι καλό:

Μιά κόρη κάποτε με πλησίασε
"Αφελά στάθηκε πολύ κοντά μου..
"Ισως αγάπη κι' αυτή να πόθησε..

Ρίχτηκε δλόχαρη στην άγκαλιά μου..
Π. Σαμάραν. Προχειρογραμμένες κοινοτυπίες, χωρίς κανένα νόημα. Ίφ-νό. Διαβάστε, διαβάστε πρὸς το παρόν. Π. Τράκαλην. Το ίδιο και σέ σας. Κ. Αρμπάτζιδακήν. Το πεζό σας κοινοτυπιο και ασύνδετο. Προσέξτε το λεκτικό σας. Άλλη φορά να γράψετε μό-νο απ' την μιάν όψη του χαρτιού. Ι. Σαρρήν. Αυτό που μας ζητάτε, δυστυ-χώς δεν μπορούμε να το κάνουμε. Κρα-τούμε το διήγημα στη διάθεσί σας. Γ. Λάλην. Καλλίτερο απ' το προηγούμε-νό σας, όχι όμως και δημοσιεύσιμο. Αποφεύγετε τα παχειά λόγια και τους άφορισμούς. Έρ. Λούκ. Άτεχνη στι-χοπλοκή χωρίς καμμιάν ανώτερη πνοή. Τ. Μπέμπον. Το ίδιο και σέ σας. Η. Ροβέρτον. Ανεπιτυχές. Πολύλογο και φλύαρο. Προσέξτε στην μετρική του στί-χου. Γ. Γκριζαλην. Προχειρογραμ-μένο και σέ πολλά σημεία ασύνδετο και ξεκάρφωτο. Μ. Μπουκουβά-λα. Καλό ως σύλληψις, στην έκτελεσι όμως ύστερεί φοβερά. Για δοκιμάστε να το ξαναγράψετε. Ν. Ψαριανόν. Άρκετά καλό, δυστυχώς μας ήρθε πα-ράκαιρα. Κ. Μπακογιάννην. Δια-βάστε, διαβάστε πρὸς το παρόν. Μ. Ρωμαίου. Το πρώτο εξάστιχο π-λύ καλό, το δεύτερο όμως τά χαλνά δλα. Πρόχειρο και ρηχό. Διορθώστε το. Τ. Θλιμμένον. Δυστυχώς δεν μας ι-κανοποίησαν. Σχετικά καλλίτερο το Χ. Ο. Συνέχεια. Τ. Ντεσκέν. Αποφεύ-γετε την προχειρογραφία και προπαντός διαβάστε, διαβάστε πολύ. Ν. Ψαρι-ανόν. Το κομμάτι που μας στείλατε, έ-κατάλληλο για το περιοδικό μας. Κ. Δ. Χ. Διαβάστε μία στιχουργική και ποι-ησι. Ύστερα επιχειρήστε να ξαναγράψε-

τε. Α. Τριποδ. Θά δημοσιευθῇ. Ούρ. Παπαδάκη. Κοινή στιχοπλοκή χωρίς καμμιάν ανώτερη πνοή. Γ. Σαρρήν. Το ίδιο και σέ σας. Γ. Αηδομόπου-λον. Δυστυχώς τά τελευταία σας μάς άφηκαν άσυγκίνητους. Περιμένουμε κά-τι καλλίτερο. Ε. Ραγκούση. Θά δημο-σιευθῇ. Α. Παναγιωτουνάκου. "Άτεχνο και προχειρογραμμένο. Μη βι-άζεσθε αν θέλετε να γράψετε κάτι καλό. Μ. Θάμμένον. Καλό μόνο το «Ίστο-ρία». Κ. Καραμανώλην. Δεν λένε τίποτε. Και ως θέμα και ως έκτελεσις ύστερον πολύ. Κ. Φεργαδιώτην. Θά δημοσιευθῇ. "Όσο για το άλλο που γρά-φετε, δεν έχετε δίκην. Ο τρόπος αυτός είναι έ καλλίτερος. Γ. Καλογιάν-νην. Άτεχνο ως έκτελεσις και ανεπι-τυχές ως έμπνευσις. Ολίβια. Το πεζό σας ακοινοτυπιο και χωρίς νόημα. Θάπρεπε να δουλεύατε πιο προσεκτικό, αν θέλατε να γράψετε κάτι καλό. Κ. Α-νθοφύλαν. Πού και πού ξεχωρίζουν μερικοί καλοί στίχοι, στο σύνολό τους ό-μως τά ποιήματά σας δεν είναι άρτια. Αλίκη Μ. Και σέ σας το ίδιο. Β. Ρέν-νον. Δυστυχώς οι στίχοι σας έκτός που είναι άτεχνοι και κακοί δεν φανερώνουν και καμμιάν ανώτερη διάθεσι που θα δι-καλολογούσε την δημοσίευσί τους. Σ. Λουτσία. Το ίδιο και σέ σας. Τ. Προ-ϊνόν. Σας άπαντήσαμε ήδη. Α. Δοδό-πουλον. Σχετικά καλλίτερο το πεζό σας, δυστυχώς όμως όχι και δημοσιεύ-σιμο. Σας ευχαριστούμε για το φύλλο που μας στείλατε. Κ. Μαυρησό-ρην. Το πεζό σας κάτι λέει, δίχως ό-μως και να το ολοκληρώση ίσαμε το τέλος. Οι στίχοι σας άτεχνοι και χωρίς καμμιάν ανώτερη δημιουργική διάθε-σι. Σπακώφ. Φανερώνει αίσθητή βελ-τίωσι επί άλλα προηγούμενά σας, χω-

ρίς όμως μ' αυτό να ναι άρτιο και δ-μοσιεύσιμο. Π. Χατζηγάκην. Δια-βάστε, διαβάστε, κάνετε πολλά με-τά λάθη. Δ. Μητσόπουλον. Ά-κετά καλό, δυστυχώς όμως πολύ με-γάλο για τον χώρο που διαθέτουμε. Στείλτε μας τίποτε μικρότερο. Μ. Τζε-ράκη. Καλό. Μ. Φωτ. Δημοσιεύουμε έδω ένα τετράστιχό σας και να προ-σπαθήσετε να γράψετε κάτι καλλίτερο.

Οχι. Ακόμα κάποια δύναμη μου μένει και δεν τήνε σκορπάω σε τραγούδι.

γιατί μ' αυτήνε, που την έχω φυλά- (πάνω) (μην) (κάτω)
τώρα μ' αυτή τον τύραννό μου θα ξε-
Μ. Αγγέλου. Καλοί μόνον οι στί-
χοι σας. Ν. Μπελογιάννην. Προχειρογραμμένα κι' άκαταστάτα. Μη βιάζεσθε. Ι. Καμαρινέα. Καλό. Β. Γκανάν. Έχετε δυο—τρεις κα-
λούς στίχους, στο σύνολο όμως το ποι-
ήμά σας δεν είναι άρτιο. Α. Ντίμα. Δυστυχώς δεν μπορούμε να θυμόμα-
σι. Στείλτε μας κάτι καινούργιο. Α-
ερόφιλον. Δυστυχώς ούτε οι στί-
χοι σας, ούτε το πεζό σας μας ικανο-
ποίησαν. Μη βιάζεσθε και προσέξτε
περισσότερο. Μ. Σπύρου. Διαβάστε
πρὸς το παρόν. Ν. Λαζαρίδη. Π-
λύ ρητορικό το ύφος σας σε βαθμό που
μοιάζει κήρυγμα παρά πεζογράφημα.
Θάπρεπε ν' αποφεύγατε αυτές της έ-
ξάρσεις και τους άφορισμούς. Α. Αρ-
ταρόν. Το διήγημά σας άσυγκίνητο
και σέ πολλά σημεία ασύνδετο και έ-
καταλόητο. Θάπρεπε να έπιμελήθη-
τε το λεκτικό σας. Η γλώσσα σας φο-
ρά μικτή κι' άκατάστατη.

ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ ΣΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ του παγκοσμίου φήμης Παρισινού Οίκου FRANÇOIS TEDESCO, B. RASPAIL 39

με μηνιαία εργόχειρα σχεδιασμένα επί ύφασματος και με όλα τα υλικά πρὸς έκτέλεσιν αὐτῶν.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ 15ήμερα, μηνιαία, δίμηνα και εξάμηνα. δι' άσπρό-
ρουχα, κεντήματα, ΙΡΛΑΝΤ, ΦΙΛΕ, ΑΖΟΥΡ, ΚΡΟΣΕ, ΤΡΙΚΟ, δι' όλα τα είδη ΠΟΥΛ-ΟΒΕΡ και γυναικείων εργοχείρων.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ «La Femme Chez Elle». «Journal des Ouvrages de Dames», «Mon Aiguille», «Mademoiselle», «Ma Poupée», «De la Cave au Grenier» κ. ά.

ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ με Patrons Expliqués διά φορέματα γυναικεία και παιδικά, μπλουζες, κορσάζ, άσπρόρουχα.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ διά προίκας, ΕΚΜΑΘΗΣΙΝ ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΡΑ-
ΠΤΙΚΗΣ ως και δι' όλα τα είδη ΟΙΚΟΚΥΡΙΚΗΣ.

Κατάλογοι λεπτομερείς αποστέλλονται άντλ δραχμῶν τριῶν ή τῷ άντίτιμον εἰς γραμματόσημα.

ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΔΕΚΤΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΙΣ ΔΡΑΧΜΑΣ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ ΦΡΑΓ-
ΚΟΥ πρὸς ΠΕΝΤΕ (5) ΜΟΝΟΝ ΔΡΑΧΜΑΣ ΥΠΟΛΟΓΙΖΟΜΕΝΟΥ.

Γενικός αντιπρόσωπος
ΝΙΚΟΣ Ι. ΜΟΣΧΟΣ

Περιοδύων αντιπρόσωπος
Δ. ΛΑΖΑΡΙΔΗΣ

Φιλελλήνων 3 ΑΘΗΝΑΙ

Στοά Δρακοπούλου 10—11,

Chlorodont

Η δοντοπάστα Χλωροδόντ ήτις χρησιμοποι-
είται παγκοσμίως διά την περιποίησην του
στόματος και την αποκρίσιν άρειων, ύγείων
και λευκών δοντων. Έν Γερμανία μόνον
την μεταχειρίζονται καθημερινώς 6.000.000
άνδρών.

ΚΥΡΙΑ ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Πρὶν παραγγείλετε

ΖΩΝΗ ἢ ΚΟΡΣΕ

έπισκεφθῆτε τὸ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ 'ΜΙΝΕΡΒΑ,,

ΣΤΑΔΙΟΥ 15

παραπλεύρως «'Αττικοῦ»

ΡΕΠΑΡΣΟΛ

ΕΙΣ ΔΙΣΚΙΑ ΧΑΠΙΑ

Εἰς τὸν Γαλλικὸν φάρμακον
τῆς Σουβίλδος. Έγκριμι-
νον παρὰ τοῦ Ίατροσυμβουλίου
Ἑλλάδος καὶ τῆς Φαρμ. Σχο-
πανεπιστημίου Παρισιῶν.
καρφόσωποι ΥΙΟΙ Κ. ΦΩΤΙΑ-
ΔΗ καὶ Σία, Πειραιῶ.
κατασκευαζομένη μελέται παρὰ
τοῦ Συμβουλίου κ. Φωτίφ
Μοσχούλα,
ἡται. Ὁδὸς Ἑρμοῦ 116

ΥΣΤΑΝ

(ΚΑΨΟΥΛΕΣ)

Τὸ Νέον Γαλλικὸν φάρ-
μακον. Θεραπεύει τὴν κυ-
στίτιδα καὶ τὴν βλενόρ-
ροϊαν.

Ἀντιπρόσωποι

ΥΙΟΙ Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ

καὶ Σία.

ΠΕΙΡΑΙΑ

ΟΔΟΝΤΟΠΑΣΤΑ

ΠΟΥΔΡΑ

ΚΡΕΜΑ

ΣΑΠΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ

ΕΙΣ ΤΑ ΚΑΛΑ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΩΝ

Κάθε Κυρία, πὺν τῆς ἀρέσει νὰ

ντυθῇ Chic καὶ μὲ πολὺ λογικὴν

τιμὴν ὡς ἐπισκεφθῇ τῆς

MODES

ΚΑΠΕΛΛΑ

ΝΟΤΤΑΣ ΒΑΒΑΛΗ

Ὁδὸς Ἀγ. Μάρκου 14 Ὁροφος β'

Μέγαρον Δημητριάδου.

INSTITUT DE BEAUTE

WILLIAMS

Ὁδὸς Ἀνκούργου Νο 1 (Στὰ Κοιτάξ.)

Έφαρμόζει τὰς ανωτέρας μεθόδους διὰ νὰ
σὰς παρουσιάσῃ ἕνα προσωπον άπαστρέπτον
ἕνα κορμί τέλειον καὶ σφικτό, ανεξαρτήτως
τῆς ἡλικίας σας καὶ τῆς καταστάσεώς σας.

Ἐπισκέψαι καὶ συμβουλαὶ δωρεάν.

ΛΥΓΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΕΛΑΦΡΑ ΣΑΝΦΤΕΡΟ

ΓΙΝΕΤΕ ΜΕ ΤΑ ΔΙΣΚΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ

ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ

KISSINGA

Πωλούνται εἰς τὰ φαρμακεία

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡ. ΤΖΟΥΡΟΣ-ΚΑΡΡΑΣ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓ. ΘΕΟΔΩΡΩΝ 9 - ΤΗΛΕΦ. 23605

ΣΕ ΣΑΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΑΤΕ

ΤΑ ΩΡΑΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Κυρίαί και Δεσποινίδες,

Ἐσεῖς δὲν εἴσθε δένδρα γδυτά, ξερόκλαδα δίχως δροσιὰ καὶ χάρι.... Ἐκεῖνα τὰ καῦμένα περνᾶνε ἓνα μεγάλο μέρος τῆς ζωῆς τους δίχως καμμιὰ ὁμορφιά. Περιμένουν κάθε τόσο νὰ τὰ ντύσῃ ἡ Φύσις, ἡ καλὴ Μάννα ὅλων μας μὲ λουλούδια καὶ πράσινα φύλλα γιὰ νὰ φανοῦν πὼς ζοῦν καὶ νὰ χαρίσουν κι' ἐκεῖνα μιὰ ὁμορφιά στὸ τοπεῖο ὅπου κάποια μοῖρα τὰ φύτεψε.

Ἐσεῖς δὲν εἴσθε δένδρα γδυτά, ξερόκλαδα δίχως δροσιὰ καὶ χάρι.... Ἀπ' ὅλα τὰ ὠραῖα πλάσματα ποὺ ἐδημιούργησεν ἡ Φύσις, σεῖς εἴσθε τὰ

Ἡ Γῆ παντοῦ στολίστηκε σὰν πλούσια Κυρά... μὲς στὸ μετὰξὶ μάγισσας ραβδὶ τὴν ἔχει ντύσει, ντυμένη μὲς στὰ πράσινα, φαντάζει ὅλη χαρὰ κι' εἰν' ὅλη χάρες κι' ὁμορφιὲς δλόγυρα ἡ Φύση.

πιὸ ἐλκυστικά. Σὰς στόλισε μ' ἓνα σωρὸ χαρίσματα Σὰς ἀφῆκε ὅμως νὰ φροντίζετε μόνες σας νὰ διατηρῆτε τῆς ὁμορφιῆς σας καὶ νὰ τῆς συμπληρώνετε μὲ ἄλλα στολίδια, μὲ ὠραῖα φορέματα.

ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΙΑΝΩΝ ΣΤΑΡΡ

12 ΣΤΟΑ ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ 12

A.E.

ΤΗΛ. 23-22

Γι' αὐτὸ καὶ σᾶς καλοῦμε σήμερον στὸ Ἀτελιέ μας. Μὲ τὸ ἀπαράμιλλο γοῦστο τῆς ἡ Κυρία Φορνάρο θὰ μεταβάλλῃ σὲ θελκτικὰ πλάσματα,

Γυμνὴ δλόγυρα ἡ Γῆ, θλιμμένη ζωγραφιά. Δέντρα γδυτά, ξερόκλαδα δίχως δροσιὰ καὶ χάρι... παντοῦ μαυρίλα, σκοτεινιά, δίχως καμμιὰ ὁμορφιά... ὅλα τὴν ὄψι ἐρημιᾶς καὶ θλίψεως ἔχουν πάρει.

μὲ τὰ ὠραῖα φορέματα ποὺ θὰ ὑμῶν ῥάψη θὰ λαμποκοπᾶτε σὰν γοητευτικὲς Νεράϊδες.

Ἡ οἰκονομικὴ κρίσις δὲν πρέπει σᾶς κἀνὴ νὰ πιστέψετε πὼς πρέπει χερε γιὰ πάντα θαμμένη τὴν ὁμορφίαν σας. Μὴν ἀφίνετε τὰ παλῆὰ φορέματὰ νὰ σκοτεινιάζουν τὴν γοητεία σας. Μὴ ἀπογοητεύεσθε! Ἐλᾶτε στὸ Κατοστημά μας, ὅπου μὲ μικρὰς μηνιαῖες δόσεις θὰ σᾶς ντύσουμε μὲ ὅλα ἐκεῖνα τὰ ὠραῖα φορέματα ποὺ λαχταράτε.

Ἔτσι, παρὰ τὴν οἰκονομικὴ κρίσιν θὰ ἔχετε ὅλα τὰ μέσα ποὺ θὰ σᾶς ἐπιδείξουν νὰ δείχνετε τῆς περισσεύσεως χάριτας καὶ νὰ προκαλῆτε τὸν θαυμασμὸν ὅλων, ὅπως κάθε καλοντυμένη Κυρία ὅπως κάθε κομψὴ Δεσποινίς.